

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I I I

CURAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I .

R. 91.846

Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.

ΚΑὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, καταλέξω τέτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τὰς ἐπὶ μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν ἑυδαίμωνων τέτων Φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρή Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δαλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, ἐκ αὐτῶν, μὰ Δία, τὰ τοιαῦτα πειραθεῖς. ἔ γάρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πύρα ἐγγεγνήτο, μηδὲ, ὦ Θεοί, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τῶτον ἐμπεπτωκότων, ἐξη-

De mercede conductis potentium familiaribus.

Et quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, erant, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur familiares illi, quique censerī se in amicitia deorum istorum volunt; modo amicitiam nominare fas sit, hanc illorum servitutem. Non enim multa, et fere pleraque eorum, quae vtilis veniunt, non ego profecto cuiusmodi aliquid exoptatus: (neque enim necessarium mihi experiri fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inci-

A

derant,

ἐξηγόρευον πρὸς με 1). οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ
 ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα καὶ ὅποια ἔπασχον·
 οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίᾳ τινὸς ἀποδράντες
 ἐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν. ἀλλὰ
 γὰρ ἡὺφραίνοντο, ἀναλσγίζομενοι, οἷων ἀπηλλά-
 γησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν ἅτοι διὰ πάσης,
 ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς διεξεληλυθότες, καὶ
 πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ
 παρέργως ἔν, εἰδ' ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, κα-
 θά-

derant, apud me enunciarunt; alii in malo ad-
 huc constituti, cum deslerent, quam multa et quae-
 lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carce-
 re effugerant, quae perpessi essent non sine iu-
 cunditate memorantes. Sane enim laetabantur,
 quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide
 autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar,
 mysteria exsequuti, ab initio ad finem omnia in-
 spexissent. Non obiter itaque, nec incuriose au-
 diebam.

1. [Ἐξηγέρ. πρὸς με] Ex Grammaticorum pla-
 citis scribendum foret πρὸς μέ. Illi enim
 encliticam accentum retinere iubent post
 praepositionem. Nolui tamen mutare, quia
 non solum Edd. consentiunt; sed et apud
 alios centies sic scribitur, (fors. male) Con-
 structio autem verborum ἀγορεύω, λέγω,
 Φημί et simil. cum praepos. πρὸς loco dati-
 ui, est frequentissima. Reitz.

θάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν πα-
 ράλογον διηγμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς
 ἐξυρημένοι 2) τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς
 τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβο-
 λὰς, καὶ ἰσῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυ-
 λίσσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τὰς Διοσκήρους
 ἐπιφαινόμενες· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τρα-
 γωδίας οὗτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς
 θεὸν ἐπὶ τῷ κερχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς
 πηδαλίοις ἐσῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἥϊονα μαλακῆν
 ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσερχθεῖσα ἐμελ-
 λεν αὐτὴ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆ-
 σεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χά-

ριτε

diebam illos velut naufragium quoddam et inspe-
 ratam ex illo salutem enarrantes; quales sunt,
 quos ad templa videmus, rasis capitibus multi si-
 mul decumanos fluctus, et procellas, et pro-
 montoria, et iacturas, et malos fractos, et gu-
 bernacula reuulsa persequentibus: super omnia ve-
 ro ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim
 tragoediae huius velut domestici sunt) aut alius
 aliquis ex machina Deus in carchesio federit, aut
 adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus na-
 vem direxerit, in quod delata ipsa quidem paul-
 latim et otiose solueretur, ipsi vero gratia et be-

A 2

nignis

2. 'Εξυρημένοι] Naufragis radi solebat caput.
 ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam
 ex *Dial. de Senect.* c. 86. *Bas.*

ριτι καὶ εὐμενεΐα τῷ θεῷ. ἐκεῖνοι μὲν ἔν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα χρείαν ἐπιτραγωδῶσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, ἃ δυσυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκῶντες.

Οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς τρικυμίας 3), καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγάμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῇ ὑποφαινομένῃ τῷ πελάγῃ, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλῆν ὅλον

pignitate numinis salui discederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum usus est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.

2. At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplies adeo, si fas sit ita dicere, *enarrant*; et ut primum oram soluerint, tranquillo ad speciem mari, et quos deinde labores per totam nauigationem susti-

3. Τρικυμίας] Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία, quasi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis iam maximus est, et quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conuersa Latine: nisi forte a *decumano* ad *vicefimanum*, *tricesimanumque* velis adscendere. *Gesner.*

ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλήμενοι τῇ ἄλμῃ· καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕψαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκημνον, περιρῥήξαντες τὸ δύσηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξηνήξαντο, γυμνοί, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τέτοις, καὶ τῇ τῶν διηγῆσαι, ἐδόκεν μοι τὰ πολλὰ εἶποι ὑπ' αἰσχύνῃς ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἐγὼ γε καλεῖνα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυντιθεῖς. εὕρισκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυγχαίαις, ἃ ἔκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν ἤδη κατανενοημέναι σε τῶν τῶ βίῳ ἐπιβλεύοντα.

Καὶ

sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra exhaustientium vires aqua salsa: et denique, ut ad coecum aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici scapha, miseri aegre enatauerint, nudi et rerum omnium necessariorum indigentes. Inter haec sane, et in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum obliuisci. At ego et illa, et quaedam alia ex sermonibus illorum *coniectura quadam* componens, inuenio adesse eiusmodi familiaritatibus, quae non grauabor tibi omnia, mi bonē Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitae ineundae consilium agitare.

Καὶ πρῶτόν γε, ἑπηνία περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἴτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι, λέγων, οἷς μετὰ τῷ τὰς Φίλκας ἔχουσιν τὰς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀστυβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥαζώνης, καὶ ἡδονῆς· ἐπὶ λευκῇ ζεύγῃ εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας· προσέτι καὶ μισθὸν τῆς Φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχασι τέτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγον, ἐστίν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα Φύεσθαι. ὁπότε ἔν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐνεχύνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα
πρὸς

3. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, et coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumptuosissimas, et pulchre habitarent, et peregrinarentur commodissime iucundissimeque; resupini, si res ita ferret, in curru equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, et perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec ferentibus, neque coilentibus nascerentur omnia: quoties igitur haec et his similia audires, videbam te hiare ad illa,
et

πρὸς τὸ δάλεα^ρ ἀνκπεπταμένον παρεῖχες τὸ εἶ-
 μ. ὥς ἔν τὸ γε ἡμέτερον εἰσαῦθις πρὸς ἀναί-
 τιον ἤ, μὴδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὀρῶντές σε τηλι-
 κῆτο μετὰ τῆς καρίδος 4) ἀγκιστρον καταπίνον-
 τα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, εἰδὲ πρὶν ἐμπνεῖν τῷ
 λαίμῳ περιεσπάσαμεν, οὐδὲ προσδηλώσαμεν,
 ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελκομένου 5), καὶ ἐμ-
 πεπηγότος, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην
 ἀγόμενον ὁρῶν· ὅτ' εἰδὲν ὄφελος, ἐς ὧτες ἐπε-
 δακρύ-

et patens ad escam os praebere. Vt igitur ego in
 posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis,
 nos, licet videremus te talem cum Carica hamum
 glutire, manum tibi non inieciſſe, neque prius,
 quam immergeretur gutturi, retraxiſſe, neque
 ante indicaſſe adeo, sed exſpectaſſe, dum vide-
 remus, te introtracto et fixo firmiter iam trahi et
 neceſſitate duci, et iam, cum nihil tibi ea res
 A 4 profit,

4. Καρίδος] *Squillam* τὴν καρίδα hic etiam
 verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae κα-
 ρίς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris
 huic rei adhibita sit; dum de squilla, ne-
 scio an praedae nata? constet certius, fi-
 cum interim hamo addidi. *Gesner*.
5. Ἐξελκομένη] Recte adscriptit pater ἐσελ-
 κομένη. *I. Gron.* Et hoc *Gesn.* vult, recte;
 sed suspectam lectionem seruo, quia con-
 stans. *Reitz.*

δακρύομεν, ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ
 εὐλογα, ἣν λέγεται, καὶ ἄφυντα ἡμῖν, ὥς οὐκ
 ἀδικῶμεν μὴ προμηνύσαντες, ἀκασον ἐξ ἀρχῆς
 ἀπάντων. καὶ τὸ δίκτυον γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρ-
 των τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ
 μὴ ἔνδοθεν ἐκτὲ μυχῷ προεπισκόπησον· καὶ τῷ
 ἀγκίστρῳ δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν
 τῷ σκόλοπος ἀνατροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς
 ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνά-
 θον πεφυστημένην ἀποπειρώμενος, ἣν μὴ πάνυ
 ὀξέα, μηδ' ἄφυντα, μηδ' ἀνιὰρὰ ἐν τοῖς τραύ-
 μασι φαίνεται βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀν-
 τιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ
 διὰ τῷτο πεινῶσιν, ἀνάγκη· σαυτὸν δὲ πα-

ρακα-

profit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia di-
 cas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur,
 et ad quae causam dicere non possimus, quin
 videamur iniurii in te illo silentio nostro fuisse:
 audi nunc a principio omnia, et tete ipsum, et
 passam ut exitum non habeat, otiose extra illam
 constitutus, non intus ex recessu, ante conside-
 ra: et hami aduncitatem, ipsumque flexum retro
 aculeum, et tridentis acumina, in manus sumens,
 et ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino,
 nisi ineuitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intel-
 ligas, trahentia violente, et inuicte contra vrgen-
 tia: nos quidem in meticulosis, et ob id ipsum
 esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirma-
 to

DE MERCEDE CONDVCTIS

ρακλέσας θαρξέειν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέ-
λεις, καθάπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανῶν τὸ δέ-
λαρ.

Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὁλονίως
διὰ σέ, πλὴν ἄλλ' ἢ γε περὶ τῶν Φιλοσοφάν-
των ὑμῶν μόνων, ἐδ' ὅποσοι σπεδαιοτέρην τὴν
προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ
γρυμυκτιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μασικῶν, καὶ ὅλων
τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιομέ-
νων. κοινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων
τῶν ξυμβαίνόντων ἅπασι, δῆλον ὡς ἐκ ἐξαιρέ-
τα μὲν, αἰσχίῳ δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς
Φιλοσοφῶσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖν-
το,

to venatum aggredere, si volueris, et Lari mo-
re totam escam hiatu complectere.

4. Habebitur autem omnis oratio in vniuersum
quidem tua forte caussa: verum non de vobis so-
lum philosophantibus, aut his, qui serium et
graue vitae genus amplexi sunt: sed de Gramma-
ticis etiam, et Rhetoribus, et Musicis, omni-
busque adeo, qui doctrinae caussa familiares esse;
et eius rei mercedem ferre, e sua dignitate pu-
tant. Cum enim communia vt plurimum sint,
et similia, quae vsu veniunt omnibus; manife-
stum est, non eximia quidem esse ista, sed co-
turpiora, quatenus eadem eueniant Philosophis;
si ipsi eadem quae alijs sibi conuenire putant, et

το, καὶ μηδὲν αὐτὰς σεμνότερον οἱ μισθοδότης
 ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν ἔν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξ-
 ευρίσκη, τὰ τε τὴν αἰτίαν μάλιστ' αὖ οἱ ποιῶν-
 τες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δί-
 καιοι ἔχουσιν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ
 παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τὰς μέντοι τῶν ἄλ-
 λων πλήθους, οἷον γυμνασάς τινας, ἢ κόλακας
 ἰδιώτας, καὶ μικρὰς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινὰς
 αὐτόθεν ἀνθρώπων, ἕτε' ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν
 τοιούτων συνεσιῶν, ἔδε γὰρ ἂν πεισθεῖεν· ἕτε'
 μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους
 τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζονται
 ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ ἐκ ἀνάξιοι τῆς
 τοιαύ-

illi conductores nulla parte honestius ipsos tra-
 ctent. Quidquid autem progressus orationis hu-
 ius deprehenderit, eorum causam maxime qui-
 dem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea
 patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens,
 nisi veritatis et libertatis poena est. Ac reliquam
 quidem turbam, ut exercitores quosdam, aut adu-
 latores idiotas, paruo animo et humiles suo in-
 genio homunciones, neque operae pretium est
 ab eiusmodi familiaritatibus deterrere, neque e-
 nim obsequantur: quin ne reprehensione quidem
 valde digni sunt, si non discedant a suis condu-
 ctoribus quantacumque ab illis contumelia adfe-
 cti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetu-
 dine:

τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε εἰς οὗτοι ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτὰς, παρέχειν αὐτὰς ἐνεργές· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφῆλη τῆτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἄργοι, καὶ περιτοί εἰσιν. εἰδὲν ἔν τ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοισιν ἂν, εἰς τ' ἐμῆνοι ὑβρίζαι δοκοῖεν, ἐς τὴν αἰμίδα φασὶν ἐναρξάντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὑβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέσχοντα ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα· περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρασθαι ὡς ἐνὶ μάλις μεταγείναι αὐτὰς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνῶνται

τινές,

dine: et alioquin neque habeant ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, illicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putauerim, si in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contumeliae causa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt et perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causa indignari aequum est, et tentare quantum eius potest fieri, reducere possint et erepti *dominis suis* ad libertatem reuocari.

5. Videor autem commode facturus, si perpen-
dis antea causis, quibus ad hoc vitae genus induci
qui-

τινες, προξετάσας, δείξαιμι, ἔ πάνυ βιαίους, ἔδ' ἀναγκαίως. ἔτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδολείας. οἱ μὲν δὴ πολλοί, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαιῶν χρεῖαν προθέμενοι, ἱκανὸν τῷτο προκάλυμμα οἶονταί, προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τῷτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιῆσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητῶντες· εἴτα ὁ Θεόγνις πρόσχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος,

[ἔτ' ἔτι εἰπεῖν, ἔθ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς
 πενίας

quidam se patiuntur, ostendam, non valide virgences esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, et primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, et necessariorum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, et frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus:

Et quaecumque terri culamenta de paupertate ignauis-

πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγνήχα-
 ριν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτὰς Φυγὴν τινα ὡς
 ἀληθῶς τῆς πενίας εὐρισκόμενας ἐκ τῶν τοιαύτων
 ξυγκριῶν, ἔκ αὖ ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμι-
 κρολογέμην πρὸς αὐτὰς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς
 κτ ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοι-
 κότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ ἔχει καὶ
 πρὸς τῷτο κακῶς βεβηλεῦσθαι δοκεῖν αὐτὰς,
 αἰεὶ μενέσης ὁμοίως αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ
 βίαι; πενία γὰρ εἰς αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγ-
 καῖον, καὶ ἀπόθετον ἔδεν, ἔδὲ περιττὸν ἐς Φυ-
 λακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθῆναι, καὶν δοθῇ, καὶν ἀθρόως
 ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
 κττα-

gnauissimi quique poetarum extulere. Ego vero
 si quidem viderein illos fugam aliquam pauper-
 tatis reuera talibus in conuictibus inuenisse, mi-
 nutam cum illis de nimia libertate disputationem
 non occiperem. Quandoquidem vero, vt prae-
 clarus alicubi orator ait, cibus aegrotorum fini-
 lia accipiunt; quomodo efficient, vt non et hac
 parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis
 vitae tenore semper manente? Paupertas enim
 semper illos comitatur, accipere semper necesse
 habent, nihil est quod reponant, aut tamquam
 superfluum in praesentia custodiant; sed quid
 quid datur, quantumuis detur, quantumuis cre-
 bro accipjatur, ad aliam omnem et in praesentem
 neces-

καταναλίσκεται· καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας
 τινὰς ἀφορμὰς ἐπινόειν, αἱ τὴν πενίαν τηρᾷσι,
 παραβοηθῆσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαι-
 ρήσασσι· καὶ ὑπὲρ γε τῶ τοιᾶντα, καὶ ἐς βαθυκῆ-
 τεκ πόντον ἴσως ῥίπτεϊν ἔδει, ὧ Θεόγνι, καὶ
 πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων. εἰ δέ τις
 αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδεῆς, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἴε-
 ται πενίαν αὐτῷ τάτῳ διαπεφευγέναι, ἐκ οἷδα
 πῶς ὁ τοιῶτος ἐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν.

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν ἐκ ἂν φοβηθῆναι,
 ἐδὲ καταπλαγῆναί Φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλ-
 λοις ὁμοίως πονῶντες, ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιστα,
 νῦν δὲ (πεπονημένα) γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἣ
 ὑπὸ

necessitatem impenditur. At praestiterat, eas ex-
 cogitasse rationes, non quae servant paupertat-
 em, modice modo subleuatam interim, sed quae
 tollant penitus. Et huius quidem rei causa in
 pontum forte cetis horribilem proicere se, Theo-
 gni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se da-
 re praecipitem. Si quis vero semper inops, in-
 digus, et mercenarius cum sit, ea ipsa re pau-
 pertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non
 ipse sibi videatur imponere?

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui
 negant, neque abhorrere se aiunt, si possint eo-
 dem quo alii modo laborantes victum parare. Iam
 vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore,
 ad

ὑπὸ γήρωσ, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥάσιν ἔσαν
τὴν μισθοφορὰν, ἀπηντηκέναι. Φέρ' ἐν ἰδωμεν,
εἰ ἀληθῆ λέγῃσι, καὶ εἰ ἐκ τῆς ῥάσῃ περιγίγνε-
ται αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω
τῶν ἄλλων ποιῶσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν ἐσκότα εἴη
ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμύντα, ἔτσι-
μον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δέ ἐστι καὶ ῥηθῆναι κατ'
ἀξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα ποιῶσι καὶ καμύ-
σιν ἐν ταῖς συνθίσαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα
καὶ ἐπὶ τῷτο μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυ-
ρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶ-
μα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονέ-
ων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι και-
ρῷ· ἐπιδόαν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας
διεξίω-

ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem
delatos. Age igitur videamus, vtrum vera praed-
dicent, et an ex facili adeo redeant illis ea, quae
dantur, non multum, non plus quam alii labo-
rantibus. Voto enim sane simile fuerit, sine la-
bore aliquem, sine molestia, praesentem pecu-
niam accipere. Sed quam contra omnia se habeant,
neque dici, prout res postulat, potest: tot labo-
res sustinendi, tot molestiae in illis familiarita-
tibus, vt firmiore hic vel ad hoc ipsum valetudi-
ne opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus at-
terant quotidie, et ad ultimam desperationem fa-
tigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum
etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In
prac-

διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἰκανὸν ἦν ὑποδείξαι, ὡς εἰδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτὰς ἀποδίδου-
σθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύουσιν ἄν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέςατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσκηδῶν αὐτὰς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ ἀργύρῳ, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν εἶδενος ἐπισομίζοντος πίεσθαι τῷ χρυσῷ· ταῦτα ὑπάγει αὐτὰς, καὶ δέλας ἀντὶ ἐλευθέρων τίθησιν, εἴη ἢ τῶν ἀναγκαίων χρεῖα, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἢ τῶν ἐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελεῶν ἐκείνων
ζῆ-

praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de causa se ipsos vendidisse praedicant.

7. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis causa illos et multas propter spes easque luculentas, in domos alienas infilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis et deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, deuoraturi sint. Haec abducunt illos, et ex liberis seruos faciunt: non indigentia rerum necessariorum, quam dicebant modo, sed non necessariorum cupiditas, et multarum illarum aque pretii
magni

ζῆλος. τοιγαρὲν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτὰς καὶ κακοδαίμονας ἐρασὰς ἐντεχιοὶ τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπασιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' ἂν δὲ μέχρι Φιλήματος αἶψα μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τῆς ἐρώτος γενησομένην. ταύτην ἔν ἀποκλείσει, καὶ ζηλοτύπως φυλάττει· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐρασὴν ἔχει· δεδίασι γὰρ, μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέρας αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν ἔν, καὶ ὑπισχνέονται, καὶ αἰεὶ ποιήσας, καὶ χαριῶνται, καὶ ἐπιμνήσονται πολυτελῶς. εἴτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαν-

magni rerum affectatio. Itaque istos, tanquam inuenustos et infelices amatores cum nacti sunt, astuti et veteratores amasii superbe tractant, atque in tantum modo colunt, vti semper ab iis amentur, frui autem amoribus suis ne ad osculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur excludunt, et summo cauent studio. caeterum ipse semper amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipsos desinat. Arrident igitur, et pollicentur, et semper facturi sunt, et praebituri, et rationem habituri pretiosorum munerum: inter haec ambobus non sentientibus

ράσαντες, ἔξωροι γινόμενοι, καὶ ἔτος τᾷ ἑρῶν,
καὶ κείνος τᾷ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' ἔν αὐ-
τοῖς ἔδεν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος.

Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπο-
μένειν, ἔ πάνν ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη,
εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἅπαντος θε-
ραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι· αἰσχρὸν
ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύ-
την ἑαυτὸν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθε-
ρίας ἡδονή. ὅμως δ' ἔν ἐχέτω τινὰ β) συγγνώ-
μην

anni obrepunt, vt iam intempestiuum sit, amare
alterum, alterum praeberc. Tota itaque vita ni-
hil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere
omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit:
sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat,
et vndique illam persequatur, vt particeps illius
fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac seruire,
ipsum se propter eam vendere; multo enim ma-
ior ea, quae ex libertate contingit, voluptas est:
verumtamen veniam aliquam habeat, ea si po-
tatur.

6. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo diffi-
cilius videtur vulgata, quam si cum Cl. Gesn.
legeris αὐτῆς, tamen commodus est sen-
sus vulgatae, cum ἔχέτω τινὰ συγγνώμην
αὐτοῖς significet: *Habeo, siue des tamen ali-*
quam iis veniam, ei ἐπιτύχοιτο, si contige-
rit, nempe id, quod cupiunt. Adeoque ne-
que

μην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδο-
νῆς ἐλπὶδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γε-
λοῖον οἶμαι, καὶ ἀνέητον· καὶ ταῦθ' ὀρῶντας,
ὥς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀ-
ναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπίζόμενον ἐκείνο, ὃ, τί δὴ
ποτέ εἰς τὸ ἡδὺ, ἔτε ἐγένετό περ τοσάτα χρό-
νῃ·

tiatur. At enim propter solam spem voluptatis
insuauia ita multa sustinere, ridiculum et amens
esse arbitror, idque cum videant, labores quidem
manifestos esse, et apertos, et necessarios: spera-
tum autem illud, quidquid demum sit suave,
neque contigisse vnquam tanto tempore, neque

B 2

adeo,

que cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχοντο lege-
re, nec quaerere, quo αὐτοῖς referatur;
nam ad eos homines pergitur, qui volu-
ptatem sectantur, de quibus ante dixit; et
pergit etiam in plurali personae; mox ὀ-
ρῶντας dicens. Nec refert, quod eiusmodi
pluralis non expresse praecedat ante αὐ-
τοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis
ter repetita oratio tanto facilius pluralem
feret, quanto illud praecedens τις est ma-
gis generale, et quasi collectiuum. Immo
et datius personae huic phrasi est accom-
modatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε
γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα,
εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque et hic
τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, et expone-
re: haec res illis veniam tribuat etc. Reitz.

ναι· προσέτι δὲ ἔδὲ γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γὰρ τῷ Ὀδυσσεύς ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίωντες, ἤμελυν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὲν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων κατεφρόνεν· ὥστε ἔκ πάντῃ ἀλογος αὐτῶν ἡ λήθη τῷ καλῷ, πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς διατριβῆς. τὸ δὲ λιμῶ ἑκόντα παρῆς ὧτα ἄλλω τῷ λωτῷ ἐμφορεμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ἐπ' ἐλπίδος μόνης, τῷ καὶ 7) αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδόςθαι, τῶν καλῶς καὶ ὀρεθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις

adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat, futurum videri. Ac focii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gustato, neglexerunt reliqua, et prae eo, quod in praesentia suaue videretur, honesta et pulchra neglexerunt, et non omnino absurda esset illorum obliuio honesti, animo in suauitate illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis adstet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustandus detur: atque interim bona et recta obliuiscatur: illud mehercules

7. Τῷ καὶ] Legendum τῷ καὶ αὐτῷ — διδοσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum. Gesner.

κλεις, ὡς καταγέλασον, καὶ πληγῶν τινῶν Ὀμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνεσίας αὐτὰς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτὰς Φέροντες ἐπιτρέψουσι τοῖς πλεσίαις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τάτων. πλὴν εἰ μὴ καὶ κείνων τις μεμνησθαι ἀξιώσεις, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τῇ ξυνεῖναι εὐπατριδαί τε καὶ εὐπαρέφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τῷτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τὰς πολλὰς νομίζουσιν, ὡς ἐγώ γε τὰ μὲν ἴδιον, ἐδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνὼν ὀρεῖσθαι, μηδὲν χρῆζόν ἀπολαύων τῆς ξυνεσίας, δεξαίμην ἂν.

Τοιαύ-

cules risu dignum, et Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad conuictus istos agunt, et propter quae diuitibus se praebent, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam mentionem inieciſſe aliquis velit, qui gloria sola efferuntur verendi cum generosis viris et praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illustre quiddam et vulgo superius putant, cum equidem, quod ad me priuatim attinet, ne velim quidem nec cum magno Rege esse, et in conuictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως ἔσης, Φερε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτὰς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τῆς εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένειν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχειν· ἐπὶ πάντε δέ, ἥτις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τῆς δράματος γίγνεται. ἔ γάρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔστιν, ὥς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γὰρ, καὶ ἔ· πολλὰ δεήσει τῶ πόνῳ, ἀλλὰ θελήσαι δεῖ μόνον. εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχῆς δὲ τῆς θυραυλίας, ἔωθεν τε ἔξανισάμενον, περιμέειν ὠθέμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκῶντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς σφρίζοντι, καὶ

IO. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum et quasi fundamentum habeant, age iam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur et votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eueniant; post omnia vero, quae ipsis conuersio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, vt velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, et multis ad ianuam excubiis. Mane surgendum, expectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea et excludaris, et impudens non numquam molestusque videaris, sub imperio quasi ianitoris Syrum male sermone

καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταπτόμενον, καὶ μισθὸν τελῶντα τῆς μνήμης τῷ ὀνόματος· καὶ μὴ καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τῷ θεραπευομένῳ ἀξίωμα, καὶ χρῆματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἡδύται, ὡς μὴ ἀπάδης, μηδὲ προσκράτης βλαπόμενος· καὶ Φιλοπόνως ἐπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληρῶντα. ὁ δὲ εἰς ἐπεσθῆναι πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν.

Ἦν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξης, καὶ ἴδῃ σε καὶ προσκαλέσας εἰρητῶ τι, ὧν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀθρόος δὲ ὁ ἰλιγγος;

nem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam maiorem quam pro facultatibus suscipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, et colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas, si forte te videat; tum studiose illum affectari, vel praecedere potius impulsu a servis, et quamdam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adspicit te.

II. Si vero aliquando felicissimus sis, et videat te, et ad se vocatum rogauerit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, et crebra ver-

γος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν πα-
 ρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνα-
 σθαι δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι
 χίλια νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τᾶτο οἱ μὲν
 χρηστοὶ αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηραὶ δειλίαν·
 οἱ δὲ κακοήθεις ἀπαιδευσίαν. σὺ ἰδ' ἐν ἐπι-
 σφαλέςατης πειραθεῖς τῆς πρώτης Φιλοφροσύ-
 νης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτὲ πολλὴν τὴν
 ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνες νύ-
 κτας ἰαύσης, ἡματα δ' αἱματόσθοντα διαγάγης,
 ἔ, μὰ Δία, τῆς Ἑλένης ἕνεκα, ἔδὲ τῶν Πριά-
 μω Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε
 ὄβρλῶν, τύχης δὲ καὶ τραγικῆς τινος θεῶ συνι-
 ζάντος, ἐξέτασις τέντεῦθεν, εἰ οἶσθα τὰ μα-
 θήμα-

tigo, et tremor intempestiuus, et risus praesen-
 tium de aestu tuo: et saepe cum respondendum
 fit, quis Achiuorum rex fuerit? respondes, mille
 illis naues fuisse. Hoc boni quidem viri pudor-
 em appellant, audaces vero timiditatem, et ma-
 ligni inscitiam, tu vero primam tibi humanita-
 tem periculosissimam expertus, discedis tuam
 ipse damnans meticulosam diffidentiam. Cum
 vero multae tibi inde noctes sine munere somni,
 sanguineique dies transierunt, non Helenae sane
 causa, aut Pergamorum Priami, sed quinquē
 quos speras obolorum, et iam Tragicus tibi deus
 aliquis obuenerit, qui te commendet; examen
 inde instituitur, an literas noueris? Ac diuiti
 quidem

θήματα· καὶ τῷ μὲν πλεσίῳ ἢ διατριβῇ οὐκ
 αἰδῆς, ἐπαινεμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ
 δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαν-
 τος τῆ βίης τότε προκείμεναι δοκεῖ· ὑπεισέχε-
 ται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλῃ ἂν καταδε-
 χθῆναι, πρὸς τῆ προτέρῃ ἀποβληθέντα, καὶ
 δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυ-
 ρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεθεταζομέ-
 νοις φθονῶντα (τίθει γὰρ καὶ ἄλλες εἶναι τῶν
 αὐτῶν ἀντιποιεμένων) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς
 εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβόμενον δὲ καὶ ἐλπίζον-
 τα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνῃ πρόσωπον ἀτενίζοντα.
 καὶ εἰ μὲν ἐκφανλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολ-
 λόμε-

quidem illa non insuavis exercitatio, qui laude-
 tur per hanc occasionem, et felicitatis nomine
 praedicetur; tibi vero certamen de ipsa anima, et
 vita uniuersa videtur esse propositum. Nec in-
 merito enim subit, nec ab alio receptum te iri,
 reiectus a priore aliquo, et reprobatus si fueris.
 Neceffe igitur est in sexcentas tum partes ani-
 mum distrahi, qui inuideas his, qui tecum si-
 mul examinantur, (pone enim alios esse eadem
 quae tu appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis
 dixisse omnia arbitreris: porro metuas et speres,
 et ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse
 respuere quid eorum quae dicis videatur, perisse

λύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀνέοι, γεγηθότα καὶ
εὐελπιν καθιστάμενον.

Εἰκὸς δὲ πολλὰς εἶναι τὰς ἐναντία σοι Φρο-
νῆντας, καὶ ἄλλας ἀντὶ σὲ τιθεμένους ὧν ἕκα-
τος ὥσπερ ἐκ λόγου τοξεύων, λέληθεν. εἴτ' ἐν-
νόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πώγωνι καὶ πολλῇ τῇ κό-
μῃ, ἐξεταζόμενον, εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς
μὲν δοκῶντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μὴ· μέσος ἐν το-
σάτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σὲ ἅπας ὁ
παρεληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ
Φθόγῃ, ἢ γείτων ἐκ τίνος εὐτελεῖς αἰτίας προσ-
κερακῶς, ἀνακρινόμενος εἶπῃ μοιχὸν, ἢ παιδε-
ραστὴν, τὰτ' ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρ-
τυς·

te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas et
bona cum spe adites.

12. Est autem vero simile, multos esse, qui ob-
trectent tibi, et alios tibi opponant, quorum
vnusquisque velut ex insidiis occulte iaculetur.
Iam cogita virum proluxa cum barba et canis ca-
pillis explorari, si quid norit vtile; et aliis qui-
dem videri nosse, aliis non item. Tum tempus
intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua o-
mnis superior: et si quis vel tuus ciuis inuidia,
aut vicinus leui quadam de causa tibi offensus,
interrogatus de te aut moechum dixerit, aut
puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex
Iouis ipsius tabulis datus testis: sin ad vnum o-
mnes

τυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑπο-
 πτοι, καὶ ἀρσφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρη-
 τοῖνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναν-
 τιωθῆναι. μόνως γὰρ ἂν ἔτω κερτήσεως. εἰς,
 καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζό-
 νως· αὐτός τε γὰρ ἐπήνεσε τὰς λόγους, καὶ τῶν
 φίλων οἱ ἐκτιμώτατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει
 τὰ τοιαῦτα, ἐκ ἀπέτρειψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνή
 βέλεται, ἐκ ἀντιλέγει δὲ ἔτε ἐπίτροπος, ἔτε
 ὁ οἰκονόμος· ἔδε τις ἐμέμφατό σε τὸν βίον,
 ἀλλὰ πάντα ἴλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ
 ἱερά.

Κερράτηας ἔν, ὦ μακάριε, καὶ ἔσεσαι τὰ
 Ὀλύμπια, μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἰληφας, ἢ
 τὴν

mnes ordine te laudent, suspecti habentur, et
 ambigui, et corrupti. Oportet igitur multa te
 felicitate vti, et nusquam omnino oppugnari:
 hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi
 omnia a maiori quadam fortuna eueniunt: et
 ipse enim tuam laudauit orationem, et amico-
 rum honoratissimi, et quibus maxime credit de-
 talibus, ipsum non auerterunt: porro idem vult
 vxor, neque procurator contradicit, nec dispen-
 sator: neque vitam tuam quisquam reprehendit,
 sed placata omnia, et litatum vndique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olym-
 piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sar-
 dium

τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξῃς
 τὸ τῆς Ἀμαλθείας πέρας, καὶ ἀμείλξεις ἐρνίδων
 γάλα. οὐδὲ δὴ σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέ-
 γιστ' ἡλικίᾳ γενέσθαι τὰ γαθὰ, ἵνα μὴ Φύλλινος
 μόνον ὁ Σέφανος ᾖ, καὶ τόν τε μισθόν ἐκ εὐκα-
 ταφρόνητον ὀρεσθῆναι, καὶ τῆτον ἐν καιρῷ τῆς
 χρείας ἀπρὸς γμένως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἀλ-
 λην τιμὴν ὑπὲρ τὰς πολλὰς ὑπάρχειν· πόνων δὲ
 ἐκείνων, καὶ πηλᾶ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν,
 ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τῷτο δὴ τὸ Φῆς εὐχῆς, ἀ-
 ποτείναντα τῷ πρόδω καθεύδειν, μόνον ἐκεῖνα
 πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης,
 καὶ ὧν ἐμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν ἄτως, ὡς Τιμό-
 κλεις, καὶ εὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακόν, ὑποκύψαντα
 Φέρειν

dium arcem expugnasti: et Amaltheae cornu ha-
 bebis, et gallinarum lac mulgebis. Oportet enim
 pro tantis tibi laboribus ^{minimè} quanta bona
 contingere, ne foliacea modo corona sit; merce-
 dem oportet constitui minime contemnendam,
 eamque, quo tempore opus est, sine difficultate
 solui; aliumque etiam supra vulgus honorem
 tibi haberi; et quietem iam contingere laborum
 illorum, et luti, et cursuum, et vigiliarum;
 et illud, quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus
 dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa
 adiuturus initio fuisti, et quorum nomine capis
 mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles,
 nec magnum sic malum foret, submissa ceruice
 iugum

Φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορόν, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλῶ, μᾶλλον δὲ τῷ παντός δεῖ. μυρία γὰρ εἶναι ἀφορητά ἐλευθέρω ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκίων, εἴ τις ὦν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδεία καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ὠμοληκώς.

"Αρξομαι δ' ἀπὸ τῶ πρώτου δείπνου, ἢν δοκῇ, ὃ σε εἰς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς ἂν πρίσσεισι παραγγέλων τις ἔκειν ἐπὶ τὸ δείπνον, ἐκ ἀνομίλητος οἰκίτης, ἢν χρηρὴ πρότερον ἴλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀξέσιος εἶναι δοκῇ, τελάχιστον πέντε δραχμῶν· ὃ δὲ ἀκισιάμε-

νος

iugum ferre leue et commodum, et quod maximum est, inauratum. Sed malum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso iam conuictu sunt. Considera autem ipse, dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad breuissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus ferululus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem

νος 8), καὶ ἄπαγε, παρὰ σὲ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡρακλεις, μὴ γένοιτο ἐπειπών, τέλος ἐπείσθη· καὶ ἄπεισί τοι πλεῖτον ἐγγυανών· σὺ δ' ἐσθῆτα καθαράν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λησάμενος ἡμεις, δεδιώς, μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρέσκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἦκειν, φορτικόν· αὐτὸ ἐν τηρήσας τὸ μέσον τῆς καίρις, εἰσελήλυθας· καί σε πάντες ἐντίμως ἐδῆξαντο· καὶ παραλαβάν τις, κατέκλινε μῆτρὸν ὑπὲρ τοῦ πλεσίε, μετὰ δύο πεσχεδὸν τῶν παλαιῶν Φίλων.

Σὺ

tionem recusans initio, et, apage, inquires, a tene ego? et, me Hercules non fiet, subiiciens, denique persuaderi sibi patitur, et albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste deprompta, et quam ornatissime compositus lotusque venis, metuens, ne ante alios adsis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio obleruato tempore, ingressus es, et cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis accumbere iussit paulum supra diuitem, post duos circiter amicorum veterum.

15. Tu

8. Ἀκκισάμενος] De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *du Soul.*

Σὺ δ' ὥσπερ τῷ Διὶ τὸν οἶκον παρελθὼν,
 πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πρατ-
 τομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνω-
 στα πάντα· καὶ ἡ τε οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει,
 καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπίτη-
 ρῆσιν· ἔδ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλυσίῳ εἶτο,
 ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν,
 ὅπως ἐς τὰς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, εἰ πολ-
 λάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψῃς. οἱ μὲν γὰρ τῶν
 συνδείπνων ἀκόλῃθροι ὀρῶντες ἐκπεσπληγμένον,
 ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσιώπτουσι,
 τεμῆριον ποιῶμενοι τῷ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερον
 σε δεδειπνηκέναι, τὸ καινὸν εἰναι σοὶ καὶ ~~ἐν~~ χει-
 ρόμακτρον τιθέμενον. ὥσπερ ἔν εἰκός, ἰδίειν τε
 ἀνάγκη

15. Tu vero tamquam Iouis domum ingressus
 admiraris omnia, et ad vnumquodque eorum,
 quae fiunt, suspensus aestuas: peregrina enim tibi
 et incognita omnia, porro hinc familia in te inten-
 dit oculos, hinc conuiuarum quisque, quid agas,
 obseruant. Nec ipse diues non hoc curat, sed
 praecepit etiam seruorum quibusdam, vt atten-
 dant, quomodo erga pueros et vxorem te geras,
 vtrum saepe circumlatis oculis eos adspicias. Ac
 conuiuarum quidem serui attonitum te videntes,
 inscitiam eorum, quae facis, rident, signumque
 etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium
 prius coenasse, quod nouum tibi insolensque sit
 mantile adpositum. Vt igitur facile est ad con-
 ii ien-

ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμαῖν, μὴ δόξης οἶνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὃ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χειρὰ ἐνέγκης. ὑποβλέπειν ἔν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, καὶ κείνον ζηλῶν καὶ μανθάνειν τῷ δείτναι τὴν ἀκροαθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβῳ πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἑκάστα τῶν πραττομένων ἐκτεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλάσιον τῷ χερσῷ, καὶ τῷ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ οἰκτεῖρεις σεαυτὴν, ὡς τὸν μὲν ὦν, εἴτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίῳτε δὲ καὶ κείνο εἰσέρχεται σὺ, ὡς ζηλωτὸν τινα βιω-

iiciendum, sudare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, pocere poculum, ne vinosus videre; neque fructibus adpositis variis, ordine quodam struētis, scire, ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, et illum imitari, et ab illo discere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, et tumultu animi plenus, perturbatus ad singula, quae fiunt: et nunc quidem beatum praedicas diuitem auri causa et eboris, et tantarum deliciarum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc comparatus diuitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam

βίωσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθεξῶν αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἷι γὰρ εἰσαὶ Διονύσια ἑορτάσειν, καὶ πᾶ καὶ μεῖράκια ὠραία διακονήμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλεσαν διατρίβην· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι·

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ σὺκνήμιδας Ἀχαιῆς
Πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπερμένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης
εὐδαιμονίας. Φιλοτησία τὸ ἐπὶ τῷ καὶ
σκύφον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας, πρᾶπιέ σοι τῷ
διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ ποτε προσειπὼν· σὺ δὲ
λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπείπεῖν ἔ-
δει,

quam invidendam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis usurus, et aequo iure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, et leviter adridentes, venustiore tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas :

*Non pigeat Troasque ocreatæ et cruris Achivos
Multa pati et facere tantæ felicitatis gratia. Hinc
amicitiæ libabitur, et magnum quoddam poculum
poscens propinat tibi Magistro, vel quocumque
demum nomine te appellans: tu vero capiens
poculum, quid tibi respondendum sit ignoras.*
Luc. Op. T. III. C prae

δει, ἡγνόνησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὠφλες.

Ἐπίφθορος δ' ἐν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐμείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν Φύλων γεγείησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἦκων, πρὸς κείνης ἀνδρῶν πολυετῇ δαλείαν ἠντληκότων. εὐθύς ἐν καὶ τοῦτο τις περὶ σὺ λόγος ἐν αὐτοῖς. τῷτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἀρετῶν ἐσελχυθόντων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρως εἶναι, καὶ μόνοις τοῖς Ἑλλήσι τέτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστίν, ἐφ' ᾧ τῷ προτιμῶνται ἡμῶν; ἐρημὰτα δύσηναι λέγοντες, οἷσινταί τι παυμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλλος δέ, ἐ γὰρ εἶδες,

prae imperitia, et rusticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, et iam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris, qui multorum iam annorum servitutem exhauferat. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: et solis hisce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num sermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem adferre? Alius vero,

εἶδες, ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρατεθέντα
σαλλαβῶν κατέφαγεν; ἀπειρίκαλος ἄνθρωπος,
καὶ λιμῶ πλέως· εἰ δ' ὄναρ λευκῆ ποτε ἄρτου
ἐμφορηθεῖς, ἔτε γε Νομικῆ, ἢ Φασιανῆ ὄρ-
κτος, ὧν μάλιστα τὰ ὅσα ἡμῖν καταλέλοιπε. τρί-
τος ἄλλος, ὦ μάταιοι, Φησί, ἔτε εἰδ' ὅλων
ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτόν, ἐνταῦθα περ ἐν ἡμῖν τὰ
ὅμοια ποτνυκόμενον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ και-
νὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπιμελείᾳ
εἰσὶν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλῶν, καὶ τῇ πε-
λῇ ἀναπαλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐρρίψε-
ται· κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· σκεῖνοι μὲν
ἐν τοιαῦτα περὶ σὲ πολλὰ σρέφουσι, καὶ περ ἡ-
δὴ καὶ πρὸς διαβολὰς τινες αὐτῶν παρασκευά-
ζονται.

Τὸ

ro, non enim vidisti, inquit, quantum biberit?
et quomodo adposita sibi corripuens vorauerit?
bonarum rerum imperitus homo, et esuritionum
plenus, ne per quietem vinquam candido pa-
ne satiat, aut Numidica gallina, vel Phasiana,
quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius,
inepti, inquit, ne totis quidem quinque interie-
ctis diebus videbitis hominem hic inter nos simi-
liter querentem. Nunc enim, ut novi calcei, in
honore quodam et cura est: cum vero calcatus
fuerit aliquoties, et luto oppletus, sub lecto iace-
bit misere, cimicibus non minus quam nos re-
fertus. Ac hi quidem talia de te multa versant, et
forte iam ad calumnias se parant quidam colum.

Τὸ δ' ἔν συμπόσιον ὅλον ἐκείνθ' ὄνέσι, καὶ περὶ σὲ οἱ πλείστοι τῶν λόγων· σὺ δ' ὑπ' ἀνθρώπου πλέον τῆ ἱκανῆ ἐμπιῶν οἶνα λεπτῆ καὶ δριμύος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπεγύχης, πονήρως ἔχεις· καὶ ἔτε προεξανασηναί σοι καλόν, οὔτε μένειν ἀσφαλές· ἀποτεινομένης τοίνυν τῆ πότῃ, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θαμάτων ἐπὶ θαύμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι τὰ αὐτῆ βέλετα) κόλασιν ἔμικράν ὑπομένεις, μήτε ὄρων τὰ γιγνόμενα, μήτ' ἀκῶν, εἴ τις ᾄδει, ἢ καθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῇ δὲ ἢ σεισμῳ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα,

18. Conuiuium igitur illud totum tuum est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videlicet, plus iusto qui biberis vini tenuis et acris, olim vrgente ventre male habes: et tamen neque ante reliquos surgere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo computatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non paruam sustines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus: sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas,

τα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελλῆναι, ἵνα πο-
τὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον.

Τῆτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἐταῖρε, καὶ
ἡδίστον ἐκεῖνο δαιτῆρον, ἐκ ἑμοῦγε τᾷ θυμῳ, καὶ
τῶν λευκῶν αἰλῶν ἡδίων, ὀπηνίκα βέλομαι, καὶ
ἐπόσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γὰρ σοι τὴν
ὀξυρρυμίαν τὴν ἐπὶ τέτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ
νυκτὶ ἑμετον, ἕωθεν δεῆσει περὶ τᾷ μισθῷ ξυμ-
βῆναι ὑμᾶς, ὁπόσον τε καὶ ὅποτε τῷ ἑταίρῳ χρη-
λαμβάνειν. παρόντων ἂν δύο ἢ τριῶν Φίλων,
προσκαλέσας σε, καὶ κατίζεσθαι καλεύσας, ἄρ-
χεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποια ἔσιν, ἐώ-
ρακας ἡδὴ, καὶ ὡς τυφᾶς ἐν αὐτοῖς ἔδὲ εἰς, ἀ-
τραγώδητα δὲ καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτι-
κά·

optas, aut incendium quoddam narrari, vt tan-
dem aliquando solvatur conuiuium.

19. Haec itaque prima tibi, sodalis, et suauissi-
ma illa coena: mihi non item, de cepa et can-
dido sale iucundius, cum volo et quantum volo,
libere sumenti; vt enim acidum ructum, qui con-
sequi ista solet, et vomitionem nocturnam omit-
tam, postridie oportebit de mercede inter vos
conuenire, quantum, et quo anni tempore acci-
pere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusue
amicis, aduocato te atque adfidere iusso, dicere
incipit: Quae sit nostra viuendi ratio, heri vidi-
sti, et quam nullus sit in ea iactationi locus, ni-
hil hic tragoediarum, pedestria (humilia) omnia

καὶ χρὴ δὲ σε ἴσως ἔχειν ὡς πάντων ἡμῖν κει-
νῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ, εἰ τὸ κυριώτατον,
τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτῆ, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν
παιδῶν (εἰ παῖδες εἰεν αὐτῷ παιδεύσεως δεό-
μενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοί-
μην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ
μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκές τῃ σὲ τρόπῃ, καὶ
συνήμῃ, ὡς ἔχι μισθῶ ἐλπίδι προσεληλυθας ἡ-
μῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας
τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔ-
ξεις· ὅμως δ' ἐν καὶ ὠρίσθω τί· σὺ δ' αὐτὸς
ὅ, τι καὶ βέλει, λέγε, μεμνημένος, ὧ φάτα-
τε, καὶ κείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίᾳς εἰκὸς ἡ-
μῶς

et ciuilia: caeterum ita te existimare volo, et ita
te instituere, vt communia nobis futura memi-
neris omnia. Ridiculam enim fuerit, si quod
principatum tenet, animum tibi meum, (ait
Hercle liberorum, si sint illi liberi institutionis
egentes) cum credam, reliquorum te non ex ae-
quo dominum arbitrer. Quandoquidem vero et
definiri aliquid opus est, video quidem mediocri-
tatem tuam et mores sua virtute beatos conten-
tosque, atque intelligo, non mercedis spe no-
stram te domum accessisse, sed aliarum rerum
causa, beneuolentiae nostrae, et honoris, quem
omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur
aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito,
sed memineris; carissime, illorum etiam, quae
in solemnitatibus annuis daturos nos facile asse-
queris:

μᾶς παρέξειν. ἡ γὰρ ἀμελήσομεν ἅδ' ἐκ τῶν τοι-
 ἔτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συντιθέμεθα. πολ-
 λι δὲ, οἶσθα, τῷ ἔτεσι αἱ τοιαῦται ἀφορμαί·
 καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετρίωτε-
 ρον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλ-
 λως τε, καὶ πρέπειν ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις
 ὑμῖν κρεῖττοσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε διασεύσας
 ταῖς ἐλπίσι, τιθασθὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ,
 πάλα τάλαντα καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας,
 καὶ ἀγρὸς ὄλγας, καὶ συνοικίας, συνῆς μὲν ἡρέ-
 μα τῆς μιμρολογίας, σαίνεις δὲ ὁμῶς τὴν ὑπό-
 σχесιν 9), καὶ τὸ, Πάυτα ἡμῖν κοινὰ ἔσσι, βέ-
 βαιον

queris: neque enim negligemus ista, licet de his
 nihil iam inter nos conueniat: multae autem,
 nosti, singulis annis eiusmodi sunt occasiones,
 Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis
 scilicet mercedem impones: et alioquin decet vos
 eruditos superiores esse pecunia.

20. His ille dictis totum te commouit spe varia,
 et mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui ta-
 lenta olim et millia somniaueras, et agros
 totos, vicisque, intelligis quidem paulatim
 minutam parsimoniam; interim tamen adula-
 ris, ac promissionem, et illud, communia no-

C 4

bis

9. Σαίνεις — τὴν ὑπόσχεσιν] Σαίνειν proprie-
 canum esse caudam agitantium, et hic ad
 homi-

βαιον καὶ ἀληθὲς ἔσσεσθαι νομίζεις, καὶ εἰδὼς,
ὅτι τὰ τριαῦτα,

Χεῖλα 10) μέν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' ἀκεδίγηε.
Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδῶς αὐτῷ ἐπέτρεψας, ὁ δέ,
αὐτὸς μὲν, ἔ Φησιν ἐρεῖν, τῶν Φίλων δέ τινα
τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τῷ πράγ-
ματος εἰπεῖν, ὃ μὴτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρύν,
καὶ πρὸς ἄλλα τέτων ἀναγκαιότερα δαπανῶν-
τι, μὴτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δέ, ἔμα-
γέρων

bis erunt omnia, firmum verumque esse putas,
nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non huncctasse palatum.
Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se
quidem dicturum negat, amicorum autem prae-
sentium vnum iubet intercedere, et dicere, quod
neque sibi graue sit, qui in alia etiam magis ne-
cessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille
vero

homines translatus, blandiri significare,
recte tradit *Elfner*. ad *J. Theff.* 3, 3. Iam
vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum,
vt sit, blandiris tibi propter pollicitationem.
Vel cum *Cl. Gesn.* ad νομίζεις referendum.
Reitz.

10. Χεῖλα] Il. X. 495. de Aftyanaete pri-
mis modo labris degustante poculum. Vult
nempe inter suprema labra nata quasi ver-
ba, non profecta ex animo. *Gesner.*

γέρον τις, ἐκ παίδων κολακείᾳ σύντροφος, ὡς
 μὲν ἐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, Φησὶ, τῶν ἐν τῇ πό-
 λει ἀπάντων, ὧ ἕτος, ἐκ ἂν εἴποις, ὧ γε τῷ-
 το πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομέ-
 νοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω
 δὲ, ὁμιλίας ἀξιοθῆναι, καὶ ἐξίας κοινωνῆσαι,
 καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων
 ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τῷτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου
 τάλαντα, καὶ τὸν Μίδα πλάττει, εἰ σωφρο-
 νεῖν οἶσθα. εἶδον I.) δὲ πολλὰς τῶν εὐδοκί-
 μων, ἐθελήσαντας ἂν, εἰ καὶ προσδιδύμεν δόσι,
 μόνης τῆς δάξης ἕνεκα, συνεῖναι τέτρω, καὶ ὁ-
 ρᾶσθαι

vero eiusdem senectutis homo, adulationi a pue-
 ritia inde adfuetus, felicissimum te, o noster,
 inquit, esse qui in hac vrbe sunt omnium, non
 negabis, cui primum hoc contigerit, quod mul-
 tis vehementer cupientibus vix a fortuna obtin-
 gat: hoc dico, quod consuetudine et communi
 mensa dignus habitus es, atque in primam earum,
 quae sunt in Romanorum imperio, domum rece-
 ptus. Hoc enim supra Croesi talenta et Midæ
 diuitias, si moderate scias vti. Equidem cum
 viderim multos nobiles viros, qui vellent, si
 quid etiam impendendum sit, solius gloriae cau-
 sa cum hoc viuere, et conspici circa hunc, et fo-
 dales

C 5

II. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae
 sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδών.
 Equidem ita verti. *Gesner.*

ῥᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ Φίλους εἶναι δε-
κνῦντας· ἂν ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτηρίας μακα-
ρίσω· ἔς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης
εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν ἐν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἀ-
σωτος εἴ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχισον, καὶ μά-
λιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ἃ γὰρ ἔδ' ἂν
Φυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκούντων γενομένων.
δέχῃ τοίνυν τὸν χαλινόν, μύσας, καὶ τὰ πρῶ-
τα εὐάγωγός· εἰ πρὸς αὐτὸν, ἃ πάνυ περισπών-
τα, ἔδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέ-
λεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὲ ἔξω
ἄνθρωποι τὸ μετὰ τᾶτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες
ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρέβοντα, καὶ ἀκωλύτως
εἰσιόν-

dales ipsius atque amicos videri: non inuenio,
quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad
hanc felicitatem insuper etiam mercedem acceptu-
rus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigi-
us et nequam es, hic certum quiddam dicit, id-
que valde exiguum, in primis ad illas spes tuas.

21. Tamen boni consulas necesse est: neque
enim iam fugere tibi integrum, intra retia hac-
renti. Recipis itaque frenum et os comprimis,
et primum facilem te ipsi praebes agilemque, nec
valde trahenti, neque acutum pungenti, donec
sensim plane mansuetus illi fias. At qui extra
familiam sunt homines ab eo te tempore admi-
rantur, videntes te intra cancellos esse, ac ne-
mine

εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς ἔδ᾽ ἔπω ὄρῃς, ἄτινος ἔνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ αἰεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις· τὸ δ' ἔμπαλιν, ἢ σὺ ἠλπίσας, γίγνεται· καὶ ὡς οἱ παροιμία Φησὶν, ἐπὶ Μανδραβέλλῳ χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἐκάστην ὥς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν, ἀποσμιμενόμενον, καὶ εἰς τὲν πίσω ἀναποδίδον.

Ἡρέμια ἔν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἀρχὴ κατανοεῖν, ὡς αἰμὲν χρυσαῖ ἐκείνων ἐλπιδες, ἔδ᾽ ἄλλ' ἢ Φῦσαι τινεσῆσαν ἐπὶ χρυσοί· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς αἱ πόνοι. τίνες ἔ-

τοί

mine prohibente intrare, et interiorum quam qui maxime vnum factum esse. Tu necdum ipse vides; qua re felix illis esse videaris: gaudes interim, et ipse te decipis, et futura semper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu speraueras accidit, et quod est in proverbio, Mandrabuli more succedit negotium, quod singulis prope diebus minuitur, et retro pedem ferat.

22. Paullatim itaque et quasi per obscuram lucem tum primum perspiciens intelligere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas aqueas coloris aurei; graues autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte

τοὶ ἴσως ἐρήσῃ με· ἔχ' ὁρᾷ γὰρ ἃ, τι τὸ ἐπὶ
 πονον ἐν ταῖς ταιαύταις ξυνεσσίαις ἐστίν, ἃδ' ἐπι-
 νοῶ ἅτινα εἴησθα τὰ καμκτῆρὰ καὶ ἀφόρητα.
 κῆν ἄκασον, ὦ γενναῖς, μὴ εἰ κάματος εἴεσιν
 ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὰ
 αἰσχροῦν, καὶ ταπεινόν, καὶ συνόλως δαλοπρε-
 πές, ἐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος.
 Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μνηστί ἐλεύθερον τὸ
 ἀπ' ἐκείνης, μηδ' εὐπατρίδην σκαυτὸν οἶσθαι.
 πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν,
 τὰς προγόνους ἔξω τῶ ἃδ' καταλειψών, ἴσθι,
 ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σκαυτὸν λατρεῖαν ἀπεμ-
 πολήσας εἰσῆς. ἔ γὰρ ἐθελήσει σοὶ ἡ Ἐλευ-
 θερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ἧτως ἀγασθῇ πρᾶγμα-
 τα

forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum
 sit tali in conuictu, nec intelligo, quae molesta
 atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir o-
 ptime, et non hoc solum, an labor insit in hoc
 negotio, expendes; sed quid turpe, quid humile,
 et omnino seruille habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab
 illo te tempore non iam liberum, non ingenuum
 putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec
 omnia extra te limen illud relicturum scito, cum
 primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus
 intraueris. Nec enim ingredi tecum libertas vo-
 let, qui ad ignobilia adeo negotia et humilia in-
 gredia-

τα καὶ ταπεινὰ εἰσὶν. ὁ δὲ ἄλλος ἔν, εἰ καὶ πάν-
 τυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ ἔχ' ἑνός, ἀλλὰ
 πολλῶν ὁ δὲ ἄλλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις
 κάτω νενευκῶς ἔωθεν εἰς ἐσπέραν, ἀεσπλίῳ ἐπὶ
 μισθῷ· καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δελευ-
 ζυντραφείς, ὁ ψιμαθήσας δὲ, καὶ πέρρω πευ-
 τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, ἡ πάλιν
 εὐδίσκimos ἔσῃ, ἔδὲ πολλὰ ἄξιος τῷ δεσπότη.
 διαφθεῖρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπὶ-
 ὄσα, καὶ ἀποσκιρτῶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐ-
 τὸ ἐν τῇ δελευσίᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ
 μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ
 Πυρρίᾳ μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσ-
 περ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκα
 ἀπημ-

grediare. Seruus itaque, quantumvis hoc nomen
 graueris, nec vnus, sed multorum seruus eris
 necessario, et seruiles operas obstipo capite prac-
 stabis a mane inde vsque ad vesperam, mercede
 iniquissima: et tamquam homo non a puero inde
 seruituti innutritus, sed qui fero discas, atque ae-
 tate iam prouecta instituendum te illi tradideris,
 non valde probaberis, nec magni pretii videbere
 domino. Corruptit enim te subiens libertatis
 recordatio, et resiliire facit non numquam, et ea
 ipsa de causa seruitute male defungi. Nisi forte
 illud satis esse putas ad libertatem, quod non
 Pyrrhae neque Zopyrionis filius es, neque vt
 Bithynus aliquis sub-vocali praecone veniisti. Ve-
 rum

ἀπημπολήσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὡ βέλτισε, τῆς νεμηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρήῳ καὶ τῷ Ζωπυρίῳ, προτείνης τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβης ἐκείνο ὃ, τι δῆποτε ἦν τὸ διδόμενον, τῷτο ἢ πρᾶσις ἐστὶ· κήρυκος γὰρ ἔκ' ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνησευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην.

Εἴτ', ὡ κέθαρμα, (Φαίην ἂν καὶ μάλιτα πρὸς τὸν Φιλοσοφεῖν Φάσκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἤ πλέοντα καταποντισῆς συλλαβὼν, ἢ ληψῆς ἀπεδίδοτο· ὥκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυσυχῆντα. ἢ εἰ τίς σε συλλαβόμενος, ἢ γε δῆλον εἶναι λόγων, ἐβόας ἂν τὰς νόμους, καὶ
δεινὰ

rum enim vero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permistus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui serui porriges, capiesque quidquid est, quod tibi datur; haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipse suo se praekonio venderet, et longo tempore herum ambiret et quasi procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui Philosophum se ferat, si te nauigantem hostis, qui submergere nauim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, vt praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu iniecta, seruum te suum perhibens abducatur, leges proclames, et quiriteris, et indigneris,

δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ
 θεοὶ μεγάλη τῇ φωνῇ ἐπεκράτεις ἂν· σεαυτὶν
 δὲ, ἐλίγων ἔννεκα ὀφθαλῶν, ἐν τέτρω τῆς ἡλι-
 κίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει ὁἶσθα, καίρος ἦν
 πρὸς ἐλευθερίαν ἡδὴ ὄρεῖν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σο-
 φίᾳ φέρων ἀπημπούληκας; εὐδὲ τὰς πολλὰς ἐ-
 κείνας λόγους αἰδοσθεῖς, εἰς ὃ καλὸς Πλάτων, ἢ
 ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασιν, τὸ
 μὲν ἐλευθέριον ἐπαινῶντες, τὸ δολοπρεπὲς δὲ
 διαβάλλοντες, καὶ ἐκ αἰσχύνῃ κολάξιν ἀνθρώ-
 ποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξέ-
 ταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαίων
 μόνος ξενίζων 12) τῷ τρίβωνι, καὶ ποιήσας
 τὴν

gnēris, et terram deosque magna voce testeris:
 et te ipsum paucos propter nimios, in hoc ae-
 tatis, cum, si natus esses servus, tempus erat li-
 bertatem circumspicere, cum ipsa te virtute et
 sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas dis-
 putationes, quas pulcher Plato, et Chrysippus,
 et Aristoteles, in laude libertatis, et servilis hu-
 militatis vituperatione, consumserunt: neque pu-
 det te cum adulatoribus, et forensi turba, et ni-
 dorem sectantibus componi, et in tanta Roma-
 norum multitudine solum peregrino cum pallio
 conspici, et male nec sine barbarie Romanorum
 lin-

12. Ξενίζων] Ξενίζειν est peregrina agere, di-
 cere, et mirari. Conf. nostram Gall. c. 18.
 "Ὅσῳ

τὴν Ῥωμαίων Φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν
 δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα συγ-
 κλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείων μοχθηρῶν;
 καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέ-
 ρα τῷ μετρίως ἔχοντος· ἑωθὲν τε ὑπὸ κώδωνι
 ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τῷ ὕπνῳ τὸ ἡδιστον,
 συμπεριθεὶς ἄνω καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθιζέα
 πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν· ἄτως ἀπρόειά μὲν
 σε θέρμων ἔσχευ, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέ-
 λιπον δὲ καὶ αἱ κρήναι ῥέεσθαι τῷ ψυχρῷ ὕδα-
 τος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμνηχανίας ἐλθεῖν;
 ἀλλὰ δῆλον, ὡς ἔχ' ὕδατος, καὶ δὲ θέρμων, ἀλλὰ
 πεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἶνε ἀνδοσμίᾳ ἐπι-
 θυμῶν,

lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas et
 multorum hominum, conuenarum, et maiorem
 partem malorum. In his ipsis conuiujs laudas
 importune, et bibis vltra mediocritatem, et ma-
 ne ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni
 parte suauissima, sursum deorsum curris cum a-
 liis, hesternum adhuc lutum in cruribus circum-
 ferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agre-
 stium ~~orum~~; adeone defecerant te fontes frigi-
 da manantes, vt prae desperatione ad haec deue-
 nires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, ne-
 que lupinorum, sed bellariorum et pulpamento-
 rum, et vini odorati cupiditate captum, lucii in-
 star,

Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσάτῳ καινότερος
 ὦμην αὐτοῖς. *Reisz.*

θυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μά-
λα δακαίως τὸν ὀρεγόμενον τέτων λαιμὸν δια-
παρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαρὲν τῆς λιχνείας
ταύτης τὰπίχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι,
κλοιῷ δεθείς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα
παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔσι-
σοι τῶν ἰσχυάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐ-
λευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς φυλέταις
καὶ Φράτορσι, Φρεῖδα πάντα, καὶ ἐδὲ μνήμη
τις αὐτῶν.

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν
τῷ πράγματι, δῆλον ἀντ' ἐλευθέρε δοκεῖν, οἱ
δὲ πόνοι μὴ κατὰ τὰς πάνυ τέττες οἰκέτας·
ἀλλ' ὅρα, εἰ μετριώτερα σοι προσέτακται τῶν
Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προσεταγμένων. ὧν μὲν
γὰρ

star, ipsaque marito, quae appeteret ista, gula
confossum. Praesto ergo sunt ligurationis illius
praemia, et instar simiorum collari vinctus risum
praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris,
quod licet quantum lubet deuorare ficuum. Cae-
terum libertas cum ipsis tribulibus et sodalibus
ilicet euanuerunt, nec memoria illorum superest.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine in-
esset huic negotio, quod iam pro libero seruus
videris; nec labores etiam iidem, qui plane seruis.
Verum vide mihi, an inoderatiora tibi iniuncta
sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina

γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας
 παρεῖληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοι-
 νόν Φασι λύρα καὶ ὄνω; πάνυ γέν ἔχ ὀρεῶς;
 ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς
 Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγα-
 λοφροσύνης, ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλη τὸ
 χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τέτων
 Φροντίδας· τὸ καταλειπόμενόν ἐσι τῷφος καὶ
 μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ
 ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὲ σὺ ἐπ' ἐκεῖ-
 να μὲν ἀδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωτα ἔχεις βαθύν,
 καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἰμάτιον
 Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες
 ἴσασί γε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλόσο-
 Φοι,

illa, cuius se cupiditate ductum adsciuisse te di-
 cebat, parum illi curae est: quid enim, aiunt,
 afino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vi-
 des?) intabescunt cupiditati Homericae sapien-
 tia, aut Demosthenicae grauitatis, aut magni-
 ficentiae Platonis. Quorum si quis ex animo au-
 rum auferat et argentum, et earum rerum curas;
 quod superest fastus est, et mollicies, et voluptas,
 et luxuries, et contumelia, et ruditas. Ad ista
 vero neutiquam te opus habet: Verum, quod
 barbam habes prolixam, et vultum venerabilem,
 et Graeco pallio decenter amictus es; et quod
 omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetor-
 em,

Φον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιῦ-
τόν τινα τοῖς προῖσσι, καὶ προπομπεύεσιν αὐ-
τῷ. δόξει γὰρ ἐκ τέττε καὶ φιλομαθῆς τῶν Ἑλ-
ληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν
Φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γειναιῆς, ἀντι-
τῶν θαυμασῶν λόγων, τὸν πῶγωνα καὶ τὸν τρί-
βωνα μεμισθωκέναι. χρηρὲν σέ ἀεὶ σὺν αὐτῷ
ὄρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ'
ἔωθεν ἐξανασάντα, παρῆχεν σεαυτὸν ὀφθησό-
μενον ἐν τῇ θρασείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν·
ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνίότῃ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι αὖ
τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος,
ὡς ἐδ' ὁδῷ βαδίζων, ἀμελής ἐστὶ τῶν μασῶν, ἀλλ'
εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν.

Σὺ

rem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur,
permissum esse etiam ex hoc genere aliquem prae-
cedentibus ipsum et deducantibus: videbitur e-
nim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum
cupidus, et vniuersum pulchritudinis illius, quae
in doctrina inest, studiosus. Itaque metusest, ne
pro admirandis illis sermonibus tuis barbaram pal-
liumque locaueris. Oportet igitur te semper cum
illo conspici, et nec umquam desiderari, sed ma-
ne surgentem praebere te ridendum in officio,
nec deferere ordines. Ille vero manu nonnum-
quam tibi iniecta, quod in buccam venerit, nu-
gatur, ostendens obuiis, se neque in via curam
musarum deponere, sed ipsum quod in itinere
contingit otium, bene collocare.

Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ
 βάδην ἀνάντα πολλὰ καὶ κἀνάντα (τοιαύτη
 γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ Πέλις) περιελθὼν, ἰδρωκῆς
 τε καὶ πνευστῆς. καὶ κείνῃ ἐνδὸν τινὶ τῶν Φί-
 λων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένη, μηδ' ὅπως κα-
 θίσης ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις
 τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιτόν
 τε καὶ ἀποτον ἢ νύξ καταλάβῃ, λυσάμενος πο-
 νηρῶς ἄωρὶ, περὶ αὐτὸ πᾶ σχεδὸν τὸ μεσονύ-
 κτιον ἡμεῖς ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἐκ ἑθ' ὁμοίως ἐν-
 τιμος, εὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παρῆσιν. ἀλλ' ἦν
 τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλῆς εὐρος, ἐς τὴν πίσω σύ·
 καὶ ἔτῳς ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς,
 κατακείμενός μάρτυς, μόνον τῶν παραφερομένων
 τὰ

26. Tu vero miser partim vna currens, par-
 tim lente ingressus, per ardua multa et declivia,
 talis enim est vrbs, vt nosti, post circuitum il-
 lum sudas et anhelas: et dum ille intus cum ami-
 corum aliquo, ad quem inuifit, colloquitur, tu,
 qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans,
 cum nihil sit quod agas, deprompto libello legis.
 Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit,
 lotus male intempestiue, circa ipsam fere mediam
 noctem ad coenam venis, non iam vt ante hono-
 ratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si
 quis alius superuenit recentior, tu post tergum
 atque ita in contemtissimum angulum expulsus
 testis modo accumbis eorum, quae praeterferun-
 tur,

τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σᾶ, καθάπερ οἱ
κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρόν τῆς μαλαχῆς
φύλλον, ἢ τὰ ἄλλα συνειλᾶσιν, εἰ ὑπεροφθεῖν
ὑπὸ τῶν προκατακείμενων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ
παρὰψάμενος. ἔ μὴν ἔδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεσιν,
ἀλλ' ἔτε ὦν ἔχεις μόνος. ἔ γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι
καὶ σὲ τῶν αὐτῶν αἰ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις
ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τᾷτό γε·
ἔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν
πλασίῳ, παχεῖα καὶ πιμελής, σοὶ δέ, νεοττός
ἡμίτομος, ἡ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἄν-
τικτος, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι
ἄλλε τινός, αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος ἀράμενος ὁ
διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνω πα-
ρᾷ

tur, ossa sola, modo ea ad te perueniant, ro-
dens canuin instar, aut siccum maluae folium,
cui inuoluunt alia, si qua despiciatur ab his, qui
ante te accumbunt, lubenter abrasens. Verum
nec alia contumelia abest: sed neque ouum solus
habes. Neque enim opus est, et te eadem ad-
fectare semper, quae hospites et ignoti: (illa e-
nim esset impudentia tua) neque auis tibi similis
aliarum apponitur: verum diuiti pinguis et sagi-
nata; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus
exsiccus, quae quidem aperta contumelia est et
contemptus. Saepe etiam, si qua desit, alio re-
pente conuiuia superueniente, minister, ablata
ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admur-
mu-

ρατέθεικεν, ὑποτονθορύσας· σὺ γὰρ ἡμέτερος
εἶ. τεμνομένα μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἡ σὺς ὑπο-
γαστρίᾳ 13), ἢ ἐλάφᾳ, χρῆ ἐκ παντὸς ἢ τὸν δια-
νέμοντα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθεὺς μερίδα
Φέρεσθαι, ὅς τ᾽ ἀκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ
τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεξάναι, ἔστ'
ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορήμενος, σὲ δ' ἔτω τα-
χέως παραδραμεῖν, τίνι Φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀν-
δρὶ, καὶν ὁπόσῃν αἱ ἐλάφοι τὴν χολὴν ἔχοντι;
καίτοι

murans illud: tu enim noster es. Quoties qui-
dem carpitur in medium appositus aut porcellus
subrumis, aut ceruus, omnino aut propitium ha-
beas disuiforem, opus est, aut Promethei partem
feras, ossa dico pinguedini inuoluta. Quod e-
nim supra te accumbenti adstat patina, donec
satietate victus renunciat, te vero celeriter adeo
praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam non
plus quam cerui bilis habeat? Sed illud nondum
dixi,

13. Σὺς ὑπογαστρίᾳ] Verba mihi obscura. Il-
lud quidem liquet, ὑπογαστρίῳ substanti-
ue hic non capi pro *sumine* vel *abdomine*;
cum fiat ossium mentio: utrum vero ὑπο-
γαστρίῳ σὺς sit *porcellus subrumis*, *lactens*;
an, quod Erasmo placuit *sus foeta*, iam de-
finire non audeo: prius expressi versione,
cum analogiae epitheti illius magis conue-
niat. *Gesner*.

καίτοι εἰδὼς ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδισ-
 ρόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος
 σὺ πρῶτον τινα καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύου
 αἰεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνεις, ὥς μὴ ἐλεγ-
 χθεῖς ἀπὸ τοῦ χροῦματος, ἔτις αἴματος ὡν
 συμπτώτης· καὶ εἶδε γὰρ καὶ ἐκεῖνα ἐς κόρον ἦν
 πίνειν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, εἰ παῖς οὐδὲ
 αἰσιντι εἴκειν.

Ἀντιῶ δὲ σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ
 πάντα, καὶ μάστιγα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίνα-
 δός τις, ἢ ὀρχησοδιδάσκαλος, ἢ Ἴωνικά ξυνεί-
 ρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνδραπίσκος. τοῖς μὲν
 γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα διακονομένοις, καὶ γραμ-
 ματιδία ὑπὸ κόλπῃ διακομίζεσι, πέθεν σύδ'
 ἰσό-

dixi, quod aliis suauissimum vetustissimumque
 vinum bibentibus, solus tu minutum et crassum
 potas. Itaque curas in argento semper aut auro
 bibere, ne colore vini, quam contemptus sis con-
 vivia, prodatur. Et vtinam vel illius ad satietatem
 bibere tibi liceret. Iam vero saepe te poscente
 puer se exaudiisse dissimulat.

27. Molestia sane te adficiunt multa et crebra,
 et paene omnia: maxima quoties prae te floret vel
 cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Io-
 nicos modos et cantilenas contexens homuncio
 Alexandrinus. Vnde enim amatoriarum volupta-
 tum hisce ministris, et literulas sinu perferenti-

ἰσότιμος κατακείμενος; τοιγαρὲν ἐν μυχαῖ τῷ
 συμποσίᾳ, καὶ ὑπ' αἰδῶς καταδεδυκώς, σέβεις
 ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτίᾳ
 τὴν τύχην, καὶ ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιβε-
 κάσασαν. ἡδέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητῆς
 γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλ' οὐ
 ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ
 οἱ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκίμεῖν ἔστιν. ὑπο-
 σταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνα-
 σθαι δέοι, τῶν κλήρης πολυταλάντης, καὶ ἀρ-
 χᾶς, καὶ ἀθρόας τὰς πλάτης ὑπισχνυμένων.
 καὶ γὰρ αὖ καὶ τέτεις ὁρᾷς εὖ Φερομένους ἐν ταῖς
 Φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιούμενους· καὶ ἐν τι γὰρ
 τέττων

bus, aequalem accubitus honorem tu postules.
 Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore
 quaerens suffugium, ingemiscis merito, teque
 ipse miseraris, et fortunam accusas, quae ne tan-
 tillum tibi venustatis adsperserit. Libenter au-
 tem videaris et ipse poeta velle fieri amatoriarum
 cantilenarum, aut ab alio composita canere posse
 commode; cum videas, quibus rebus honor et
 plausus adiunctus sit. Sustineas vero, si magum
 aut vatem agere oporteat ex eorum genere, qui
 hereditates multorum talentorum, et imperia, et
 confertas diuitias pollicentur: vides enim hos
 quoque felicem in amicitiiis cursum habere, et
 magna in dignitate versari. Horum igitur vnum
 ali-

τέτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ ἀπὸ βλήτος καὶ περιττός εἴης, ἀλλ' ἔδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαρὲν ἀνάγκη μειῶσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχασθαι, ὑπομώζοντα καὶ ἀμελούμενον.

Ἦν μὲν γὰρ κατεβίβη σὲ τις ψίδυρος οἰκῆτης, ὡς μόνος ἔκ ἐπ' ἡνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχόμενον, ἢ κινδარიζόντα, κίνδυνος ἔμικρός ἐκ τῆς πράγματος. χρεὶ ἐν χερσαίᾳ βατράχε δίην διψῶντα, κεκρυμέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινεῖσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακσίαν ἐμφανίζοντα. τὸ μὲν γὰρ λιμὶξ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρεῖσθαι,

καὶ

aliquid libenter fieres, ne plane reiculus esses et superfluus. Sed nec ad ista, infelix, probabilis es. Itaque necessario minueris, et silentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si enim deferat te fufurro seruus, solum te non laudasse puerum dominae saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non paruum. Oportet igitur terrestris ranae instar sitientem clamare, et vt insignis inter clamantes sis et quasi praecentor, studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum subiicere meditatam quamdam laudationem, proluxae adulationis indicem. Porro esuritionum te fodalem, et sitientem,

καὶ σεφανῶσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε σὴλῃ εἰώχῃ τινὸς νεκρῆ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκεῖνε καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν σεφανὸν ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνεσι, καὶ εὐωχῶνται τὰ παρεσκευασμένα.

Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὥσιν, ἢ νέκ-γυνή, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόρρῳ Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ τὸ πρῶγμα, ἀδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὧτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, ἔ μόνον τᾶληθῇ ὀρῶντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετρῶντες ὥς μὴ νυσάζειν δοκοῖεν. δεῖ ἔν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δειπνοῖς κάτω νεύοντα κατακείσθαι, δεδιότα, μή τις εὐνᾷχος σε ἰδῇ
προσ-

tem, vngi et coronari, sane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicuius mortui; cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt vnguento; et coronam illi imponunt, vinum vero ipsi bibunt et epulantur ea quae parata sunt.

29. Si vero Zelotypus ipse sit, et forinosi liberi, aut mulier iuuenis, neque tu sis plane alienus a Venere et Gratiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile contemnas. Aure enim regis et oculi multi, nec qui vera solam videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere unquam putes, adiiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conuiuio, deiecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum obser-

προσβλέψαντα μᾶ τῶν παλλακίδων, ὅπει ἄλ-
λος γε εὐνῆχος ἐντεταμένον. πάλαι τὸ τόξον ἰε-
χων, ἃ μὴ θέμις ὀρῶντα, διχπεύρας τῷ οἴσῳ
μεταξὺ πίνοντος, τὴν Φαίδον.

Εἴτ' ἀπελθὼν τῷ δεῖπνῳ, μικρὸν τι κατεδά-
θες. ὑπὸ δ' ὥδην ἀλεκτρούκων ἀνεγρόμενος, ὡ
δείλαιος ἐγὼ Φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι
διατριβὰς ἀπολίπων, καὶ ἑταίρας, καὶ βίον ἀ-
πράγμονα, καὶ ὕπνον μετρέμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ,
καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον Φέ-
ρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίος ἔνεκα, ὦ θεοί, ἢ
πῆς ὁ λαμπρὸς μισθὸς ἔτός ἐστιν; ἔ γάρ καὶ ἀλ-
λως μοι πλείω τέτων ἐμπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ
προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας.
νῦν

obseruet adspicere pellicam vnam; cum alius Eu-
nuchus intentum iam arcum habeat, qui adspi-
cientis quae fas non est, buccam sagitta inter bi-
bendum traiciat.

30. Deinde egressus conuiuio paullum obdor-
misti. Sub gallorum vero cantum excitatus, mi-
serum me inquis et aerumnosum! quibus ego
exercitationibus relictis, et sodalibus, et quam
otiosa vita, et somno, quem sola metiretur dor-
miendi libido, et ambulationibus liberis, in
quod me harathrum ipse praecipitavi. Cuius rei
caussa, Dii boni! aut quae splendida illa merces?
Nonne enim alio etiam modo plura ipsis parare
mihi licuit, libertate manente et omnium rerum
potesta-

νῦν δὲ τὸ τῆ λέγῃ, λέων κρόκη δεθείς, ἄνω καὶ
 κάτω περισύρωμαι, τὸ πάντων οἰκτισον, οὐδ'
 εὐδοκιμεῖν εἰδώς, ἔδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνά-
 μενος. ιδιώτης γὰρ ἔφυγε τῶν τοιούτων, καὶ
 ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὡς δὲ καὶ ἀ-
 χάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός, ἔδ' ὅσον
 γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ, ὡς καὶ
 ἐνοχλῶ πολλάνις βλεπόμενος, καὶ μάλιστα ὅ-
 ταν ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ εἶναι θέλω. σκυθρωπὸς
 γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, ἢ ἔχω ὅπως ἀρ-
 μόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τῷ σεμνῷ
 φυλάττω ἑμαυτόν, ἀλὲν ἔδοξα, καὶ μονονου-
 χί

potestate. Nunc vero tanquam leo, quod est in
 proverbio, licio deuinctus, sursum deorsum tra-
 hor, et, quod omnium miserrimum est, nec bo-
 nam de me opinionem concitare, neque gratio-
 sus esse possum. Idiotam enim ego his in rebus et
 iners, maxime si cum hominibus comparer, qui
 artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero inue-
 nustus etiam sum, et minime comis conuiua,
 ac ne tantillum quidem excitare risum possum:
 intelligo autem, conspectum etiam meum saepe
 molestum esse, in primis quoties me ipso suauior
 hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor,
 et in vniuersum non video, quomodo aptus illi
 esse possim: si enim gravitatem seruo, insuavis
 illi

χι Φευκτός. ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ
 πρῶτον εἰς τὸ ἥδισον, κατεφρόνησεν εὐθύς,
 καὶ διέπτυσσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον μοι δοκεῖ,
 ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγι-
 κὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα
 ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν
 παρόντα τέτον ἄλλω βεβιωκώς.

Ἔτι σὺ ταῦτα διαλογιζομένη, ὁ κῶδων ἤχη-
 σε, καὶ χρῆ τῶν ὁμοίων ἔχουσθαι, καὶ περινο-
 σεῖν, καὶ ἐσάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τὰς
 βεβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι
 πρὸς τὸν ἄθλον. εἴτα δεῖπνον ὁμοιον, καὶ ἐς
 τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον. καί σοι τὰ τῆς
 διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφά, καὶ
 ἡ ἀ-

illi videor et tantum non fugiendus; sin rideam
 et ad suauitatem componam vultum, contemnit
 statim et despuit; et similis mihi res videtur,
 ac si quis tragicam personam indutus comoediam
 agat. In summa vero, quam aliam stultus ego
 vitam mihi viuam, hanc praesentem si alii vixero?

25. Adhuc ista cogitas, cum tintinnabulum so-
 nuit, et consuetus vitae tenor seruandus est: cir-
 cumeundum est, standum est, vnctis prius sum-
 mis femoribus poplitibusque, si velis durare ad
 instans certamen: tum coena similis, et in eam-
 dem horam protracta. Inter haec victus ratio su-
 periori vitae contraria, tum vigiliae, et sudor,
 et

ἡ ἀγρυπνία δέ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ ὁ κάματος, ἡ-
 ρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἡ Φθόνη, ἡ περιπνευ-
 μονίαν, ἡ κῶλα ἄλγημα, ἡ τὴν καλὴν ποδάγραν
 ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὁμῶς, καὶ πολ-
 λὰς κατακειῖσθαι θέον, ἔδὲ τότο συγχεχῶρη-
 ται. σκῆψις γάρ ἡ νόσος, καὶ Φυγὴ τῶν κα-
 θηκόντων ἔδοξεν. ἄστε ἐξ ἀπάντων ὠχρὸς αἶς,
 καὶ ἔσον. ἔδέπω τεθνηξομένῳ ἔρικας.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἦν δέ ποῦ
 καὶ ἀποδημῆσαι θέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἔω. ὕοντος
 δὲ πολλὰς, ὕσατος ἐλθὼν (τοιοῦτο γὰρ σοι ἀ-
 πεκκληρῶται) καὶ τὸ ζεῦγος περιμένεις, ἔστ'
 ἂν, ἐκ ἐτ' ἔσσης καταγωγῆς, τῷ μαγεύειν σε ἡ
 τῷ

et fatigatio paullatim cuniculis te suffodiunt, et
 vel tæbem, vel respirandi difficultatem, vel co-
 li dolorem, vel praeclaram podagram elaborant.
 Obduras tamen et saepe, cum decumbendum es-
 set, neque hoc tibi concessum est. Simulatio e-
 nim morbus tuus videtur et officiorum fuga. Ita-
 que ob haec omnia pallidus semper, et parum
 abest, quin iam morituro finibus videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua
 vero etiam iter instituendum sit, reliqua omitto.
 Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc
 enim fors tibi tribuit, et iumenta expectas, do-
 nec, cum iam non amplius sit vecturae copia,
 cum

τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαράβυσσιν,
ἐδὲ τῶν Φρυγάνων δαψιλῶς ὑπεβαλόντες.

Οὐκ ἐκινῶ δέ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὃ μοι Θε-
σμόπολις ἔτος ὁ Στωϊκὸς διηγῆσατο, ξυμβάν
αὐτῷ πάντῃ γελοῖον, καὶ, γῆ Δί', ἐκ ἀνέλπιστον,
ὥς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίῃ. συνῆν μὲν
γὰρ πλεσίῳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ἐπι-
φανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημή-
σαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη
γελοῖότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παρχ-
δεδόςθαι Φιλοσόφῳ ὄντι, κίναιδόν τινα τῶν
πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα πε-
ριεζυρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ
εἰκὸς

cum coquo te aut ciniflone dominae in vehicu-
lum compingunt, et ne virgultorum quidem
fatis substernunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod sibi
accidisse Thesmopolis, hic Stoicus, mihi narrauit,
ridiculum sane, quod aliis quoque vsu venire
posse nec improbable, per Iouem, fuerit. Vi-
uebat ille in domo diuitis et delicatae mulieris;
cum autem peregre eundum esset aliquando,
primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, vt
iuxta se, Philosophum hominem, adfidere iube-
retur cinaedus quidam laeuigatis pice cruribus
et rasa barba: nempe in honore illum ipsa, vt
facile

εἰκὸς ἦγε, καὶ πτερύμα δὲ τᾷ κιναιδῶ ἀπέμνη-
 μόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τῷτο τοί-
 νυν πρῶτον ἡλίκον, σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἄν-
 δρὶ καὶ πολιτῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ, ὡς βαθὺν
 πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρα-
 καθίζεσθαι Φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογε-
 γραμμένον τὰς ὀφθαλμὰς, καὶ διασεσαλευμέ-
 νον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμέ-
 νον, ἔχει δὲ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ
 ριτετιλμένον τᾷ πώγωνος τὰ πτερὰ· καὶ εἰ-
 μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτῆς, καὶ τὸν κεκρυφάλον
 ἔχοντα, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν συγκαθέζεσθαι. τὰ
 δ' ἐν ἄλλᾳ, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀη-
 δίας ἀνασχέσθαι, ὑπάρχοντος, καὶ τερετίζον-
 τος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὄρχε-
 μένε

facile est ad intelligendum, habebat: nomen et-
 iam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum
 esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrico et
 senī viro, et cano mento (nostī vero, quam pro-
 lixam barbā et venerabilem Thesmopolis habue-
 rit) adfidere infucatum, et pictis genis, et na-
 tantibus oculis, et fracta ceruice, non hirundi-
 nem sane, (*quae nominis illius vis est*) sed vultu-
 rem quemdam vulsis barbae pennis! Et nisi inul-
 tum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum
 habentem ait fuisse adsessurum: se ergo tum cae-
 teras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, can-
 tillante illo et minuriente, qui nisi ipse retinuisset,
 forte

μένε ἐπὶ τῆς ἀπῆτης. ἕτερον δ' ἔν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσταχθῆναι.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολί, Φησιν, ἔτως ὄναιο, χάριν ἔ μικρὰν αἰτήσῃ, δὲς μηδὲν ἀντειπῶν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖόν σε δεήσομαι περιμείνας. τῷ δέ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποχωμένε πάντα πράξειν, δέσμαι σε τῶν, ἔφη, χρηστὸν ὀρῶσα σε, καὶ ἐπιμελῇ, καὶ Φιλέσσογον, τὴν κύνα ἦν οἶσθα τὴν Μυρρῖνῃν, ἀναλαβὼν εἰς τὸ ὄχημα, Φιλάττε μοι, καὶ ἐπιμελῆ, ὅπως μηδενοὶς ἐνδεὴς ἔσαι· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὥς ἐπίτεξ ἐσίν· οἱ δὲ κατάρατοι ἔσσι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' ἐδ' ἐμὲ αὐτῆς πολὺν ποιεῖνται

forte et ~~nam~~ in ipso plauistro esset saltaturus? Vetus iniunctum sibi etiam aliud huiusmodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit, hanc veniam, Thesimopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, et diligentem, et a natura factum ad amorem; canem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, et curam illius gere, ne qua re indigeat, vterum enim gerit misera, et prope abest a partu: execrabiles autem illi et immorigeri serui, ne mei quidem ipsius, tantum abest, ut illius,

ται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιῆσθαι με, τὸ περισπᾶδασόν μοι, καὶ ἡδισον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἰκετευέσης, καὶ μονοναχὶ καὶ δακρυέσης. τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τῆ ἱματίου προκύνπτου, μικρὸν ὑπὸ τὸν πῶγων, καὶ κατερῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτῇ τῇ Φωνῇ (τοιᾶντα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τῆ Φιλοσόφου περιλιχνύμενον, μάλιστα εἴ τι τῆ χθιζῆ αὐτῷ ζωμῷ ἐγκατεμύμικτο. καὶ ὁ κῆαιδος, ὁ ξυνεδρος, ἐν ἀμείψῳ ποτὲ καὶ εἰς τὰς ἑλλας τὰς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ ποτὲ καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμό-

illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suavisissimamque mihi servaueris. Pollicetur Thesinopolis simpliciter ita et tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parua, et saepe ipsum permingens, (etiam si illud quidem non addidit Thesinopolis) et minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenenses illae caniculae) et mentum philosophi circumlambens, in primis si quid pridiani iuris in illò haereret. Et Cinaedus, assessor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros iacere in conuiuio solet,

Θεσμόπολιν καθ' ἣν τὸ σκῶμμα· περί δὲ Θεσμο-
πόλιδος, ἔφη, τὸτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀν-
τί Στωϊκῆς ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγέννηται. τὸ δ'
ἐν κυνίδιον καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τῆς Θε-
σμοπόλιδος ἐπυθόμην.

Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι
τοῖς ξυνῆσι, κατὰ μικρὸν αὐτὰς χειροῦθεις τῇ
ὑβρεὶ παρασινεύζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα
τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, με-
λετήσαντα, μὴ τὸν Δί', ἐκ ἀπαιδεύτως, ἀλ-
λὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεκοτημένως· ἐπὶ νειτὸ
γὰρ μεταξὺ πινόντων, ἔπρὸς ὕδωρ μεμετρημέ-
νον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον ἀμφοτέρω λέγων. καὶ τὸτο
ὑποσηῖναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς
ἐλέγε-

solet, cum in Thefmopolin laxaret dicacitatem,
de Thefmopolide, inquit, hoc solum habeo quod
dicam, illum pro Stoico iam Cynicum nobis fa-
ctum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio
Thefmopolidis audiui.

35. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius,
abutantur suis familiaribus, quos paulatim man-
fuetos et patientes iniuriæ faciunt. Noui ego
etiam rhetora quemdam de asperis illis iussum in
coena declamare, non inerudite profecto, sed ve-
hementer et concinne; laudabatur igitur inter
pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed
ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis
illam

ἐλέγετο. ταῦτα μὲν ἔν ἴσως μέτρια ἦν δὲ ποιη-
 τικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλεῖστος ἢ, παρὰ
 τὸ δεῖπνον τὰ αὐτὰ ῥαψώδων, τότε καὶ μάλι-
 στα διαρραγῆναι χρὴ, ἐπαινᾶντα καὶ κολακεύον-
 τα, καὶ τρόπας ἐπαίνων καινότερας ἐπινοῶντα.
 εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλousι. καὶ
 δεῖ Ἀδωνίδας αὐτὰς, καὶ Τακίνθας ἀκείειν, πῆ-
 χεως ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχοντας. σὺ δ' ἔν ἑάν μὴ
 ἐπαμνῆς, ἕς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίαις εὐθύς
 ἀφίξῃ, ὡς καὶ Φθονῶν, καὶ ἐπιβελεύων αὐτῶ.
 χρὴ δὲ καὶ σοφὸς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτὰς· καὶ
 εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀτ-
 τικῆς καὶ τῆς Τμητῆς μεσῶς δοκεῖν τὰς λόγους,
 καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν ἔτι λέγειν.

Καί-

illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse
 vel poëticam adfectet laudem, vel historicam, qui
 in conuiuio sua recitet, tum maxime est, ubi
 rumpatur aliquis laudando, adulando, modis lau-
 dandi nouis excogitandis. Sunt vero qui etiam
 pulchritudinis nomine admirationi esse postulant,
 quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet,
 cubitalem flect nasum interdum habeant. Tu vero
 si non laudes, illicet in Dionysii lautumias venies,
 utpote qui inuideas ipsi et insidieris. Oportet au-
 tem doctos esse ipsos et rhetoras, et licet solseci-
 smos committant, Atticae tamen et Hymetti ple-
 nos videri illorum sermones, et legem esse in po-
 sterum ita dicendi.

Καίτοι Φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ ἔν γυναιῖνες (καὶ γὰρ αὐὲ καὶ τὰδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπευδᾶζεται, τὸ εἶναί τινες αὐταῖς πεπαιδευμέναις, μισθᾶ ὑπατελεῖς ζυγόντας, καὶ τῷ Φαρεῖῳ παρεπομέναις) ἔν γάρ τι καὶ τῶν τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἣν λέγεται, ὡς πεπαιδευμέναί τε εἰσι, καὶ Φιλόσοφοι, καὶ ποιᾶσιν ἄσματα ἔ πολὺ τῆς Σχεφῆς ἀποδέοντα. καὶ διὰ δὲ ταῦτα μισθωτὰς καὶ αὐταῖς περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικὰς, καὶ Φιλοσόφους· ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα (γελοῖαν γὰρ καὶ τῶτο) ἥτοι μεταξύ κοσμημένη, καὶ τὰς κόμης περιπλεκόμενα, ἥ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγχι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξύ τῆ Φιλοσόφου
τι

36. Quainquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam haec quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, et lecticam adfectantes, quandoquidem vnum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse et philosophae, et carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, et Grammaticos, et Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, et comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat,

τὶ διεξίοντος, ἡ ἄβρα προσελθῶσα, ὥρξε παρὰ τῷ μοιχῷ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκείνοι λόγοι ἐξῆσι περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἑπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακρῶ τῷ χρόνῳ Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπισιάντων, πέμπηται τί σοι ἐφεσρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτῶνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλισα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθύς ἐτι σκεπτομένην περὶ αὐτῆς τῶ δεσπότῃ, προδραμὼν καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν αὖ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβὼν. ἔωθεν δὲ τρεισκαίδεκα ἡ κασι κομίζοντες ἕκαστος, ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπείς, τὸ κάλλιον

επελές-
accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insistant, expectantque, dum illa, moecho postquam rescripserit, ad auditionem redeat.

37. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi amiculum miserum, aut tunica fere putris, tunc maxime multam institui magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens et indicans, non paruo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes munus, quorum unusquisque, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato sibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat.

ἐπελέξατο διεξιῶν· ἅπαντες δ' ἐν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενδυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολὰς, ἢ τέτταρας. καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἐν λαβῆς, κολαπευτέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἰκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος. ἕτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρέπος. ἐκ ἀμελητέος δὲ ἐδ' ὁ ξύμβελος καὶ φίλος. καὶ τὸ ληφθῆν ἤδη προωφείλετο ἱματικαπήλω, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. ἄδωρα ἔν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα.

Πολὺς δὲ ὁ Φθόνος, καὶ πε καὶ διαβορῇ τις ἡρέμα ὑπεξάνίσταται πρὸς ἄνδρα ἤδη τὰς κατὰ
σῆ

morat. Omnes igitur cum munusculo abeunt, insuper cum fastidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

38. Merces ipsa *minutatim* tibi soluitur, obolis binis, aut quaternis: si petas, grauis videris ac molestus. Vt igitur accipias, adulandum primo ipsi et supplicandum; colendus autem etiam est dispensator, quod aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius et amicus. Porro quod accipis iam debebatur vestiario, aut medico, aut futuri cuidam. Munera igitur illa non munera et nullius utilitatis.

39. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paullatim contra te insurgit apud virum, sermo-

πᾶ λόγῳς ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σὲ μὲν
 ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν σιάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα,
 τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανίσταν. ὅλως γὰρ ὥστε ἦν
 νοσιμώτατος ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ
 ἐκκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιοτά-
 τον τῆς σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυ-
 σχιδὲς ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ
 τῆς κόπης ἀπορρίψῃ Φέρων, ἄλλον δὲ ὥπως τῶν
 δυναμένων τὰς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται.
 καὶ ἦτοι μενέαιον αὐτῷ ὅτι ἐπαίρασάς ποτε, ἢ
 τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέ-
 Φθεις, ἢ ἄλλο τι τοιῶτον ἐπικληθεῖς, νύκτωρ
 ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὥσθεις, ἐξελη-
 λυθας

nes qui contra te habentur libenter iam excipien-
 tem. Videt enim te iam perpetuis laboribus de-
 tritum, et ad officia claudicantem, et defectum
 viribus, subeuntemque paullatim podagram. O-
 mnino enim postquam florem aetatis valetudinis-
 que tuae praecerpsit, postquam fertilissimam vi-
 tae tuae partem et summum vigorem corporis
 contriuit, et pannum te vndique fissum concin-
 nauit, iam circumspicit, te quidem in quod ster-
 quilinium abiiciat, alium vero, qui labores susti-
 nere possit, vt adsumat. Tum igitur vel tentasse
 puerum, vel ancillam virginem dominae immi-
 nuisse, homo senex, vel quiddam aliud huic si-
 mile incusatus noctu, capite obuoluto, praeceps
 ciice-

λυσθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτί-
στην ποδάγραν αὐτῷ γῆρα παραλαβών. καὶ ἂ
μὲν τέως ἦδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ·
θυλάκῃ δὲ μείζῳ τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλή-
ρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ
λαίμῳς ἀπαιτῆϊ ἐκ τῆς ἐδῆς· καὶ ἀπομανθάνων
αὐτὰ, ἀγανακτεῖ.

Καὶ σὺ ἐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γε-
γονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐσικότα,
ὧν ἔδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε,
καὶ ἢ ἐκ τῆς ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον
εἰκαζομένη, μοιχόν, ἢ Φαρμακὲα σε, ἢ τι τρι-
ῆτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος,
καὶ σιωπῶν ἀξιοπίστος· σὺ δ' Ἕλληνα, καὶ ῥαδίος
• τὸν

eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum
senectute podagram etiam optimam nactus; obli-
tus hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante
sciebas, ventre auctus maiore quam culeus est,
malo, quod nec explere possis, nec deprecari. Et-
enim et gula polcit te ex consuetudine, et cum
indignatione et querela dediscit.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum
iam et equis vetulis similem, quorum neque pellis
aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua ex-
pulsione orta, et maius quid suspicata, ut moc-
chus, vel veneficus, vel horum simile aliquid vi-
dearis, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam
fide dignus: tu vero Graeculus et levis ingenii,

et

τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὐκολὸς· τοιᾶντας γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἶονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γὰρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς δίκας παρελθόντες, ὑπὲρ τῆ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ Φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. καὶ ταῦτα πεπαιδευθεὶς λέγοντες, καὶ τρίβοντας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας ἐκ εὐκαταφρονήτας καθευμένους. εἰκότως ἔν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, ὧς ἀρίστες ὦντο, τοιᾶντας ὀρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηρῆντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δαίπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυσία

et ad scelus omne facilis. Tales enim vniuersos nos arbitrantur, nec iniuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod nihil aliud vtile scirent, vaticinia et veneficia polliciti sunt, et gratiam ab amasiis, et malorum in hostium capita auersiones: idque cum facerent, se eruditos dicebant, et pallia induti erant et barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales esse videant, quos putabant praestantissimos, obseruentque eorum in
coe-

εσία κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κέρδος δαλο-
πρέπειαν.

Ἀποσβισάμενοι δὲ, αὐτὰς μισῶσι, καὶ μάλα
εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητῶσιν ὅπως ἄρδην
ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γάρ, ὡς
ἐξαγορεύσασιν αὐτῶν τὰ παλαιὰ κτεῖνα τῆς Φύ-
σεως 14) ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκρι-
βῶς, καὶ γυνῆς αὐτὰς ἐπωπτεικότες. τῆτο
τοίνυν ἀποσπνίγει αὐτὰς ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς
ὅμοιαι εἰσι τοῖς καλλίσοις τέτοις βιβλίοις, ὧν
χρυσοὶ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρὰ δ' ἐκτοσθεν
ἡ διφθέρᾳ· τὰ δ' ἔνδον, ἡ Θυέσης ἐς τῶν τέ-

κνων

coenis et reliqua consuetudine adulationem, et
quam feruilem lucri causa personam suscipiant.

41. Quos vero ciecerunt, illos etiam, ut valde
consentaneum est, odio habent, et vndique quae-
runt funditus, si queant, perdere. Etenim arbi-
trantur illos enunciaturus esse multa illa in natura
ipforum *ac moribus* secreta, ut qui norint accu-
rate omnia, et nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur
est, quod illos angit. Omnes enim accurate
similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei
vmbilici, purpureique coloris membrana exter-
rior: intus autem vel Thyestes est liberos suos
epula-

14. Φύσεως] Si vsquam, hic certe, late pa-
tere videtur Φύσεως appellatio, quae cor-
poris et animi morbos, ingenium, mores,
vitam totam comprehendat. *Gesner.*

κνων ἐςκώμενος, ἢ Οἰδίπας τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ
 Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιαῦτοι καὶ
 αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περιβλεπτοί, ἔνδον
 δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγωδίαν
 σκέποντες. ἕκασον γὰρ αὐτῶν ἔν ἐξειλήσης,
 δρᾶμα ἔμικρὸν εὐρήσεις Εὐριπιδᾶτινός, ἢ Σοφο-
 κλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθής, καὶ χρυ-
 σῆς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' ἐν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς,
 μισῶσι, καὶ ἐπιβλεύουσιν, εἴ τις ἀποσὰς ἀκρι-
 βῶς, κατανεννηῶς αὐτὰς ἐντραγωδήσει, καὶ
 πρὸς πολλὰς ἐρεῖ.

Βάλομαι δ' ὁμῶς ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖ-
 νος, εἰκόνα τινὰ τῇ τοιαύτῃ σοὶ βίβῃ γράψαι, ὅ-
 πως ἐς αὐτὴν ὑποβλέπων, εἰδῆς εἴ σοι παριτη-
 τέον

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens,
 aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales
 et hi sunt, splendidi et conspicui, intus vero sub
 purpura tragoediam multam tegentes. Si enim
 unumquemque eorum euolvas, actum inuenies
 haud paruum, Euripidis alicuius, aut Sophoclis
ingenio dignum: extra autem sunt purpura florida,
 et umbilicus aureus. Horum ergo sibi concū
 odio habent et struunt infidias, si quis ab illis se-
 iunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos
 faciat, et in vulgus de ipsis narret.

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem
 tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perspe-
 cta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum
 sit.

τέον ἐσὶν ἐς αὐτήν. ἡδῶς μὲν ἔν' Ἀπολλᾶτιος,
 ἢ Παρράσιε, ἢ Αἰτίωνες, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν
 ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφὴν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν
 εὐρεῖν τινὰ ἔτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέ-
 χνην, ψιλὴν ὡς αἶν τέ σ' ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα.
 καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλά, καὶ
 ἐπίχρυτα, καὶ μὴ κατὰ ἐπὶ τῷ ἐδάφει, ἀλλ'
 ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφῳ κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος
 ἐπιπολὺ, καὶ ἀνέκτης, καὶ ὀλισθόν ἔχουσα, ὡς
 πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαν-
 τας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτέντος τῷ πο-
 δός· εἶδον δὲ ὁ Πλάτος αὐτὸς καθίσθω, χρυ-
 σῆς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέ-
 ρατος, ὁ δ' ἐραστὴς μόνις ἀνελθὼν, καὶ πλησιά-
 σας

fit. Libenter itaque Apellem quemdam, aut
 Parrhasium, aut Aetionem, aut Euphranorem et-
 iam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero
 fieri non potest, ut nunc inueniatur aliquis eo
 vel ingenio vel artis praestantia; tenuem tibi,
 quantum a me potest, imaginem ostendam. Pin-
 gatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec
 infra in solo, sed supra terram in colle situm: ad-
 scensus longus sit et arduus, lubricusque, ut saepe
 qui in summo se sperarent esse, veltigio fal-
 lentē euertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse,
 aetrea specie totus, formosus idem atque amabilis.
 Amator autem, qui aegre adscendit, et ad ianuam
 accessit,

σας τῇ θύρᾳ, τεθηπένω, ἀφορῶν εἰς τὸ χρυ-
 σίον. παραλαβῶσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλπίς, εὐπρόσ-
 ωπος καὶ αὐτῇ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσα-
 γέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τὸν-
 τεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἑλπίς αἰεὶ προηγείσθω. δια-
 δεξάμενα δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη,
 καὶ Δολεία, παραδότησαν τῷ Πόνῳ. ὁ δέ,
 πολλὰ τὸν ἀθλίον καταγυμνάσας, τελευτῶν,
 ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γέῳ ἤδη ὑπνοσῶντα,
 καὶ τετραμμένον τὴν χεῖρα· ὑσάτη δὲ ἡ Τβριε
 ἐπιλαβομένη, σφύστω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ
 δ' Ἑλπίς, τὸ ἀπὸ τάττε, ἀφανὴς ἀποπτάσθω,
 καὶ μηκέτι καθ' ἧς εἰσῆλθε τὰς χρυσῆς θυρῶ-
 νας, ἐκ τίνος δ' ἀποσρόφῃ καὶ λεληθυίας ἐξό-
 δῃ

accessit, obstupefcac oculis in aurum directis. Ad-
 sumtum vero spes, forinosa et ipsa, et pictam ve-
 stem induta introducat, valde in ingressu perculsum.
 Inde vero Spes quidem praecedat semper, exci-
 pientes autem illum mulieres aliae, Fraus, et Ser-
 vitus, tradant Labori. At hic postquam multum
 exercuit miserum, commendet eum Senectuti,
 iam aliquantum aegrotantem et colorem verten-
 tem: ultima vero Contumelia comprehensum
 abducatur ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco
 auolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non
 iam per aureum qua ingressus fuerat vestibulum,
 sed per auerium, quemdam et latentem exitum nu-
 dus

δε ἐξωθείσθω, γυμνός, προγάζωρ, ὠχρὸς, γέ-
ρων, τῇ ἑτέρᾳ μὲν τὴν Αἰῶ σκέπων, τῇ δε-
ξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξ-
ίοντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς ἄδεν ὄφελος, καὶ
τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τῆτο μὲν ἔσω τὸ τέ-
λος τῆς γραφῆς· σὺ δ' ἔν, ὦ ἄρισε Τιμόκλεις,
αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον,
εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα
κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαινον
αἰσχυρῶς ἄτωρ ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττης,
μέμνησο τῆ σοφῆ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος,
αἰτία δὲ ἐλομένη.

dus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, se-
nex, altera manu pudenda tegens, altera autem
humum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poe-
nitentia nequidquam plorans, et magis perdes
perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu,
Timocles optime, ipse iam diligenter inspiciens
singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum
te in vitam depictam per illas portas, altera illa
ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem fece-
ris, sapientis viri memento, qui innocens, in-
quit, Deus est, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘῶ
ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

Πάλαι σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅτινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ ἐκ ἀγελασί διεξήγεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μεταξύ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σὲ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀνέειν σε λέγοντες, εἴ-
τά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορεῖαν ἔτω δεινὴν κατὰ τὰ τοιαῦτα βίβη διεξελθὼν, ἔ-
πειτα

Defensio eorum qui mercede
conducti in potentiorum
convictu sunt.

Olim apud me confidero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum percussisse. Quae vero interiecto tempore et post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, et grauem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicauit, repente omnium oblitus,

πειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὁ δὲ ῥάκη, Φησί, μεταπεπόντοσ', ἐκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δαλείαν ἄτω περιφανῇ καὶ περιβλεπτον ἐνῆκε; πόσοι Μῆδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφείναι μὲν τὴν ἐκ παίδων Φίλην καὶ σύντροφον Ἑλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἡδὴ τῷ Αἰακῷ γεγόμενον, καὶ μονονεχί τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθημένῳ ἔχοντα, παρέχειν αὐτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλαστίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κεράλια 15). πολλὴ γὰρ ἡ διαφωνία τῇ νῦν βίᾳ πρὸς

oblitus, cadente, vt aiunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque seruitutem demiserit? Quot hunc Midæ et Croesi et Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, vt relicta amica illa a teneris inde et cui innutritus est libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, et tantum non alterum pedem in cymba Charontis habet, praeberet se trahendum agendumque tamquam aureo circa ceruices collari deuinctum, quales sunt delicatorem diuitum simiolae et parui sciuri. Multum ergo haec vita et illa scriptio discrepant.

15. Κεράλια] Cum aliquid dandum esset in versione, quod responderet τοῖς κεραλίοις, in tanta sententiarum diuersitate placuit et nobis aliquid audere, et ponere. Interim, quasi legeretur σκιεράλια, quod a dictantibus
Luc. Op. T. III. F te

πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ἄνω τῷ ποταμοῦ
χωρεῖν, καὶ ἀνεστρέφειν τὰ πάντα, καὶ παλιν-
ῶδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τᾶτ' αὖ εἴη, ἔχ' ὑπὲρ
Ἑλένης, μὰ Δί', ἐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενο-
μένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λόγων κα-
λῶς πρότερον εἰρησθαι δεκάντων.

Ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκός, λελε-
κταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ
ζημιβελὴν τινα τοιαύτην, ἐν ἀκαιρον, ἀλλὰ Φι-
λικήν, καὶ οἶω σοι χρησιῶ καὶ Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ
πρέπασαν. ἦν μὲν ἔν κατ' ἀξίαν ὑποδὺς τὸ σὸν
πρόσω-

crepant, et hoc sane fuerit illud, quod aiunt,
*contra flumen retrò ire, et inuersa omnia, et in
reiis recantare*, non de Helena per Iouem, aut
his, quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere et
factis retractantur, quae bene antea dicta vide-
bantur.

2. Haec quidem ad te ipsum, vt consentaneum,
a te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum
etiam consilium quoddam eiusmodi non intempe-
stium, sed amicum, teque virum bonum et sa-
pientem decens. Si igitur pro dignitate sumtam
perso-

te non satis presse pronuntiatum in κερ-
μα mutasse librarius potest. Sciuri certe
hodie in deliciis quorundam: et fuisse olim
vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis
V, 38. *Gesner.*

πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέρντα. ὦρα τοίνυν μετασχευάσασθαι ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν Φαρμάκων, καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ἑστραν, σὺ ταῦτα πρὸς μέν ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις.

Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότης, ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμηται σοι τεττὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολλῷ πλήθει δειχθέν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγῶντο, καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅπως οἱ ὀμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἦ

TE

personam tuam egero, bene res habet, et Eloquenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu quae defunt adiicies. Tempus igitur est, conuersa scena me silentio secundum vrendumque, si opus sit, salutis causa praebere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in promptu habere, et candens cauterium. Iamque sumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

3. Olim sane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, et eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere, et priuatim apud eruditos, qui cognoscere illud et in manu habere dignati sunt.

τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευή, ἔμεμπτή, καὶ ἡ ἰσορία πολλή, καὶ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτὰς εἰς δαλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἑλευθερίαν μακρὰ χαίρειν εἶναι, ζηλώσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκείνο ἰαμβεῖον·

“Ὅπως τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν ἡλευτέον.

ὄρα, ὅπως μηδεὶς ἐτι ἀκῶσται σὲ ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ' ἄλλω παράσχῃς τῶν φόντων παρόντα σὲ βίον ὁρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγενημένα· εὖχε δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκόοτων

Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, et historiae multum, et rerum peritia, et quod aperte omnia dicerentur: et maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praefertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se coniiciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, et longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum:

Vbi lucra magna, serviant et liberi:

vide, ne quis imposterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum, qui praeferentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos, qui

κοῦτων πρότερον, πολλὴν λήθην κατασκευάσαι·
 ἢ δόξεις τῷ τῷ Κορινθίῳ μῦθε ταυτόν τι πε-
 πονθέναι, κατὰ ταυτὲ ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
 φῶς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί', ἔχ' ὅρῳ τὴν
 ἀπολογίαν, ἥτις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο
 πρὸς τὰς κατηγορεῖντας· καὶ μάλιστα, ἣν σύνγέ-
 λωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινῶντες μὲν τὰ γεγραμ-
 μένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ
 τὸν συγγραφέα δαλεύοντα ὀρῶντες, καὶ ἐκόντα
 ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γὰρ ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἦ-
 τοι ἄλλα τῷ γενναίῳ ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον·
 καὶ σὲ τὸν κολοῖον, ἀλλοτριῶς πτεροῖς ἀγάλλε-
 σθαι· ἢ εἴπερ σὸν ἐσιν, ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ
 ποιεῖν·

qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alio-
 quin videbitur idem tibi vsu venisse, quod est in
 fabula Corinthia, et ipse contra te Bellerophon
 scripsisse libellum. Ita enim me Iupiter amet,
 ut non video, quam causam, quae quidem spe-
 ciem habeat, contra accusantes possis dicere: prae-
 fertim si cum risu hoc faciant, laudantes scripta,
 et quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero scri-
 ptorem seruire videntes, qui sponte collum iugo
 submiserit.

4. Non absurde itaque dixerint, si dixerint,
 aut alterius cuiusdam fortis viri esse librum, teque
 græculum alienis superbire pennis; aut, si tuus
 sit, idem te, quod Salaethum facere, qui acer-

ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεῖς, καὶ θυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἐάλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφῆ τὴν γυναῖκα. περὶ πόδα 16) τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον ἐκείνον Φαίη τις ἂν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκείνος, ἔρωτι μὲν ἀλούς ὥς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεάντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐνδιδόντων Φυγεῖν, εἰ βέλοιτο. τὸ δὲ σὸν, ἂ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβέστερος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τῷ τοιᾷ-

bissima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita multo post in adulterio cum fratris vxore deprehensus est. Ad amissum igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille, amore qui captus esset, quemadmodum in causa dicenda commemorauit, et ultro in ignem atque animose insilierit, misericordia licet illius iam tangerentur Crotoniatae, et fugae atque exilli, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paullo absurdius factum est, qui seruilem huius vitae

16. Περὶ πόδα] Brodaeus Miscell. IX. cap. 14. legit παραποδως. Sed post eum fari hunc locum munivit Is. Casaubonus ad Theophrasti Charact. cap. 5. vbi docet περὶ πόδα Graecos dixisse de omnibus, quae apta essent, et conuenirent. Ienius.

τοιάντη βίῃ δελοπρέπειαν, καὶ κατηγορεῖντος, εἴ
τις εἰς πλῆσίῃς τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ παθεῖντος
ἐαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων,
καὶ ποιῶν. ἐν γῆρα δ' ὕψατω, καὶ σχεδὸν ἤδη
ὑπὲρ τὸν ἄδον, ἔτως ἀγεννῇ λατρείαν ἐπανηρη-
μένε, καὶ μονονεχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ.
ὅσω γὰρ Φᾶσιν ἐπιστημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσά-
τω καταγελαστέρος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφω-
νῆντος τῷ νῦν βίῃ τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ κληρὸν ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν,
μετὰ τὴν θαυμαστὴν τραγωδίαν λέγῃσαν·

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις ἔχ' αὐτῷ σοφός·

Οὐκ

vitae humilitatem accurata oratione excusseris, ac-
cusauerisque, si quis in diuitis alicuius domum
incidens et concludens se, sexcenta incommoda
et pati et facere sustineat; extrema vero senectute,
et superato fere limine, ignauam adeo seruitutem
subieris, et tantum non in ea te, tamquam in
pompa quadam ostentes. Quanto igitur, in-
quiunt, insignior esse videris, tanto magis idem
videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita
libello tuo.

5. Quamquam quid opus est, nouam contra
te accusationem circumspicere, post admirabilem
illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, Sophistam, qui sibi nihil sapit?

Οὐκ ἀπορήσεις δὲ οἱ κατηγορεῖντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν ταῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσασιν, οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σιγηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, γίγνονται ὑπόμισθοι τραγωδῶντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μασιγέμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ τὸ τῷ πιθήκῃ πεπονθέναι σέ φήσασιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ Φασί γενέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ
τοῖς

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus adsimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque, aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt mercenarii, tragoedi, qui excidunt interdum exhibenturque, interdum vero etiam, si ita videatur spectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi vsu venisse dicent, quod simiae, quam Cleopatrae aiunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse admirationi, quae et habitum suum seruet, et decorum custodiret, et hymenaeum voce tibia-
que

τοῖς ἄδουσι καὶ αὐλᾶσι συγκείμενον 17) Ὑμναιοιν. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρώγειν, ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

Καὶ σὺ τοίνυν, Φαῖεν ἄν, ἔχ' ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιητῆς τῶν καλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος παραφωμείσης, ἡλέγχθης πύθης ὧν, καὶ ἀπ' ἄκρ' αἰχρ' χειλὸς φιλοσοφῶν, καὶ ἔτρεα μὲν κεύθων ἐνὶ φρε-

σιν,

que canentibus motus accommodaret: conspectis vero ficibus, opinor, aut amygdala procul iacente, longum vale dixisse tibiis et modis et saltationibus, correptosque fructus abiecta vel contrita potius persona, deuorasse.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor, sed poeta rerum pulcherrimarum et legislator qui fueris, ab hac ostensa ficu simius esse, et a primoribus labris philosophari conuictus es, atque *Mense aliud ce-*

F 5

lare,

17. Συγκείμενον] Etsi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, vt *conuenientiam*, gestuumue compositionem cum cantantibus conuenientem significet; tamen lectio *Cod. B. συγκινέμενον* adeo hac videtur melior, vt eam vel in contextum recipiendum putem, et versiones iam olim ita sunt compositae, vt hoc ipsum expressisse videantur. *Reisz.*

σίν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἂν τινα ἐπὶ
 σὲ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖσθαι
 ἀξιοῖς, χεῖλα μὲν σε ἐδίηθεν, ὑπερώην δ' αὐ-
 χμῶσαν καταλέλοιπε. τοιγαρὲν παρὰ πόδας
 εὐθύς ἔτισας δίκην, προπετῶς μὲν θρασυνάμε-
 νος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρεῖας, μετὰ μινρὸν δὲ
 μονονυχί ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἑλευ-
 θερίαν. καὶ ἑώρακε ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν
 ἐφασγῶσά σοι εὐδοκιμῶντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς
 τῶν ἄλλων, καταγελαῶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν
 μέλχσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβαλὴν, καὶ ὅτι
 ἐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἡξίως κατη-
 γορεῖν τῶν διὰ ποιμήλας τινὰς τύχας τοιαῦτα
 πράττειν ὑπομενόντων.

Εἰ

*lare, aliud sed promere verbis; ut iure aliquis de
 te dicat, quae dicis, et propter quae laudem ad-
 fecistas, ea Labra rigasse quidem, siccum liquisse pa-
 latium. Itaque e vestigio statim poenas dedisti,
 qui temere audaciam sumferis contra hominum
 necessitates, paullo post autem tantum non sub
 praecone libertatem eiuraueris. Ac videtur, lau-
 dibus tibi hominum ab accusatione aliorum flo-
 renti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae
 tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae ge-
 nus mutationem videret, atque illud etiam, quod
 non despuens ante in tuum sinum, accusares
 eos, qui per quamdam fortunae varietatem facere
 talia sustinerent.*

7. Si

Εἰ γὰρ ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην
μετὰ τὴν κατὰ τὸ Τιμάρχου κατηγορίαν αὐτὸν
ἀλῶναι, καὶ Φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα,
πόσον ἂν οἶει παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν
γέλῳτα, εἰ Τιμάρχον μὲν εὐθύνει ἐπὶ τοῖς καθ'
ὥραν ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρον ἤδη, τοιαῦ-
τα εἰς ἑαυτὸν παρηνόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ
Φαρμακοπώλῃ ἑοικας, ὃς ἀποκηρύττων Βιχρὸς
Φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τὰς πάσχοντας
ὑπισχνόμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βη-
χὸς ἐφαίνετο.

Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι-
ται ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν ᾧ τῷ ἀμφιλα-
φεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρ-
εχόμε-

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum
ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem
ipsum deprehendi patientem similia: quantum a
spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum
quidem in iudicium vocet ob ea, quae in flore
aetatis peccauerit, ipse vero iam senex, eadem
in se designet. In summa, Pharmacopolae illi si-
milis es, qui tussis remedium praedicans, et sta-
tim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse
interim conuelli a tussi cerneretur.

8. Haec igitur, et in hoc genere multa alia,
dicat aliquis tui similis accusator in argumento
ita copioso, et mille dicendi opportunitates prae-
bente.

ερχομένη· ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ, ἥντινα καὶ τρά-
πωμαι πρὸς τὴν ἀπολογία. ἄρ' αὖ μοι κράτιστον
ἐθελονακῆσαντα, καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα,
καὶ ἀδικεῖν ἐκ ἀρνήμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην
ἀπολογία καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην,
καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι
συγγνώμην ἔχειν μοι τὰς ἐπιτιμῶντας, εἰδό-
τας, ὡς ἔδενός ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείτ-
τονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγό-
μεθα, ἔχ' ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν
ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τῆτο μὲν
κομιδῇ ἰδιωτικόν, καὶ ἔδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλό-
της, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογία προῖσχύ-
μενον, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάν-
οντα, καὶ τὰ ἐκείνα ἔπη ῥαψωδᾶντα·

Μοι-
bente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam
dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit,
sponte me succumbere, et tergum praeberē, nec
negare peccatum, sed ad communem illam de-
precationem confugere: Fortunam dico, et Par-
cam, et Fatum, ac rogare veniam hos, qui me
reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos
arbitrium esse, sed a praestantiorē natura, aut po-
tius ab vna earum, quas praediximus, agi non
sponte nostra, sed extra causam vndiquaque con-
stitutos, quidquid dicamus faciamusque? An pla-
ne hoc plebeium, vt neque tu me, amice, feras,
talem defensionem si praetendam, et Homerum
aduocatum adsciscam, versusque illius recitem:

Fa-

Μοῖραν δ' ἔτινά Φημι πεφυγμένον ἔμμε-
ναι ἀνδρῶν.
καὶ τὸ·

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μή-
τηρ.

Εἰ δὲ τῷτον ἀφείς τὸν λόγον, ὡς ἔπαινον ἀ-
ξιοῖσι, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων,
μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεα-
σθεῖς, ὑποσηῆναι τὴν παρῆσαν συνουσίαν, ἀλλὰ
τὴν σύνοσιν, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλόνοιαν τοῦ
ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πρά-
ξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα, μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερο-
μένῃ κατηγορίᾳ κελαικείας αἰτίας προσλαβὼν,
κατὰ εὐρίσκωμαι ἤλω, Φασὶν, ἐκκρεῖν τὸν ἥ-
λον, καὶ μείζονί γε τὸν σμικρότερον, ὅσω κολα-
κεία

*Factum equidem nullum dico effugisse virorum:
et illud:*

Nascenti neuit, genitrix cum funderet alio.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde
probabili, illud dicam, me neque a pecuniae, ne-
que ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse
praesentem conuictum, sed prudentiae, fortitu-
dinis, et magnanimitatis in hoc viro admiratione
voluisse in communionem venire illius actuum:
metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis
insuper crimen subeam, deprehendarque clauo
quod aiunt clauum elicere, maiori minorem, in
quan-

κεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κακῶν, τὸ δαλοπρε-
πέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ χεῖρισον νενόμισαι.

Τί ἔν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέ-
γειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ ἔν
ὕγις εἰπεῖν ἔχειν; μίᾳ μοι ἴσως ἐκεῖνη ἄγκυρα
ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νό-
σον· καὶ μετὰ τῶν, τὴν πενίαν, πάντα
ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθεσαν, ὡς ἐκφύγοι
τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ ἔκ ἀκαιρον ἴσως
καὶ τὴν τῷ Εὐριπίδῃ Μήδειαν παρακαλέσαι παρ-
ελθᾶσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμῶ ἐκεῖνα τὰ ἱαμβεῖα, μι-
κρὸν αὐτὰ παρωδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.

Πενία

quantum adulatio malorum omnium reliquorum
maxime seruire esse, et hoc ipso nomine pessimum,
perhibetur.

10. Quid igitur, si neque haec, neque illa di-
cenda videntur, aliud relinquitur, quam vt con-
fitear, nihil quidquam sani me quod dicam ha-
bere. Illa forte vna mihi ancora adhuc in sicco
est, deplorare senectutem, et morbum, et cum
his paupertatem, facere omnia ac pati persuaden-
tem, vt quis illam effugiat: vbi forte nec intem-
pestiuum fuerit Euripidis Medeam aduocare, vt
in medium progressa dicat pro me iambos illos
paullum quiddam inflexos:

Nec me fugis, quantum scelesti moliar,

Sed

Πενία δὲ κρείσσων τῶν ἑμῶν βελευμάτων.
Τὸ μὲν γὰρ τῷ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λήγω, τίς
ἐκ οἶδεν ἐκ ἀπαξιῶντος, καὶ ἐς βαθυκῆτεχ πόν-
τον σφᾶς αὐτὲς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε
ἡλιβάτων, εἰ μέλλοιτις ἔτιως ἀποδράσασθαι τὴν
πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιού-
τῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, ἔ πάνυ εὐπρόσωπον
ἐκασον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς
ἔδενι τέτων ἐμᾶ χρησομένῃ. μὴ γὰρ τοιοῦτός
ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν Κυλ-
λάραβιν 18) σπείρειν ἐπιχειρεῖν. ἐδ' ἡρεῖς ἔτω
πένη-

Sed maior urget consiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat,
non indignum putantis, vel in mare cetosum ab-
iicere se, vel montis ab æræ præcipitio, si quis
hoc modo queat effugere pauperiem?

II. Haec igitur esse videntur, quae quis in
tali re defendendi criminis causa dicere habeat,
quorum nullum vnum per se valde speciosum.
At bono te, sodalis, animo esse iubeo, vtpote
nullo horum me vsuro: ne enim talis vnquam
fames Argos deprehendat, vt cauam Arabiam se-
rere conetur. Neque nos ita pauperes defensio-
nis

18. Κοίλην Ἀραβίην] Locus est vexatissimus.
Quae aut vbi gentium est caua illa Arabia?
Νοὺι κοίλην Συρίαν, coele Syriam; memi-
ni Ἄργος dici κοίλον, Sophocli, ὅτι Εὐβοίην
κοίλην

πένητες εὐλόγε ἀπολογίας, ὥς ὑπ' ἀπορίας τὰ
 τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζη-
 τεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκεῖνο ἐννόησον, ὥς πάμπλου-
 τὰ

nis rationabilis, . vt prae inopia id genus effugia
 contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi
 cogita,

κοίλην eidem, et Homerc Λακεδαίμονα
 κοῖλον cauam Lacedaemonem. Sic enim
 Graeci vocabant loca in vallibus, et humili
 loco sita, non in montibus. Sed Arabiam
 cauam esse nemo vsquam reperiet. Et, si
 quae esset, quid tamen illa ad Argiuos?
 Mea excerpta scribunt portentosius ὥς τὴν
 κυλλαραβίαν. Mihi tamen ad veram le-
 sionem aditum aperuerunt. Legendum
 enim: ὥς τὴν κυλλαραβίαν σπεῖρειν ἐπιχει-
 ρεῖν. vt Cyllarabin velint serere. Fuit Cy-
 llarabis gymnasium in Argolide. Istud gy-
 mnasium sacrum fuit, et vt pleraque alia,
 dedicatum diis, itaque vsibus humanis ex-
 emptum, vt ager eius coli non potuerit. In-
 de prouerbiū hoc natum. *Graeuus*. Re-
 tinui in versione lesionem omnium, quan-
 tum constat, librorum: licet indicare non
 possim cauam Arabiam, vel n. aliquid
 excogitare *Graeuiana* emendatione, quae
 inde quoque aliquid probabilitatis accipit,
 quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβί-
 αν, quomodo scripturus videtur fuisse Lu-
 cianus, si Arabiam voluisset. *Gesuer.*

τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν τινὸς πλεσίον
 ὑπόμισθον παρελθόντα, δελεύειν, καὶ ἀνέχε-
 σθαι ὅσα μοί Φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ
 κρᾶττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πο-
 λιτευόμενον, ἐπὶ τῷ παρὰ βασιλέως μισθο-
 φορεῖν. διελθὼν δὲ, καὶ ἰδίᾳ καταθεῖς ἐκά-
 τερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μεσικῶν
 δὴ τῷτο, δις διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα. καὶ
 τοσῶτον ἐοικότας ἀλλήλοις τὰς βίβας, ὅσον μό-
 λιβδος ἀργύρω, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνῃ
 ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ
 δὴ κἀκεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τᾶττε-
 σθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα παμπόλλην' ἔχει τὴν δια-
 Φωνίαν.

cogita, multum omnino haec inter se differre,
 vtrum in domum diuitis cuiusdam mercede con-
 ductus aliquis ingrediatur, et ibi seruiat, susti-
 neatque quaecumque mihi dicit liber: an vero
 publicae rei partem aliquam tractans et pro virili
 parte administrans, mercedem eo nomine ab im-
 peratore accipiat? Nimirum percurrere, et separa-
 tim vnumquodque horum situm, considera. In-
 uenies sane Musicorum illud *Disdiapason*, hoc
 est eo quod maximum est interuallo, scriptum
 illud *disflare a facto meo*, ac tantundem sibi simi-
 lem vtramque vitam, quantum argento plumbum,
 aes auro, et anemonae rosa, et homini simius.
 Etenim mercēs quidem et illic et hic est, et quod
 alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum dif-

Φωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δελεῖα σαφὴς, καὶ οὐ
πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰμοτρίβων διαφέ-
ρουν εἰ ἐπὶ τῷ τοιάτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ
κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι καὶ ἔθ-
νεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτὰς χρησίμους παρέχοντες,
ἐκ ἂν εἰκότως ἐκ μίνας τᾶ μισθοῦ διαβάλλονται,
καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας
καθέλκυντο. ἐπεὶ ἐκ ἂν Φθάνοι τις ἀπάσας
ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας πρὸς αἰσίας· καὶ ὅτε οἱ
τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες, ἔθ' οἱ τὰς πό-
λεας ἀρμόττοντες, ἔθ' οἱ τὰς Φάλαγγας, ἡ
στράτοεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὁρθῶς ποιήσαν-
σιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσεστιν.
ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἐνὸς οἶμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ
πάν-

crepat. Nam ibi quidem seruitus manifesta nec
multum emtis mancipiis distant, qui ea lege ac-
cedunt: at qui publicam rem tractant, et urbibus
gentibusque integris utiles se praestant, eos ini-
quum fuerit solius mercedis causa male audire,
et in similitudinem communionemque criminis
detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis o-
mnes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi,
qui tantas gentes procurant, neque qui urbium
statum ordinant, neque quibus legiones et exer-
citus integri mandati sunt, recte facient, cum
merces ipsorum quoque operi proposita sit. Ve-
rum non oportet vno omnia impetu euerte-
re,

πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορῶντων καθιστάναι.

Τὸ δ' ὅλον, ἃ τὰς μισθοφάρωντας ἅπαντας ἐγὼ Φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς δίκαις ἐπὶ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ὥκτερον. ταῦτι δὲ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῦν ἐστίν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότημα ἡμῖν· δημοσίᾳ δὲ, τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνῶμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γ' ἔν, εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι ἃ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγγεχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκυσαν ἐπιτιθέναι, καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξα-

re, nec vno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

12. In vniuersum vero non omnes ego, qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi viuere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu seruiunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diuersum est; quandoquidem priuatim eodem quo ante loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, eiusque partem vna administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius imperii partem mandatam habere, iudicia dare et ordinem illis decentem adhibere, eorumque quae aguntur dicunturque omnium com-

ἀπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ
 τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν,
 καὶ τὰς τῷ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφές α-
 τον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίσει τῇ μεγίστῃ
 διαφυλάττειν· καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς
 τὸν αἰεὶ χρόνον ἀποκεισμένης. καὶ ὁ μισθὸς
 ἐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τῷ βασιλεῶς· ἔστιμι-
 κρὸς ἑξέτερος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ
 μετὰ ταῦτα δέ, ἡ Φαῦλα ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰ-
 κότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς
 ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

Ἐθέλω γὰρ ἐκ περιττῷ χρησάμενος τῇ παρ-
 ῥησίᾳ, καὶ ὁμοίως χωρήσας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγ-
 κλήματι, κατ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ
 δὴ

mentarios scribendos curare, et litigantium ora-
 tiones moderari, et decreta principis quam diser-
 tissime potest et accuratissime, cum fide maxima
 conservare, et publice tradere ad futuri temporis
 perpetuitatem reponenda. Porro merces non a
 privato, sed ab Imperatore, nec parua illa, sed
 multorum talentorum: et post haec non spes quae-
 dam exiguae, si fiant, quae consentaneum est
 fieri, sed futurum ut gens integra nobis commit-
 tatur, aut actiones aliae principales.

13. Volo equidem ex abundanti, utens fidu-
 cia, et cominus congressus intentato crimini, vl-
 tra etiam quam oportet causam dicere, et illud
 nempe

δὴ Φημί σοι μηδένᾳ μηδέν ἁμισθὶ ποιεῖν. οὐδ' ἂν τὰς τὰς μεγίστας πράττοντας εἴπῃς, ὅπερ μὴ βασιλεὺς αὐτὸς ἁμισθός ἐστιν. καὶ Φόρξας λέγω, καὶ δὲ δασαμῆς, ὅποσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φοιτῶσιν· ἀλλ' ἐστὶ βασιλεῖ ἁμισθός μεγίστος, ἐπαινοί, καὶ ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεια, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι, εἰκόνες δὲ, καὶ ἑσώ, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά ἐσιν ὑπὲρ τῶν φροντῖδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοπᾶντες αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιῶντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλους ἐκάζειν ἦν ἐθέλησιν ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τῆ σωρῆ κορυφῆς, ἐφ' ἧς ἔκκον τῶν τῶν, ἀφ' ὧν σύγκειται καταβαίνειν, ὅ-

ψε

nempe dico tibi, neminem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerant; cum neque ipse Imperator mercedis expers sit. Non vectigalia dico, neque tributa, quae a ciuibus quotannis veniunt: sed est Imperatori merces maxima laudes, et gloria apud omnes, et quod beneficiorum causa adoratur; statuae porro et aedes, ac templa, quae habent a ciuibus, merces et ista sunt pro curis et prouidentia, quam adhibent procuranda semper publicare et in melius augenda. Nempe vt parua adsimulemus magnis, si volueris a vertice quasi acerui ad vnuinquodque eorum, quibus constat,

ψει, ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν
τῶν ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφύροι ὡς
μοδίως ἅπαντες.

Εἰ μὲν ἔν τῷτον ἐπεδείκναι τὸν νόμον, μηδέ-
να μηδὲν πράττειν, ἐνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκην
τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τῷτο μὲν ἔδαμῃ τῷ βιβλίῳ
λέλεκταί μοι, χρηρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν
εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῶτο, ἢ Φί-
λοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέσῳ
ὑπαίθριος πεῖραν αὐτῷ διδόν, ὅπως ἔχει πί-
στος, καὶ σπᾶδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ σῆκε-
χειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἔκείνο·

Ἐτώσιον ἀρχῆς ἄχθος εἶη.

Πρὸ

descendere, videbis magnitudine nos et paruitate
differe ab his, qui summi sunt; caeterum merce-
narios aequè esse vniuersos.

14. Si igitur eam ego legem scripsissem, ne-
minem quidquam oportere agere, tenerer merito
violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nul-
quam in libello dictum a me est; ac porro bonum
virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad
officium applicet se, quam ut elaboret cum ami-
cis in iis, quae optima sunt, et in medio atque
sub diuo quasi constitutus experimentum sui prae-
beat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam
eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Ho-
meri verbo utar,

Telluris inuile pondus.

15. An-

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεινῆσθαι χρὴ τὰς ἐπιτι-
μῶντας, ὅτι ἔσοφῶ ὄντι μοί, εἰ δὴ τις καὶ
ἄλλος ἐστὶ πρὸ σοφῶς, ἐπιτιμήσασιν, ἀλλὰ τῶ
ἐκ τῶ πολλῶ δῆμῳ, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ
τὰ μέτρια ἐπαινεμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν
ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν ἔ πάντῃ
γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', ἐδ' ἐπὶ τέτῳ
ἀνιᾶσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ἐν
ἐντετύχηκα, τὴν τῶ σοφῶ ὑπόσχεσιν ἀποπλη-
ρᾶντι. σὺ μὲντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἀνέπιτιμῶν-
τος με. τῶ νυνὶ βίῳ, εἴγε ἐπιτιμῶς, ὅν πρὸ
πολλῶ ἡδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεσίσης μι-
σθοφορὰς ἐτεγνάμενον, ὅποτε κατὰ θέαν τῶ
ἔσπε-

15. Ante omnia verò et hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me, (modo vsquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed vnum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si reprehendas vitam praesentem nostram; eum enim hominem reprehendas, quem olim novas rhetorices cum nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videnti

ἔσπερις Ὠλεανῶ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα ἐπιὼν
 ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφι-
 στῶν ἐναριθμημένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε,
 καίτοι ἐν μυριάσι ταῖς ἀσχολίαις ὧν, ὅμως ἀ-
 πελογησάμην, ἐκ ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευ-
 κὴν παρὰ σὲ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ
 πρὸς γε τὰς ἄλλας καὶ συνάμα πάντες κατη-
 γορῶσιν, ἰκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ Φροντὶς Ἰπ-
 ποκλείδῃ.

dendi causa, et Celticam eadem peragrans, in
 nos incideres, qui in illis Sophistarum numera-
 remur, qui magnas mercedes mererentur. Haec
 apud te, sodalis, inmaximas licet inter occupatio-
 nes, tamen defendendi criminis causa scripsi, non
 obiter id agendum ratus, ut album a te et plenum
 calculum feram. Apud alios enim, si vel simul
 omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non
 curat Hippoclides.*

ὑπὲρ τοῦ 1) ἐν τῇ προσαγορεύσει
πταίσματος

Χαλεπὸν μὲν, ἀνθρώπων ὄντα, δαίμονός τινος
ἐπὶ ἥρειαν 2) διαφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώ-
τερον ἀπολαγίαν εὐρεῖν παραλόγῳ δαιμονίᾳ
πταίσματος. ἅπερ ἀμφότερα νῦν ἐμοὶ συμβέ-
βηκεν,

Pro lapsu in salutando.

Difficile est, homo *natus* cum *his*, dei alicuius
invidiam effugere: multo porro difficilius,
verba inuenire, quibus defendas inopinatum et
immissum diuinitus errorem. Quae *quidem* vtra-
que modo vsu mihi venerunt, qui matutinae sa-
lutatio-

G 5

1. ΤΙΠΕΡ ΤΟΥ ...] Difficultatis aliquantum
interpreti faceffit hic libellus, quod totus
est in vi ac potestate verborum quorundam
in salutationibus vsitatorum, quibus non
vsquequaque respondent Latina. Opus au-
tem fuit, ne circumlocutione langueret o-
ratio, verbum *χαίρειν*, quod quantum ad
vsu fere responderet Latino *Saluere*, redde-
re *Gaudere*; tum *ὕγιαίνειν* *valere*, et, quod
consequens erat, *ὕγείαν*, *Valitudinem*, quae
Salus Dea alioqui commodius diceretur; εὖ
πράττειν denique *bene agere*. Gesner.

2. Ἐπὶ ἥρειαν] Sic verti ἐπὶ ἥρειαν, quae *nox*
alias est; sed putavi fontem indicandum,
et solenne apud hos homines Deorum cri-
men, *Φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον*. Gesner.

βηκεν, ὃς ἀφρόμενος παρὰ σέ, ὡς προσείποι-
 μι τὸ ἐωθινόν, ἔσον τὴν συνήθη ταύτην Φωνὴν
 ἀφείναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυ-
 σῆς ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἤξιον, εὐφημιον
 μὲν καὶ τὸν, ἐκ ἐν χειρῶ δέ, ὡς ἔκατὰ τὴν
 ἔω. ἐγὼ ἔβην ἐν ἐπὶ τέτρω εὐθύς ἰδιόν τε, καὶ
 ἡρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρ-
 όντες δέ, αἱ μὲν παρχκαίειν, ὡς τὸ εἰκός· οἱ
 δὲ ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ χθεσινῆς κραι-
 πάλης ἀνάμεσον ἔτι ὦντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅττι
 μάλισα σὺ ἐπισεικῶς ἤνεγκας τὸ γεγενός· ἔδ'.
 ὅσον ἄκρω τῷ μειδιάματι ἐπισημηγνάμενος τῆς
 γλώττης τὴν διαμχερτίαν. ἔδοξεν ἔν μοι καλῶς
 εἶχειν

lutationis causa domum tuam veniens, cum oportet consuetam illam vocem mittere, et aue (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te iusserim, quod boni et ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescbam, aestuabam, consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii praesentia delirare, alii hesternae crapula adhuc op-pletum *turbatumque* existimabant, quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi,

ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἑμαυτῷ συγγράψαι, ὡς
μὴ πάνυ ἀνιώμενη ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ' ἀ-
φόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσούτον
ἀπεσφάλην τῷ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων
μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ ἔδεν ἔδει, οἶμαι,
ὑπὲρ γλώττης, εἰς ἕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλι-
σθεύσης.

Ἀρχόμενος μὲν ἔν τῃς γραφῆς, πάνυ ἀπόρῳ
ἐντεύξεσθαι ᾤμην τῷ πρεσβλήματι· πρεσβύοντι δὲ
πολλὰ πρὸ Φάνη τὰ λευτέα. ἔ μὲν πρότερον
ἔρω αὐτὰ, ἢ μὴ περὶ τῷ χαίρειν αὐτῷ, καὶ τῷ
εὐ πράττειν, καὶ τῷ ὑγιαίνειν, προσέπω τὰ εἰ-
κότα. τὸ μὲν δὲ χαίρειν ἀρχαίᾳ μὲν ἢ προσ-
αγόρευ-

putavi, vt consolationem mihi aliquam scribe-
rem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque in-
tolerandum putarem, si homo senex tantum a
decoro, coram tot testibus aberrassem: nam de-
fensione quidem nihil opus videbatur, linguae
in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vesti-
gio prolapsae.

2. Ac sub initium scriptionis, difficilem du-
biamque sane quaestionem propositam mihi fore
arbitrabar: *aliquantum* autem progressu multa se
dicenda *ultra* offerebant. Neque tamen prius ea
dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene age-
re*, et *Valere*, quae opportuna videbuntur praec-
dixero. Atque *Gaudere* (*si quom inbeas*) est illa
qui-

αγόρευσις, ἔμην ἐωθινή μόνον, ἔδ' ὑπὸ τὴν
 πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον μὴ ἰδόντες
 ἀλλήλους, ἔλεγεν αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρ', ὦ δυνάσα τῆσδε γῆς Τυρυνθίας.
 Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινέες τρε-
 πόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης ἐκ ἐπι-
 δευεῖς,

Ὅδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσφαλμένην πρεσβείαν
 αὐτῷ ἐρρήτόρευε. καὶ ἤδη ἀπίοντες παρ' ἀλλή-
 λων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἄμβροτος,
 ἐκ ἔτι θνητός.

Ἴδιος δὲ καιρὸς ἔδει ἀπενενέμητο τῇ προσήσει,
 ἔδδ'

quidem salutatio, verum non matutina solum,
 neque quae ad primam modò congressionem per-
 tineat: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius
 non viderant alterum, quale est,

Gaude, potens telluris o Tyrinthiae;
 Verum post coenam quoque ad conestationem et
 liberiores in vino sermones iam conuersi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,
 Vt Vlysses inquit: cum mandatam sibi legationem
 apud illum orat: et, qui iam discederent, vt,

Gaudete, hinc vobis iam nunc deus, haud ho-
 mo, verfor:

Proprium autem tempus nullum attributum erat
 huic

ἀδὲ ὡς νῦν μόνος ὁ ἐσθινός, ὅπως γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν
ἀπαισιῶν καὶ ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐ-
τῇ· ὡς ὁ τῷ Εὐριπίδῃ Πολυνείκης ἤδη τελευ-
τῶν τὸν βίον, καί,

Χαίρετ', ἥδη γὰρ με περιβάλλει σκότος.
Καὶ ἔ μόνον Φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τῷτο σύμ-
βολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τῷ μηκέτι
χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γὰρ μακρὰν χαίρειν
φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιεῖν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομή-
σας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην,
εἰπεῖν πρὸς τὰς ἄρχοντας καθημένους καὶ πε-
φροντικότητας ὑπὲρ τῷ τέλει τῆς μάχης, χαίρε-
τε,

huic appellationi, neque, vt nunc, solum matu-
tinum: cum etiam minime auspiciis temporibus
et abominandis maxime, tamen illa vterentur,
vt Euripidis ille Polynices, iam finiens vitam,
inquit:

Gaudete, iam nox atra me complectitur.
Nec beneuolentiae modo illis haec erat *quasi* tes-
fera, sed inimicitiarum quoque, et cum negaret
alter se vsurum altero. Qui enim *longum* gaudere
alterum iubet, ille non curaturum se in poste-
rum significat.

3. Primus autem illud verbum Philippides cur-
sor dicitur *vsurpassse*, cum a Marathone victoriam
nunciaret, et dixisse ad Archontes sedentes ac de
pugnae exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque
dicto

τε, νικῶμεν, καὶ τῷτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ
 ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπιεῦσαι. ἐν ἐπι-
 στολῇς δὲ ἀρχῇ, Κλέων, ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς
 ἀπὸ Σφακτηρίως πρῶτον χαίρειν πρὸςθῆκεν,
 εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκείθεν, καὶ τὴν
 Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ'
 ἐκείνου ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ
 ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρ-
 χόμενος τῶν πραγμάτων.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος,
 νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελύει
 καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν 3) ὡς μοχθηρὸν ὄν,

dicto suo nuntio immortalus esse, et in ipso gau-
 dendi verbo exspirasse. In epistolae autem prin-
 cipio Cleon Atheniensium orator eius, quam
 Sphacteria dederat, victoriae illius et Spartanorum
 captorum nuntiam, primus illud Gaudere prae-
 posuit: et omnino post illum Nicias a Sicilia mit-
 tens in antiquo epistolarum more perseveravit,
 initium ab ipsis rebus capiens.

4. Sed admirabilis noster Plato, vir fide dignus,
 legislator talium, illud Gaudere quidem gaudere
 (Lat. *valere*) iubet, et plane reiici, velut ma-
 lum.

3. Ἀποδοκιμάζειν] Non dissimulo, mihi vide-
 ri istum lusum, quem versione expressi, Lu-
 ciano non indignum, et similem illi versi-
 culo, Τὸ μηδὲν γὰρ ἀγαν, ἀγαν με τέρπει,
 quin germanum illi, quod mox de Epicuro
 ait,

INTER SALVTANDVM III

καὶ ἔδδεν σπερδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν αὐτ' αὐτᾷ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ ἐπιστάλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιαῖται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, οἷς ἀνάξιον τῷ Πυθίῳ, καὶ ἔχ' ὅπως θεοῖς, ἀλλ' ἔδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μὲν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτᾷ ἡξίωσεν,

lum et nihil honesti significans: sed alterum *Bene agere* pro eo inducit, vt communem corporis pariter et animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dionysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Saluere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, et non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Diuinus sane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis proprium relinquere suorum *scriptorum* dignatus

ait, ἀνὴρ πάντῃ χαίρων τῷ χαίρειν; Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν iubet reicere, pro quo magis Latine dicitur *reici*. Χαίρειν vel bis positum a Luciano semel omisit librariorum, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. *Duplex*, et ad Plin. epist. 8, 6. 17. *Gesner*.

ωσεν, ὅσον Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύ-
 τα, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτῶν τεκμαίρε-
 σθαι, ἔτε τὸ εὖ πράττειν πρᾶγμα φαν, ἀλλ'
 ἀπὸ τῆς ὑγιαίνειν ἀρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες
 γὰρ οἱ ἀπ' αὐτῶν ἀλλήλοισ ἐπιστέλλοντες, ὁπότε
 σπασδαῖον τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθύς ἐν ἀρχῇ
 παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώ-
 ματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα πε-
 ριεῖληφός τ' ἀνθρώπου ἀγαθόν. καὶ τότε τριπλῶν
 αὐτοῖς τρίγωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντά-
 γραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τὰς ὁμοδόξους ἐχρῶν-
 το, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ ὅλως
 ἡγᾶντο 4) τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, ἔτε δὲ τὸ εὖ
 πράτ-

gnatus est, quantum tamen ex Lucano Ocello et
 Archyta, et reliquis ipsius familiaribus colligere
 licet, neque ipsum illud *Bene agere* praescripsit,
 sed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) iussit incipere. O-
 mnes enim ab illo *docti* in epistolis quoties serium
 quiddam scriberent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in
 ipso statim principio iuebant, tamquam et ipsum
 animo pariter et corpori convenientissimum, et
 bona hominis complexum in uniuersum omnia:
 et triplex illud triangulum sibi implexum, quin-
 que descriptum et inclusum lineis, qua tessera
 ad sententiae suae homines vterentur, *sanitas* ab
 ipsis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo
valere inesse [etiam ipsum *bene agere et gaudere*]

sed
 4. Καὶ ὅλως ἡγᾶντο — — ὑγιαίνειν] Si re-
 ste

πράττειν, ἔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὄρκον 5) αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι.

Kal

sed neque bene agere, neque gaudere, continuo esse etiam valere. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum iusiurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, iam sanitatis (valitudinis) initium vocarent, in quibus et Philolaus est.

6. Et

Et attendas, imperfectam videbis sententiam, et deesse aliqua talia. καὶ ὅλως ἡγᾶντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. ἔτε δὲ τὸ εὐπράττειν, ἔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoraeorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud vnum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat Pater. Iac. Gronou.

5. "Ὁρκον"] Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ὁ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν etc. Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἥδη καὶ ὑγείας. Marci. Hic Marciilii emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. Gesner.

Luc. Op. T. III.

H

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς λέγω, ἔπε καὶ Ἐπίκερος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ πάντων αἰρέμενος, ἐν ταῖς σπουδαυτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' ὅσαι ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὰς Φιλτάτας μάλιχα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' αὖ καὶ ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ ἄλλοις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γάρ,

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
Σαφῶς προτεταγμένον τῷ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἀλεξίς,

Ὡ δέσποθ', ὑγιάινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.
Ὁ δ' Ἀχαιοῦς,

Ἦκω

6. Et quid tibi antiquos narro? cum et Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*), et voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis epistolis, sunt autem hae paucae, tum in his, quas dedit ad carissimos, valere statim in principio iubeat? Multum etiam in tragodia, et in comoedia vetere inuenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quaeso ferus aduenis?

Et Achaëus,

Venio

INTER SALVANDVM 115

Ἦκω πεπραγώς· δεινὰ, σὺ δ' ὑγιαίνει μοι.
 Καὶ ὁ Φιλήμων,
 Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,
 Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδεμί.
 Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, ἔκαστος Πλάτων
 μέμνηται, τί καὶ ἑτὸς Φησιν; ὑγιαίνειν μὲν
 ἄριστον τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον
 δὲ, πλετεῖν. τὸ χαίρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ
 ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο, καὶ
 πᾶσι διὰ σώματος, λέγω; Ὑγεία πρεσβύς
 μακάρων μετὰ σεῦ ναίειμι τὸ λειπόμενον βιο-
 τᾶς. Ὡς εἰ πρεσβύς ἐστιν ὑγεία, καὶ τὸ ἔρ-
 γον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλ-
 λων ἀγαθῶν.

Mu-

Venio patris horridis, at tu vale!
 Et Philemon,
Valere sit primum, bene sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero coniuualis cantici scriptor, cuius etiam
 Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo*
valere: deinde vero pulcher esse; deinde diues: gau-
dendi vero omnino mentionem non fecit. Ut
 tibi notissimum illud, quod omnium in ore est,
 dicam, *Validus, Diuus Senior, Habitare tecum*
Vitae reliquum liceat. Si itaque antiquissimum est *va-*
lido, eiusque opus est *valere*, utique praeponen-
 dum id est bonis reliquis.

Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων καταδείξαί σοι ἔχων, προτιμῶντων τὸ ὑγιαίνειν, τῷτο μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μεираκιῶδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλῳ ἢ ἡμῶν ἐκκρέειν τὸν ἥλον. ὀλίγα δὲ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὅποσα μέμνημαι σικεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

Ὅτε Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσοῦ μάχην ἀγωνισθεῖν ἔμελλεν, ὡς Εὐμενὴς ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σιηνὴν αὐτῷ ὁ Ἡφαισίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς, ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεῶ τινος τῷτο καταναγκάσαντος, ταυτὸν

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poetis, historicisque et philosophis, valere praeponentibus, superfedebam equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, et forte clauum excutere clauo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere laud abs re putavi.

8. Cum Alexander praelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel obliuione quadam, vel perturbatus, ut ego, et aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex,*

τὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαντε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη πα-
ρατάττεσθαι· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων
πρὸς τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ
τῷ Ἡφαιζίωνος ὀλίγῃ δεῖν ὑπ' αἰδῶς ἐκθανόν-
τος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε, τὴν κληδόνα·
τὸ γὰρ σώως ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι
ὑπισχνεῖται.

Ἀντίσχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις
συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπισάντα οἱ τὸν
Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης
παραδῆναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν καὶ ὑπὸ
τῷ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην
ἐνίκησε.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγῃ, Σελεύκῳ ἐπισέλ-
λων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν
τῆς

*Rex, tempus est iam eundi in aciem. Turbatus au-
tem ad insolitam salutationem reliquis, et He-
phaestione prae pudore tantum non mortuo, Ale-
xander, accipio, inquit, omen: saluos enim nos
e praelio redituros, iam mihi pollicetur.*

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum
Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est
adstantem Alexandrum, qui tesseram iuberet
ipsum dare ante pugnam militibus, *vale*: et ea
ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum
aperte inuertit ordinem, qui in principio episto-

τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τῷ ἐρῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολάς αὐτῷ συνχαγών, φησιν.

Ἀξίον δὲ καὶ Πύρρον τῷ Ἡπειρώτῃ μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένῃ, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. ἔτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεὶς ἄδελφώπρωτε ἡ νίκην, ἡ βασιλείας ἀξίωμα μείζον, ἡ εὐκλειαν, ἡ πλᾶττε ὑπερβολὴν, ἡτήσας παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τῷτ' ἠὔχετο, ὑγιαίνειν. ὡς ἐς' ἃν τῷτ' ἔχῃ, ῥαδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγεννησομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαί, ἐφρόνει, λογιζόμενος, ὅτι ἄδελφον
 ὄφε-

lae *valere* illum iuberet, in fine autem, pro eiusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, et sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis supplicaret, et maceraret, et donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni maiestatem ampliorem, neque gloriam, nec diuitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita puta-

ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, εἴ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ.

Ἀλλὰ νῦν ἐκάζε καιρὸς ἰδιοῦ ὑφ' ἡμῶν ἀποδεδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις. σὺ δὲ τῶτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὁμῶς τῷ δικαίῳ λόγῳ ἔκ ἂν ἔξω εἴης τῷ ἡμαρτημένῳ, ὥσπερ ἂν εἴ τις περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημίδας ἐπιδήσαιο· ἀλλὰ, ὡ βέλτιστε, φαίνῃ ἂν καὶ γὰρ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἐλάγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσέσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαιόν· καὶ μάλιθα τοῖς ἀρχεσι, καὶ πολλὰ πράττεσιν ὑμῶν

putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique verbo et suum tempus assignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diuersum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam, alliget, aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, validudine non indigens. Iam vero et mane, et medio die, et noctu semper valere necessarium est, et maxime imperantibus vobis, et negotia multa sustinentibus, quo

❧ LVCIANI PRO LAPSV

ὑμῖν, ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τῷ σώματι·
 ἔτι δὲ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμεν
 τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχή τὸ πρᾶγμα·
 ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακλεσόμενος, καὶ χρησιμόν
 τι δεῖν, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ ὑγιαί-
 νειν συντελούντων· καὶ ἂ συνεύχεται μόνον, ἀλ-
 λά καὶ παραγγέλλει.

Τί δ'· ἔχι καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, ὁ
 αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τῷτο πρῶ-
 τον ὑμῖν ἐστὶ παραγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμε-
 τέρας αὐτῶν ἐμμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως.
 ἔδεν γὰρ ἂν εἶν ὁ Φελος ὑμῶν πρὸς τὰλλα, μὴ
 ἔτω διακειμένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοί, εἴ τι
 καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων Φωνῆς ἐπαίω, τὰς προσα-
 γορεύον-

magis corpore ad multas res opus habetis. Ad
 haec, qui *Gaude* dicit, bene ominato tantum
 exordio usus est, et votum est, quidquid agitur.
 Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit,
 et eorum admonet, quae ad valitudinem quid-
 quam conferunt, nec vna optat modo, sed etiam
 praecipit.

13. Quid vero? nonne et in mandatorum li-
 bello, quem semper et ab imperatore accipitis,
 hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem*
vestram curate. Recte sano. neque enim usus ali-
 quis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constitui
 fitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque
 de Romanorum lingua aliquid intelligo, salu-
 tanti-

γορεύοντας ἀντιδεξιόμενοι, τῷ τῆς ὑγείας ἐνό-
ματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, ἔχ' ὡς ἐκ προνοίας
ἀφελὼν μὲν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' αὐτ'
αὐτῷ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τῷ μὲν ἄκων
παθὼν, ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξειζὼν, καὶ τὰς καιρὰς
τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ
σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη,
καὶ εἰς τὸ ἀμεινον παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς
Ἑγείας, ἢ Ἀσκληπιῶ αὐτῷ ἐπιπνοία τῷ ἐ-
πράχθη, δι' ἑμῶ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνεμέ-
νη. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἀνευ θεῶ,
μηδέ-

tantibus comiter respondentes, valetudinis (Lat. Salutis) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens
Gaudere illud omiserim, et *vale* pro eo dicere
affectarim; sed tamquam, cui imprudenti hoc
acciderit, nisi *forte* et ridiculus *studio* fui, et
tempora salutationum permutaui.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mihi
meus in longe auspicius quiddam versus est,
quod labascente etiam lingua in melius incidi:
et forte Hygeae, aut ipsius adeo Aesculapii confi-
lio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore pro-
mittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi

μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακροῦ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον.

* Εἰ δὲ δαὶ καὶ ἀνθρωπίνην τινὰ ὑπὲρ τῆ γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, ἔδεν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπαραδαῶς ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σῆ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας εἰς τὴναντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἂν τινὰ ἐκπλήξαι τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρατιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωφῶντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι εἰς ἀνοίαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδῶς αὐτὰ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποίησω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖδον καὶ ἔντε-
χρον

accidisset, qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fuero?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod accidit excusationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio, ut optimis in rebus abs te cognoscerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antroorsum vident, alii vero ordinem salutandi minime seruant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii stuporem, aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam rem calumnientur, pudoris signum et simplicitatis iudicasti, et animi a fori tritura et artis ostentatione

χρον ἔχέσης, ὡς τό γε πάνυ θαρραλέον ἐν τοῖς
τοιᾶτοις ἔ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυ-
τίας ἐσί. καὶ ἔμοι γε εἴη μηδέν μὲν τοιᾶτον
εὐφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν
αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γὰρ τῷ πρώτῳ Σεβασῷ καὶ τοιόνδε τι
λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε δίκην τινὰ δι-
κίας ὁρῶς, καὶ ἀπολύσας ἐγκλήματος τῷ με-
γίστῳ ἀδίκως συκοφαντῶμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ,
χάριν ἐμολεσγῶν, μεγάλη τῇ Φωνῇ, χάριν οἰῶ-
σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδί-
κως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβασὸν ἀγανα-
κτησάντων, καὶ διασπᾶσθαι τὸν ἄνθρωπον
ἐθελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος
ἔφη.

tatione abhorrentis: vt fere insignis in talibus fi-
ducia a temeritate et impudentia non longe abest.
Ac mihi quidem contingat, nihil tale peccare,
si vero cueniat, in bonum id ipsum quoque omen
verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam
tale quid factum narratur. Causam ille quamdam
recte iudicauerat, hominemque maximo crimine
per summam illi calumniam impacto liberauerat.
At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi*
babeo, inquit, *Imperator*, *cum male et iniuste iu-*
dicasti. Cumque ii, qui essent circa Augustum,
indigne ferrent, et dilacerare hominem vellent,
ille, *desinite*, inquit, *irasci*: neque enim linguam
homi-

ἔφη· ἔ γάρ τὴν γλῶτταν αὐτῆ, ἀλλὰ τὴν γνώ-
μην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, ἔτω. σὺ δ'
εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖνεν εὐρήσεις·
εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐΦημος καὶ αὐτή.

Ἔοικα δ' ἐνταῦθα ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλ-
λο τι φοβηθήσεσθαι, μὴ τισι δόξω ἐξεπίτη-
δες ἡμαρτημέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγ-
γράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ Φίλτατε Ἀσκληπιέ,
τοιῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν,
ἀλλ' ἐπιδείξω αὐφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

*hominis, sed mentem examinare aequum est. Atque
ille quidem sic. Tu vero siue animam spectes,
beneuolentissimum reperies, siue linguam, bene
ominata etiam haec est.*

19. Caeterum huc delatus non sine causa vi-
deor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus
dedita opera peccasse videar, vt defensionem
hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Ae-
sculapi optime, talem videri hunc libellum, vt
non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse
occafio videatur.

Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἰρέσεων.

ΛΥΚ. **Ο**σον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τῆ βαδίσματος σπυρδῇ τεκμηριωθῶν, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγουμένῳ ἔσικας, ἐνευόεις γὰρ τι μεταξὺ προῖων I), καὶ τὰ χεῖλη διεσάλυες, ἡρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε καλκείσε μετέΦερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτῇ διατιθέμενος· ἐρώτημα δέ, ἢ τῶν ἀγκύλων συντιθεῖς, ἢ σκέμμα σοφιστικῶν

Hermotimus, siue de sectis.

LYC. **Q**uantum licet, Hermotime, ex libro, tum ex incessus celeritate colligere, festinare ad magistrum videris. Commentaberis enim aliquid inter eundum, et mouebas cum leni murmure labia, et manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te disponeres, aut altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut Sophisticam quaestionem cogitatione perfe-

I. Μεταξὺ προῖων] Ne credas male cohaerere μεταξὺ προῖων, καὶ διεσάλυες, memento μεταξὺ eleganter cum participio iungi, ὡς μεταξὺ πίνων, inter bibendum; adeoque et hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Reitz.

κὸν ἀναφροντίζων, ὡς μὴδὲ ἐδῶ βαδίζων σχολήν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, αἰεὶ σπαρδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδῷ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα. EPM. Νῆ Δί', ὦ Λυκίνε, τοῖς τό τι. τὴν γὰρ χθιστὴν συνασίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμεν, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἔκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, ~~μαλὶ~~ παριέναι, εἰδότας ἀληθῆς ὅν τὸ ὑπὸ τῷ Κῶι ἰατρῶ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθυστέρα πράγματος· φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἣν μὴ πάνυ τίς ἐγρηγόρως ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπη ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα ἔπερι μικρῶν, ἢ
ἄθλιον

persequeris, ~~ut~~ ne in via quidem etio indulgeas nimirum, sed operosus sis, et serium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi profit. HERM. Per Iouem, Lycine, tale quiddam erat. Etenim hesternam auditionem, et quae dixit nobis, repetebam, memoria percurrrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coō dictum medico, *Breuem vitam esse, artem vero longam*. Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore peruenerit, nisi vigilantī admodum animo defixos et acres in illam oculos habeat; nec de parua re periculum, cum id agatur, ut

ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφε-
τῷ παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσο-
φήσαντα.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἄθλα, ὦ Ἐρμότιμπε, θαυμά-
σιαι, ἡλίκα εἰρηκας. οἶμαί γε μὴν ἔπέρρω σε
εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρένῳ, ὅ-
πουσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν
μοι ἔμέτρισεν ἐκ πολλῶν ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ
τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν,
ἀφ' ἧς σε ἄδεν ἄλλο ποιεῖντα εἶδρακα, ἢ παρὰ
τὴς διδασκαλίας φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς
βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνε-
σιῶν ἀπογραφομένον, ὥχρὸν αἰεὶ ὑπὸ φροντί-
δων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληρότα. δοκεῖς δέ
μοι

ut aut miser sis et in multa vulgi colluie pereas,
aut beatum in philosophia aevum agas.

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti, ad-
mirabilia. Ac puto equidem te non longe ab
illis abesse, si quidem conicere illud fas est et
tempore, quo philosopharis, et labore insuper,
quem minime mihi mediocrem a longo inde tem-
pore sustinere videris. Si quid enim memini,
prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud
vidi, quam ad magistros itare, et ut plurimum
libro imminere, et commentarios disputationum
tibi exscribere, pallidum semper curis, et callo
quodam aridum corpus habentem. Videris autem
mihi

μοι ἀλλ' εἰδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνίστασθαι σαυτὸν, ὥτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' ἔν σοφισμένῳ μοι, Φαίνη ἔκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψασθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκίε, ὃς νῦν ἀρχομαι παρακλύπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἡ δ' Ἀρετὴ πάνυ πύρρῳ κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεί, καὶ ἔστι ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρὸς τε καὶ ὀρθίος, καὶ τρηχὺς, ἰδρωῖτα ἔκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ ἔν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὁδοιπόρηται; ΕΡΜ. Οὐ, Φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαιμόνῃ εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκίε.

ΛΥΚ.

mihī adeo totus in hac re esse, vt ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihī videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari. HERM. Qui *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, et est via ad illam longaue et praerupta, et aspera, sudorem excutiens non paruum viatoribus. LYC. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me vndique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3. LYC.

ΛΤΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς ἔτος Ἡ-
 σίοδος ἡμῖν τῷ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ
 μέσσην τὴν ἄνοδον εἶναι σε ἤδη λέγοντες, ἐκ αὐ-
 τῆς ἀμάρτομεν. ΕΡΜ. Οὐδέ πω δὲ τῷτο· πάμ-
 πολυ γὰρ αὐτῇ ἡμῖν ἦνυστο. ΛΤΚ. Ἀλλὰ πῶ γὰρ
 σε Φῶμεν τῆς ὁδῷ τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ.
 Ἐν τῇ ὑπὸ ὤρειά κατὰ ἔτι, ὧ Λυκίης, ἀρτιπρο-
 βαίνειν βιαζόμενον, ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα,
 καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος. ΛΤΚ. Οὐκὲν ὁ δι-
 δάσκαλός σοι τῷτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἀνωθεν ἐκ
 τῆς ἀκρῆς, καθάπερ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ζεὺς, χρυσῇ
 τινα σείραν καθιεῖς, τὰς αὐτῆς λόγους, ὑφ' ὧν
 σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακαφίζει πρὸς αὐτὴν
 τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλῶ ἀναβεβη-
 κώς.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius
 dimidium ait esse. Itaque nihil errauerimus, si
 circa medium te adscensum esse dicamus. HERM.
 Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic
 effectum esset. LYC. Sed vbinam viae versari
 te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis ra-
 dicibus, Lycine, sed summa iam vi conantem
 progredi, lubrica autem est, et aspera, et opus
 est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister
 ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper
 ex summo, ut Homericus ille Iupiter, auream cate-
 nam demittat, sermones suos, quibus nimirum
 attrahat te et leuet ad se et virtutem, cum olim ipse

130 LVGIANI HERMOTIMVS,

κῶς. EPM. Αὐτὸ εἶπῃς, ὦ Λυκίνε, τὸ γι-
γνόμενον. ὅσω γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ πάλοι ἀνεσπά-
σμεν ἄνω, καὶ συνῇν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν ἔτι
ἐνδεῖ.

ΛΤΚ. Ἀλλὰ θαρρῆν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν
ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὄρωντα, καὶ τὴν
ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνη συμπεροθυ-
μημένε. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαί-
νει, ὥς δήποτε ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἰκάζει
ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι σε, οἷον μετὰ τὰ μυστή-
ρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; EPM. Ὀλίγον
Φῆς, ὦ Λυκίνε. ΛΤΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἐξῆς Ὀ-
λυμπιάδα; EPM. Καὶ τῷτο ὀλίγον ὥς πρὸς
ἀρετῆς ἀσκήσιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΑΤΚ.

Μετὰ

adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti.
Quantum enim in illo est, olim extractus in al-
tum essem, et cum illis versarer. Sed ipse nimis
adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, et bonum
habere animum, et finem viae spectare, super-
namque illam felicitatem, illo praesertim vna ani-
mum studiumque adhibente. Interea quam tibi
spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris?
proximone anno coniecit in arce te futurum, verbi
causa post mysteria altera, aut Panathenaea?
HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed
proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum
est, ut ad virtutis exercitationem possessionemque
felic-

Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' αὖ ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μὴδ' ἐν τσσατῶ χρόνῳ δύνασθε, ὅσον· τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων σηλῶν εἰς Ἰνδὸς ἀπελθεῖν, εἴτ' ἐπανελθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ μὴ εὐθεΐαν, μὴδ' αἰεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσσε ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσω τινὶ βύλει ὑψηλοτέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἶλεν.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἔμειον, ὦ Λυκίνε, εἰδ' ἐξίτῳ πρᾶγμα τοιῷτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ ἀλῶναι, εἰδ' αὖ μύ-
ριοι

felicitationis. L Y C. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusauerit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere, neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interiectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, et magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitet, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

5. HERM. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exigua tempore confici possit et capi; non, si
I 2 sexcen-

132 LVCIANI HERMOTIMVS,

ριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν ἐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρώμένως, καὶ προσέρχονται 2) ἐπὶ ποσὸν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλεόν. ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετῶσί τε, καὶ ἀνασρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι ῥέομενοι, ἔφεροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν, ἔτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνῶνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνῃ εὐδαιμονῶσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιῶντες, οἷον μύρμηκας ἀπὸ τῆ ὕψος ἐπισκοπῶντές τινας τὰς ἄλλας. Λ Τ Κ.

Παπαί,

sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Iam vero aggrediuntur quidam non pauci valde animose, et aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam iam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perueniunt, et ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viuentes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuen-

2. Προσέρχονται] Verti, ac si legatur προσέρχονται, quod verum puto. Gesner.

Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκες ἡμᾶς ἀποφαίνεις, ἔδὲ κατὰ τὰς Πυγμαίικς ἐκείνας, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη Φρονεῖς, καὶ ἀνωθεν ἡμεῖς δὲ ἐν συρφετῷ, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλης γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδετε. EPM. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκίνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως ἐκ ἔφησθα ὅπόσον, ὡς χρόνῳ περιβαλεῖν. EPM. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκίνε, τὰκριβές. εἰνάζω μέντοι καὶ πλείω τῶν εἰκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἧ πάντως περ καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ

intuentur. L Y C. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluriscute, *deprimis*. nec mirum: iam enim altum lapis et e summo: nos vero colluuiio illa, et quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, iam superatis nubibus, eo quo festinatis, olim delatos. H E R M. Modo contingat ille adscensus, Lycine. Sed nimis multum superest.

6. L Y C. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus. H E R M. Nempe nec ipse accurate scio: coniiicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in summo futuri simus. LYC.

134 LVCIANI HERMOTIMVS,

λύ λέγεις. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι. ΛΥΚ. Τὰτὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδάσκαλός σε καθυπέσχετο, ἢ μόνον σοφός, ἀλλὰ καὶ μηχανικός ὢν, ἢ χρησιμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθύδους ἐπίσανται; Φασὶ γὰρ εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἢ γὰρ δὴ σέ γε εἰκός, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσάυτας πόνας ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα, εἰ σε πλησίον ἤδη τῆ ἀρετῆς γεγνημένον, τὸ χρεῶν ἐπιστάν, κατασπάσει λαβόμενον τῆ ποδός, ἐξ ἀτελῆς τῆς ἐλπίδος. ΕΡΜ. Ἀπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιω-
ναι,

Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, vtrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed diuinus quidam, aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe scire talia: neque enim veri simile est, te rebus incertis, an vitam ad virtutem vsque perducturus sis? tot labores sustinere, et aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te iam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed viuere liceat, vt
vnum

ναι, ὡς μίαν γὰρ ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφῶς
γενόμενος. ΛΤΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσά-
των καμάτων ἡ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν
καὶ ἀκαριαῖον ὅπόσον ἱκανόν.

ΛΤΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ
τοιαῦτα, ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ,
πόθεν ἔχεις εἰδέσθαι; ἔ γάρ δὴ αὐτός πω ἀνελή-
λυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω
λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη
ὢν. ΛΤΚ. Ἐλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ πε-
ρὶ αὐτῶν, ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ·
ἤπερ τινὰ πλεῖστον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυ-
περβλήτους; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. ἔδεν
γάρ

vnum certe diem sapientiae possessione beatus sim.
LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus vnus ille
dies? HERM. Mihi quidem minuta quamuis
temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse, ac talia,
propter quae sustinere omnia consultum sit, vnde
potes scire? neque enim ipse vnquam adscendisti.
HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti.
ille quidem omnino nouit, fastigium iam adse-
cutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit-
per ego te Deos oro, illorum conditionem, au-
quam ibi esse felicitatem? num quid diuitias, et
gloriam, et voluptates inexsuperabiles? HERM.
Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam
cum.

γάρ ἐσι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΤΚ.
 Ἀλλὰ τίνα Φησὶ τάγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξεν
 πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ.
 Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὰ
 δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίσασθαι βεβαίως πεπει-
 σμένον, ἧ ἕκαστα ἔχει. πλῆτας δὲ, καὶ δόξας, καὶ
 ἡδονὰς, καὶ ὅσα τῷ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω
 ἀΦῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ Φα-
 σὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα, θεὸν
 γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκείνος ἀποβαλὼν ὀπόσον ἀν-
 θρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρέν-
 τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς
 τὰς θεὰς διευκρινηθὲν ὑπὸ τῷ πυρὸς. καὶ ἔτοι-
 δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρὸς,
 ἅπαν-

cum virtute coniunctam. LYC. Quae igitur di-
 cit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad
 finem exercitationis peruenerint. HERM. Sa-
 pientiam, et fortitudinem, et ipsum honestum,
 et quod firma persuasione nouit, quomodo se ha-
 beant singula. Diuitias autem, et glorias, et vo-
 luptates, et quaecumque sunt corporis, ea infra
 reliquit omnia, iisque exutus adscendit, vt Her-
 culem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum
 factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecum-
 que humana a matre habebat, puramque et since-
 ram diuinitatem, ipso igni quasi purgatam asco-
 riis ferens, euolauit ad Deos. Et hi sane a phi-
 losophia velut ab igni quodam liberati illis omni-
 bus,

ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμάσια εἶναι δοκεῖ, ἐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονῶσι, πλέττε, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἄλλ' ἔδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

ΛΥΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμῃ, τὸν ἐν Οἴτῃ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαιμόνα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τόδε μοι εἰπέ, καὶ κατέρχονται ποτε ἐκ τῆς ἀκρας, ἣν ἐθελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελείπασιν, ἢ ἀνάγκη ἀπαξ ἀνελθόντας αὐτὰς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλέττε καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τῆτο, ὦ Λυκίνε· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, ἔτε ὀργῇ, ἔτε

bus, quae admiratione digna aliis non recte reputantibus videntur, in arcem euecti felix aeuum agunt, diuitiarum, et gloriae et voluptatum ne seruantes quidem memoriam, sed iridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, vtrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, vsuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos, qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, diuitias et voluptates deridere? HERM. Non hoc solum ita habet, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit,

ἄτε φόβῳ, ἢ ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἀνδραλεύη·
 ἔδ' ἂν λυποῖτο, ἔδ' ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον
 πάθος ἂν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἶγε μὲ δεῖ, μηδὲν
 ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τ' ἀληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ
 οἶμαι, μὴδ' ὅστιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σο-
 • Φῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπέ
 ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς
 ἔγωγε, καὶ πάνυ ὀκνῶ. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὀκνεῖ,
 ὦ γενναῖε, πρὸς γε μόνον ἐμὰ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε,
 διηγεμένῳ σοι παρεμπόμην, καὶ ἐπίστυον ἄτως
 ἔχειν, σοφὴς τε γίγνεσθαι αὐτὸς, καὶ ἀνδρεῖς,
 καὶ δικαίος, καὶ τὰλλα· καὶ πῶς ἐκλήμην πρὸς
 τὸν

fuerit, is neque irae, neque metui, neque cupi-
 ditatibus feruiat, neque tristitia, nec vlla in vni-
 uersum perturbatione afficiatur. LYC. Verum,
 si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod
 res est — sed linguis, puto, fauendum hic esse,
 neque per religionem licere inquirere in ea quae
 fiunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu
 loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide,
 amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu
 vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, nar-
 rantem te prosequabar, credebamque rem ita ha-
 bere, sapientesque fieri illos, et fortes, et iustos,
 et reliqua, mulcebarque aliquantum sermone illo
 tuo.

τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ πλάττε ἔφησθα κατα-
 φρανεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μῆ-
 τε ἐργίζεσθαι, μῆτε λυπεῖσθαι, πάντῃ ἐνταῦ-
 θα (μένω γὰρ ἴσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεῖς ἃ
 πρότερον εἶδον ποιῶντα. βέλει Φῶ τίνα; ἢ
 ἱκανὸν καὶ ἄνευ τῷ ὀνόματος; EPM. Μηδαμῶς,
 ἀλλὰ καὶ τῷτο εἶπε, ὅσις ἦν. ATK. Διδάσκα-
 λος αὐτὸς ἔτος ὁ σὺς, ἀνῆρ τὰ τ' ἄλλα αἰδῶς ἄ-
 ξιος, καὶ γέρον ἤδη ἐς τὸ ὕστατον. EPM. Τί
 ἂν δὴ ἐποίει; ATK. Τὸν ξένον εἶσθα τὸν Ἡρα-
 κλεώτην, ὃς ἐκ πολλῶ συνεφιλοσόφει αὐτῷ,
 μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐρισικόν; EPM.
 Οἶδα δὲ λέγεις· Δίων αὐτῷ τένομα. ATK.
 Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀ-
 πεδί-

tu Cum vero etiam diuitiarum contemptores
 esse diceres et gloriae et voluptatum, et nec ira-
 sci illos, neque dolere, hic omnino (soli enim
 duo sumus) institi, cum in mentem veniret, quae
 paullo ante videram facientem ... vis dicam quem?
 an satis est etiam tacito nomine? HERM. Ne-
 quaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC.
 Ipse tuus ille doctor, reuerentia dignus vir cae-
 tera, et vltimae aetatis senex. HERM. Quid is
 igitur faciebat? LYC. Hospitem nosti illum
 Heſacleenſem, qui diu cum ipſo philoſophatus
 eſt, tamquam diſcipulus? ruſum illum; contem-
 tioſum? HERM. Noui quem dicas. Dionī
 nomen eſt. LYC. Illum ipſum, cum mercedem
 puto

140 LVCIANI HERMOTIMVS,

πεδίδε κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχον-
τα ἑναγχος, περιθείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ
τὸν τράχηλον, καὶ ἐβόα, καὶ ὠργίζετο, καὶ εἰ
μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενομένοι, ἀφεί-
λοντο τὸν νσανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς, εὖ ἴσθι,
προσφῦς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτῆς τὴν ῥίνα ὁ γέρον,
ἔτως ἡγανάκτει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς 3) γὰρ αἰεὶ ἐκείνος, καὶ ἀγνώ-
μων, ὦ Λυκίνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις· ἐπεὶ τὰς

γε

puto in tempore non solueret, rapuit nuper ad
magistratum, obtorto collo, vociferans et irarum
plenus, et nisi familiarium quidam, qui commo-
dum adessent, eripuissent ipsius manibus iuue-
nem, crede mihi, correptum morfu nasum homini
abstulisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, in
reddendo quod debet ingratus. Aliis enim, qui-
bus

3. Ἑρμ. Πονηρὸς] Omissum *Non mirum*, aut
simile quid, qua ratione et Romanos vti
suo *Nam* vel *Enim* ostendimus ad *Quintil.*
2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud,
quod mox sequitur, οἶσι γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ
χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum*
te ita interrogare, vel *Senzio cur ita interro-*
ges etc. Nempe cum frequens admodum
sit id genus ellipsis, malim eam hic quo-
que adhibere, quam varias adeo particu-
lae γὰρ significationes tribuere. *Gesner.*

γε ἄλλας, οἷς δανεῖζει, πολλὰς ὄντας, ἔδὲν τοι-
 ᾧτό πε διατέθειμεν. ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κα-
 τὰ καιρὸν τὰς τόκας. ΛΥΚ. Τί δέ, ἂν μὴ ἀ-
 ποδιδῶσιν, ὧ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθαρ-
 θέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τῶν
 τῇ Οἴτῃ καταλειμμένων δεομένῳ; ΕΡΜ.
 Οἶε γὰρ, ὅτι ἐαυτῷ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοιαῦ-
 τα ἐσπέδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνά,
 ὧν κήδεταί, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι. ΛΥΚ.
 Δέον, ὧ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν καὶ κείνα ἐπὶ τὴν
 ἀρετὴν, ὥς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλεῖτε κα-
 ταφρονῶντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὧ Λυκίνε, περὶ τού-
 των διαλέγεσθαί σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροά-
 σασθαι αὐτῶ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολει-
 φθεῖς.

bus foeneratur, nihil vnquam tale fecit; soluunt
 quippe vsuras temporari. LYC. Quid vero, et si
 non soluant, o beate, ipsi curae est, purgato
 iam a philosophia, et relictis illis in Oeta monte
 nihil iam indigenti? HERM. Putas enim sua
 ipsum causa laborare de talibus. Verum sunt ipsi
 parui liberi, quorum curam habet, ne inopes
 vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime,
 educere et illos ad virtutem, vt pari cum ipso feli-
 citate fruantur, et contemnant diuitias.

II. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his
 disputare tecum; iam enim festino ad ipsum au-
 diendum, ne forte imprudens plane fero veniam.
 LYC.

142 LVCIANI HERMOTIMVS,

Φθείς. ΛΤΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον
 γὰρ ἐνεχειρία ἐπήγγελται· ὥς ἐγὼ ἀφίημί σοι
 ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;
 ΛΤΚ. "Ὅτι ἐν τῷ παρόντι ἐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν,
 ἔσθ' ἢ χεὶρ πεισῦειν τῷ προγράμματι· πινάκιον
 γὰρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τῆς πυλῶνος, μεγάλοις
 γράμμασι λέγον, τήμερον ἔσθ' ἢ συμφιλοσοφεῖν. ἐ-
 λέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας
 χθές, γενέθλια θυγατρὸς ἐξιῶντι, πολλά τε
 συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς
 Εὐθύδημον τὸν ἐκ τῆς Περιπάτου παροξυνθῆναι
 τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκείνοι εἰ-
 ῶθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ
 τε ἐν τῇς κραυγῇς πονήρως τὴν κεφαλὴν διατε-
 θῆναι,

LYC. Bono es animo, bone vir; hodie enim
 induciae denuntiatae sunt, itaque ego tibi quod
 reliquum est viae remitto. HERM. Quid ais?
 LYC. Tibi illius iam copiam non futuram, si
 quidem fides habenda programmati. Tabella
 enim suspensa super vestibulum, magnis literis
 scripta significabat, hodie illum non disputare.
 Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum,
 filiae suae natalem qui celebraret conuiuio, heri
 coenatus, tum disputasse multa in conuiuio, tum
 Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum
 illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoi-
 cis; a clamore vero caput illi dolere, et sudasse
 mul.

θῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὡς Φασι, τῆς συνουσίας· αἶμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, εἶμαι, πλεόν τ' ἰκανοῦ, τῶν παρόντων, ὡς εἰκός, Φιλοτησίας προπικνόντων, καὶ ἐδεδειπνύκει πλεόν, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἡμεσὲ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῶ παραλαβὼν τὰ κρέα, ἐπόσα τῷ παιδί κατόπιν ἐς ὧτι παραδεδώκει, καὶ σημανόμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα εἰσδύχουσαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τῶ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένῃ τι σὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

EPM.

multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam satis fuit, cum, ut fieri solet, conuiuiae illum largioribus inuitatiunculis ad bibendum prouocarent; porro plus, quam pro sene, cibi sumferat. Igitur domum reuersus et vomuit, ut aiunt, copiose, et cum primum adnumerari sibi iussisset carnis frustra, quae puero a tergo stanti tradiderat, et curate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato, ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audiui eius seruo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui et ipsi, multi sane, reuertebantur.

12. HERM.

144 LVCIANI HERMOTIMVS,

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιαῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασίν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' ἔν τελος τῆς νίκης καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτερος ὑπερέσχε. τὸν γὰρ Εὐθύδημον ἄδ' ἀναιμωτί Φασίν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείθεσθαι ἐκ ἡθελον, ἀδὲ παρεῖχε ῥάδιον αὐτὸν ἐλεγχέσθαι, ὁ διδάσκαλός σε ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστέρειόν τινα καταφέρει αὐτῷ, πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ἔτως ἐκράτησεν. ΕΡΜ. Εὖγε. ἀ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τὰς μὴ ἐθέλοντας

12. HERM. Vter vero, Lycine, discessit superior, doctore meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narrauit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessisse aiunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, et conuellere nostrum studiose vellet, et persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat, scyphum, Nestoreum quemdam, impingit in illum prope accubantem, et ita superauit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat

τας εἶπεν τοῖς κρείττοσι. ΑΤΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμα, πάνυ εὐλογα. ἢ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντά παρώξυνεν, ἀόρητον, καὶ θυμῷ κρείττονα, σκύφον ἔτω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί & διηγῇ μοι ἐταίρῳ ὄντι, ὃν πρόπον ὠρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιποροῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τᾶδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσατέ με δηλαδὴ Φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσεις, ὦ Λυκίνε, ὅψαι ἐν βραχεῖ, ὅσας διοίσεις τῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἴσθι οἴση ἅπαντας, ὡς πρὸς σέ, τοσῶτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

tebat aduersus eos, qui cedere melioribus recusant. L Y C. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiiis agitatus Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, et ira superiorem, scyphum adeo grauem manu tenentem?

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres, quantum superes alios, pueros, mihi crede, iudicabis, ad te si comparemur, omnes: tantum illos
Lac. Op. T. III. K supe-

146 LVCIANI HERMOTIMVS,

αὐτός. ΛΤΚ. Ἰκανόν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γη-
νοίμην τοιᾶντος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει
καὶ αὐτὸς κατὰ σέ γεγονώς, ἡξάμην Φιλοσο-
φεῖν τετταρακοντέτης σχεδόν, ἐπόσα, εἴμαι,
σὺ νῦν γέγονας. ΛΤΚ. Τσσαῦτα γάρ, ὦ Ἐρ-
μότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβῶν, καί με·
δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γε μοι τᾷτο εἶπε, δί-
δοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἢν τι μὴ ἐρ-
θῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ ἂν ἐφίστε τῷτο
τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάντ. σὺ δέ, ἢν
τι βέλλῃ, ἐρώτα μεταξύ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾶον
γάρ εἴτω μάθῃς. ΛΤΚ. Εὖγε, κὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ
Ἑρμότιμε, αὐτὸν, ὃ ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις.

Ἀτὰρ

superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si
post viginti annos talis fiam, qualem te nunc
video. HERM. Noli esse sollicitus, ego quo-
que ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coe-
pi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam,
puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Her-
motime. Itaque eadem via susceptum me quo-
que ducito; aequum enim est. Sed primum
quidem hoc mihi dicit. Permittitisne contradi-
cere discantibus, si quid minus recte dictum illis
videatur? an non conceditis hoc iunioribus?
HERM. Non vsquequaque. At tu si quid vo-
lueris, inter *dicendum* interrogato, et contradicito;
sic enim disces facilius. LYC. Bene ita me Mercu-
rius amet (Gr. *Hermes*) cuius tu nomine appellaris,

14. A

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδὸς ἐστὶν ἢ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγασα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὁμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκκον, ὥς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς εἰσι; ΕΡΜ. Μάλα πολλοί, Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικύρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. καὶ αὖ Διογένης ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένης ζηλωταί, καὶ οἱ ἀπὸ τῶ Πυθαγόρου, καὶ ἑτερίων. ΛΤΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὲ, ὧς Ἐρμότιμε, τὰ αὐτὰ εἴποι λέγασιν, ἢ διάφορα; ΕΡΜ. Καὶ πάνυ διάφορα. ΛΤΚ. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως περ ἐν ἡν αὐτῶν, ἀλλ' ἔ πάντα διάφορά γε ὄντα. ΕΡΜ. Πάνυ μὲν ἔν.

ΛΤΚ.

14. At illud mihi dic, vnane via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audiui, et alios multos esse (*qui diuersas vias sequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, et Epicurei, et qui Platonis sibi nomen inscribunt, et rursus alii quidam Diogenis, et Antisthenis aemuli, et qui a Pythagora sunt, et adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim sunt. Vtrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diuersa? HERM. Omnino diuersa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino vnum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diuersa. HERM. Recte sane.

ΛΤΚ. Ἴσι δὴ, ὦ Φιλότης, ἀποκρίναί μοι, τῷ ποτε πεισέσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἦεις φιλοσοφῆσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρὲς σὺ πρὸς ἄλλας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἦκες, καὶ δι' ἐκείνης ἤξεις ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθῆς ἔσσης, καὶ τὴν εὐθεϊαν ἐπιδεικνύσσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνοι ταῦτ' ἐτεμναίρου τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὲ τέτον σεαυτὸν ἐνόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τὰς πολλὰς ἡμᾶς δυνάμενον; ἀλλ' ἔτις ἀπόκριναι, ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ. Ε.Ρ.Μ. Οὐ συνί-

μι ὧ

15. LYC. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi ianuae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingressus sis, ac per eam decreueris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, et rectam viam ostendat, reliquis ad coeca et exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui de vulgo fumus, possis: verum pro eo responde, qualis tum eras, idiota, et mei, ut nunc sum, similis. H E R M. Non intelligo, quid

μι ὦ, τι σοι τῆτο βέλεται, ὦ Λυκίνε. ΛΤΚ.
 Καὶ μὴν ἔ πάνυ ἀγκύλον ἡρόμην. πολλῶν γάρ
 ὄντων Φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀρι-
 στοτέλους, καὶ Ἀντισθένης, καὶ τῶν ὑμετέρων
 προγόνων, τῷ Χρυσίππῳ, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν
 ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πισεύσας, τὲς μὲν ἄλ-
 λης εἰας, ἐξ ἀπάντων δὲ προσλόμενος, ἅπτερ
 προήρησαι, ἀξιαῖς κατὰ ταῦτα Φιλοσοφεῖν; ἄ-
 ρα καὶ σὺ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέ-
 πεμφεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστως ἐξ ἀπάντων
 προειπὼν; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος
 Φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττασιν οἶμαι
 ἐκάζω εἰδότε. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐδὲν τοιῆστον, ὦ
 Λυκίνε. ἐδὲ ἡρόμην περὶ γε τῶν τὸν Θεόν.

ΛΤΚ.

quid hoc tibi sermone velis, Lycine. LYC.
 Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum
 enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristo-
 teles, ut Antisthenes, et de vestris progenitori-
 bus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt,
 quo, inquam, argumento reliquos adspernatus,
 ex omnibus elegisti quae elegisti, et secundum
 haec philosophandum censes? Numquid te etiam,
 ut Chaerephontem, Pythius ad Stoicorum ratio-
 nem ablegauit, optimos omnium illos praedicens?
 Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus
 hortari, qui nouerit, opinor, quod cuique ma-
 xime conueniat. HERM. At nihil tale, Lyci-
 ne, nec interrogavi de hisce Deum. LYC. Vi-

150 LVCIANI HERMOTIMVS,

ΛΤΚ. Πότερον ἐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγά-
μενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὡς αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι
τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τῆς θεᾶς; ΕΡΜ.
ὦμην γάρ.

ΛΤΚ. Οὐκὲν καὶ ἡμᾶς ἀν διδάσκοις τοῦτο
πρῶτον, ὅπως διαγνώσῃς ἡμῖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ,
τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα,
καὶ ἥν ἂν τις ἐλοιτο, παρὲς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ.

Ἐγὼ σοι φράσω. ἑώρων τὰς πλείους ἐπ' αὐ-
τὴν ὀρμῶντας, ὥς εἰκάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

ΛΤΚ. Πόσω τινὶ πλείους τῶν Ἐπικυρείων, ἢ
Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίθμησας γὰρ
αὐτὰς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐκ ἡρίθμησα ἐγώ γε· εἰκάζον δέ.

ΛΤΚ.

trum ideo, quod parum dignum negotium de-
beratione diuina iudicares, an quod sufficere te
putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset,
etiam sine Deo eligeres. HERM. Nimirum sic
putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum do-
cueris, quomodo ab initio statim dignosci possit,
quae sit optima philosophia, et verax, quam
quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi
dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc
itaque optimam esse colligebam. LYC. Quan-
to plures videbas Epicureis, aut Platoniceis, aut Peripa-
teticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in
suffragiis. HERM. Quin non numerabam equi-
dem:

ΛΥΚ. Ὡς ἐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπα-
 τᾷς· ὃς περὶ τῶν τοιαύτων εἰκασμῶ Φῆς καὶ
 πληθεῖ κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρὸς με
 τάληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τῆτο, ὦ Λυκίῃς,
 ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἀπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν
 Ἐπικύρειοι, γλυκύνθυμοι, καὶ Φιλήδανοί εἰσιν·
 οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ Φιλόπλῃτοι, καὶ ἐρι-
 σμικοὶ τινες· οἱ Πλατωνικαὶ δέ, τετύφωνται,
 καὶ Φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ
 ἔφασκον, ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γηγνώσκουσιν·
 καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς,
 μόνος πλάσιος, μόνος παφός, καὶ συνόλως ἀπαντα.

ΛΥΚ. Ἐλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σέ ἄλλοι δηλα-
 δῇ περὶ αὐτῶν. εἰ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐ-
 πίσει-

dem: Sed coniciebam. LYC. Vt tu non vis
 me docere! sed fallis, qui de tali re coniectura te
 dicas et multitudine iudicasse, et verum apud me di-
 cere subterfugias. HERM. Non hoc solum, Lycine,
 sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos
 quidem delicatos esse et voluptuarios, Peripateti-
 cos vero diuitiarum amantes et contentiosos,
 Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos.
 De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse
 et cognoscere omnia, qui vero illam viam elegis-
 set, eum solum regem, solum diuitem, solum sa-
 pientem, et in vniuersum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii
 nimirum? Neque enim sane illis ipsis credidisses

πίστευσας ἐπαινεῖσι τὰ αὐτῶν. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς,
 ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΤΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδο-
 ξοὶ ἔκ' ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [ἔτοι δὲ ἦσαν πρὸς
 τὰ ἄλλα φιλοσοφῶντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΤΚ.
 Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καί
 μάλα. ΛΤΚ. Ὁρᾷς, ὅπως αὐτίς ἐξαπατᾷς με,
 καὶ ἐλέγεις ψαλῆθές, ἀλλ' οἶει Μαργίτη διαλέ-
 γεσθαί τινι, ὡς πίσεῦσαι, ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ
 συνετός, ἔτη τότε γεγονώς τεσσαράκοντα, περὶ
 φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδι-
 ῶταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγό-
 μενα, ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρείττο-
 νων ἀξίων. οὐ γὰρ πίσεύσαιμί σοι τοιαῦτα
 λέγοντι.

ΕΡΜ.

sua laudantibus. HERM. Nequaquam, sed di-
 cebant caeteri. LYC. Qui vero diuersae senten-
 tiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant,
 qui aliter philosophantur. HERM. Non sane.
 LYC. Ergo idiotae dicebant ista. HERM. Ita
 est. LYC. Vides, quam iterum me decipias, nec
 verum dicas, sed cum Margite te quodam dispu-
 tare putes, qui credat, Hermotimum, virum pru-
 dentem, annos tunc natum quadraginta, de phi-
 losophia et philosophis fidem habuisse idiotis, et
 secundum illorum dicta fecisse electionem et prin-
 cipatum tribuisse. Neque enim talia dicenti cre-
 diderim.

18. HERM.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οἶσθα, ὦ Λυκίνε, ἔχι τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστυον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἐώρων γὰρ αὐτὰς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὖσαλῶς, φροντίζοντας αἰεὶ, ἀρρενωπὺς, ἐν χρωῖ κερίας τὰς πλείους, ἔδὲν ἀβρόν, ἔδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον 4) ὑπερκαίπτον, ὡς ἐκ-
 πληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τῇ
 μέσῃ καταστάματός, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι
 φα-

18. HERM. Sed noris, Lycine, non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit, ut attonitus aliquis et plane cynicus sit*) sed in medio quodam statu, quem optimum omnes esse
 K 5 perhi-

4. Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se iudicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιάφορία interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, molities, hinc Cynica negligentia, et cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus. Gesner.

Φασίν. ΛΥΚ. Ἄρ' ἔν καμείνα' εἰδὲς ποιῶντας αὐτὲς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἐωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὦ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἷαν, δανείζοντας, καὶ ἔμπαιτ' ἔντας πικρῶς, καὶ Φιλονείμως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τ' ἄλλα; ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τέτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρισ ἂν εὐσταλὴς ἢ ἀναβολὴ, καὶ ὁ πῶγων βαδύς, καὶ ἂν χρῶ ἢ μερά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τέτονι κανόνα, καὶ σάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός Φησι, καὶ χρῆ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων καὶ κερᾶς διαγιγνώσκειν τὰς ἀρίστas. ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ Φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαζέος; καὶ ἀποβλητέος;

Ἄλ.

perhibent, *constitutos*. L Y C. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi causa, foenerari, et repocicere acerbe, et rixose omnino contendere in congressionibus, et reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, et barba prolixa, et capillus ad cutem detonsus? et, quod superest, hunc habemus canona, hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere optimos; quicumque vero ista non habuerit, qui neque tetricus fuerit et cogitabundo vultu, reprobandus est ac reiiciendus?

Ἄλλ' ὄρα, μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμίε, παί-
 ζει· πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἑξαπατῶμενος συν-
 ἱμῖ. ΕΡΜ. Διὰ τί τῷτ' ἔφησθα; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γὰρ, ἀνδριάντων ταύτην ἑξέτασιν
 λέγεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ
 γὰρ ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς
 κοσμιώτεροι, Φειδίας τινὲς, ἢ Ἀλκαμένης, ἢ
 Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμερφέτατον εἰκάσαντος. εἰ
 δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοι-
 τοῖς, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπίθυμοι
 φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τὴν τὴν ἀμείνω προαί-
 ρεσιν προηρημένον, ἄτε σχῆμα, ἄτε βᾶδισμα
 ὁρᾶν δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἄλλ' ἔμοιγε ἔπρὸς
 τυφλὸς ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνα, ἔδὲ μοι μέλει τῶν
 τοιού-

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Her-
 motime, tentans, dicipine me sentiam? HERM.
 Quorsum hoc dixisti? LYC. Quod statuarum,
 bone vir, probationem mihi narraisti, quae sit ex
 habitu. Multum enim illae magis compositae,
 decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alca-
 menes, vel Myron ad formosissimam illas speciem
 configuravit. Si vero vel maxime signis talibus
 utendum est, quid faciat, si quis coecus philoso-
 phari cupiat? qua re dignouerit sectae melioris
 sectatorem, qui neque habitum cernere, neque in-
 cessum queat? HERM. At mihi oratio est non
 ad coecos, neque tales curo. LYC. Debebat
 qui-

τοιούτων. ΛΤΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὥς χρηστὴ κοινόν τι τὸ γνῶρισμα εἶναι τῶν ἄνω μεγάλων, καὶ ἅπασιν χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν ἔξω ἡμῖν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπεὶ περ μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοῦ ἔτους μάλιστα Φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξύδερκεῖς ὡσι, τί ἂν δύναιτο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε τῆς ἑξωθεν ταύτης περιβολῆς.

Ὁ δὲ βέλομαι εἰπεῖν, τοῖόνδε ἐστίν, ἔχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς, καὶ ἡξίως ἀμείνων γίνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΤΚ. Πῶς ἂν οἶόν τέ σοι ᾔην,

quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum et omnibus vtilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneat coeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis grauiter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

20. Quod autem dicere volo, eiusmodi est. Nonne verum est te amore quodam mentis et sententiarum in his viris ad eos accessisse, et mente ac sententiis fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. L Y C. Quomodo ergo potuisti signis, quae

ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων
 διορᾶν, τὸν ὀρθῶς φιλοσοφῶντα, ἢ μή; ἔγὰρ
 φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἔγω διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἐστὶν
 ἀπέρρηκτα, καὶ ἐν ἀφανεί κείμενα, λόγοις καὶ
 συνκρίσις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις
 ὁψέ μοις. ὁ γὰρ Μῶμος, αἰχόχας, οἶμα, ἀ-
 τινα ἤττιασατο τῷ Ἡφαίστῃ· εἰ δέ μή, ἀλλὰ
 γυν αἰκεῖ. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος κείσθαι Ἀθηνᾶν,
 καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἡφαίστον εὐτεχνίας πέρι·
 καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶ, ταῦτ' ἐν τινα ἀναπλάσσει·
 τὴν Ἀθηνᾶν δέ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἡφαίστος
 δέ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπεὶ περ
 ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὅν περ δικασὴν προείλοντο,
 θεασάμενος ἐκεῖνος ἐκάσκη τὸ ἔργον, τῶν μὲν
 ἄλλων,

quæ modo dicebas, recte vel secus philosophan-
 tem peruidere? Neque enim solent ita dilucere
 talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermoni-
 bus et congressionibus, et operibus similibus,
 vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus
 ille, audisti puto, quid Vulcanum accusauerit:
 sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, con-
 tentionem inter Minervam, et Neptunum, et
 Vulcanum de artis præstantia intercessisse; et a
 Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva ex-
 cogitatam domum, compositum a Vulcano homi-
 nem. Cum ad Momum venissent, quem arbi-
 trum sibi nempe sumferant, perspecto ille unius-
 cuiusque opere, quid in reliquis reprehenderit,
 dice-

158 LVCIANI HERMOTIMVS,

ἄλλων, ἅτινα ἠτιάσατο, περιττὸν αὖ εἴη λέγειν· ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ δὲ τῷτο ἐμέμφατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ σέρνον, ὡς ἀναπετασθαισῶν, γινώριμα γίνεσθαι ἅπασιν, ἃ βέλονται, καὶ ἐπινοεῖ· καὶ ἡ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν ἔν ἄτε ἀμβλυώστων, ἄτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἐνδον, ὡς εἴοικε, διὰ τῷ σέρνε, καὶ ἀνέωκται σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βέλονται, καὶ ἃ γινώσκαι ἑκάστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ERM.

dicere iam superfluum fuerit: in homine autem hoc desiderauit, et increpuit architectum illius Vulcanum, quod non et valuas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque vtrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, et quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, et patent tibi omnia, ut non quae velit modo, et quae cognoscit vnusquisque, scias, verum etiam vter melior sit aut deterior.

21. HERM.

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκίῃ· ἐγὼ δὲ κατὰ
 θεὸν εἰλόμην· καὶ ἔμεταμέλει μοι τῆς αἵρε-
 σως. ἱκανὸν δὲ τέτο πρὸς γένεμέ. ΛΥΚ.
 Ὅμως ἂν ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ,
 ἀλλὰ περιόψει με παραπολέμενον ἐν πολλῷ τῷ
 συρφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ ἂν σοι ἀρέσκει,
 ἂν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐ-
 δὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὅποῖον ἂν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ
 δ' ἔν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ φθονεῖς ἡμῖν,
 ὥς μὴ ἐξ ἴσθ γενοίμεθά σοι φιλοσοφῆσαντες,
 ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμὰν-
 τὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τέτων κρίσιν, καὶ
 τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκχε δὲ καὶ σὺ, εἰ
 βέλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βέλομαι, ὦ Λυκίε. ἴ-
 σως

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero se-
 cundo numine elegi, neque optionis illius meae
 me poenitet, satis autem hoc, mihi quidem, est.
 LYC. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed
 negliges me in multa illa colluione pereuntem
 cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet,
 quidquid dixerō. LYC. Non ita est, bone vir.
 Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi possit.
 Quandoquidem vero tu volens occultus es, et no-
 bis inuides, ne aequae ac tu philosophemur:
 ego tentabo, quantum eius facere potero, pro
 me inuenire accuratum de his iudicium, et se-
 ctam certissimam. Audi vero et tu, si volueris.
 HERM. Ego vero volo, Lycine. forte enim
 cognita

σως γάρ τι γνώριμον ἔρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ ἔτως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμενον.

Ἔσω δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ τοῖνδε τι, οἷον πόλιν τις σφδαίμονας ἔχουσα τὰς ἐμπολιτευομένας (ὡς Φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὺς, ἐκεῖθεν ποθεν ἀφ' ὧν γένετο) σφδὲς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείας ἅπαντας, δικαίας, σώφρονας, ὀλίγων θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίνετο παρ' ἡμῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτάντων, ἔδεν ἂν εἶδης, Φασίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ
 Συμπο-

cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Considera igitur, sed noli irridere, si hominis omnino rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita facere; cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis.

21. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut ciuitas quaedam beatos habens ciues (vt dicat forte tuus magister, inde aliqua via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes vniuersos, tum iustos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines, vim faciant, iusto plus sibi arrogent, nihil videas, aiunt. in ea vrbe quemquam audere, sed per pacem et concordiam ciuitate vna frui-
 tur.

ξυμπολιτεύονται, μάλα ἐκόντως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἀλλαῖς πόλεσιν, οἶμαι, τὰς σάσεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδὼν ἔσιν ἐκείνοις. ἃ γὰρ ἔτε χρυσίον ἔτι, ἔτε ἡδονὰς, ἔτε δόξας ὀρώσιν, ὡς διαφέρουσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξεληλάκασιν αὐτὰ, ἐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύεσθαι· ὥς γαλήνιον τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον βιᾶσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί ἔν, ὦ Λυκίνε; ἐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ
ὁδῷ

tur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in ciuitatibus seditiones et contentiones excitant, quorum causa mutuas sibi inlidias struunt homines, illa e medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de quibus certent: sed olim ciuitate illa exegerunt, non necessaria rati, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quandam et vndique beatam vitam viuunt, cum bonis legibus, et aequalitate, et libertate, et bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum est omnes concupiscere ciuitatem eam adipisci, nec laborem imputantes viae, neque ani-

162 LVCIANI HERMOTIMVS,

ἔδῳ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τῆς χρόνου ἀπαγορεύον-
 τας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφῆσθαι
 καὶ αὐτοί, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ.
 Νῆ Δι', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τού-
 τῳ σπευδάς· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ
 μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης,
 πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων,
 ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατεχόντων, καὶ κλαυθυριζομέ-
 νων, ἐπικλαῖσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν καὶ κείνους
 παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέ-
 λουσιν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀπασεισάμενον αὐτὰς,
 χωρεῖν εὐθὺς τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως·
 καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτων
 ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε. ἔ
 γάρ

num despondentes propter longitudinem viae,
 si futurum sit, ut ubi peruenerint adscribantur et
 ipsi in tabulis publicis, ciuitatemque consequan-
 tur. LYC. Per Iouem, Hermotime, omnium
 maxime in hoc elaborandum est, reliquorum vero
 cura abiicienda; neque si haec antiqua patria ma-
 num iniiciat, multam habere rationem oportet, ne-
 que liberis, aut parentibus, si cui sint, retinere
 cumploratu volentibus, frangi; sed primum qui-
 dem hortari et illos ad eandem viam ingredien-
 dum; si vero nolint, vel non possint, dimotis illis
 recta procedere ad beatam illam ex omni parte
 ciuitatem; et ipso abiecto vestimento, si forte
 illo comprehenso impedian, eo erumpere. ne-
 que

γὰρ δεὸς μὴ σέ τις ἀποκλείσῃ, καὶ γυμνὸν ἐκεί-
σε ἵκοντα.

Ἦδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτεα ἀνδρὸς
ἤκιστα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκείπραγματα ἔχοι,
καὶ με πρῶτρεπεν ἔπεσθαι οἱ πρὸς τὴν πύλιν·
ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν,
καὶ Φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ Φρατρίας μετα-
δώσας τῆς αὐτῆς, ὡς μετὰ πάντων εὐδοκίμο-
νοιῇν. ἀλλ' ἐγὼ εἰ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεό-
τητος τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν.
ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ πράξεις, καὶ
πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἂν. ἔλεγε δ' ἔν περὶ τῆς
πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, καὶ
ἤδη καὶ τάδε, ὡς συμπαῖντες μὲν ἐπὶ ἡλυδες καὶ
ξένοι

que enim metus est, ne quis excludat vel nu-
dum eo aduenientem.

24. Iam enim alias quondam senem audiui
enarrantem, uti se res illae haberent; isque me
hortatus est, uti ad eam se civitatem sequerem;
ipsum enim se praeiturum, et adscripturum *civi-*
buz, cum aduenissem, et tribulem facturum, et
curiae mihi suae ius impertiturum, ut cum omni-
bus beatam vitam viverem. Ego vero prae iuue-
nili tum inscitia, quindecim fere anni sunt, non
sum obsecutus: forte circa ipsa iam suburbia,
et ad portas essem. Dicebat autem de civitate
illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista
etiam: Omnes ibi aduenas esse et peregrinos,

ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ ἔδεις. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους
 ἐμπολιτεύεσθαι πολλὰς, καὶ δάρας, καὶ ἀμόρφους,
 καὶ μικρὰς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν
 τῆς πόλεως τὸν βελλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον
 αὐτοῖς, ἐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγ-
 γραφὴν, ἔδ' ἀπὸ σχημάτων, ἤμεγεθας, ἢ κάλ-
 λας, ἔδ' ἀπὸ γένους, ἔδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων.
 ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς,
 ἀποχερῆν δ' ἐκάσῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι,
 σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων,
 καὶ τὸ λιπαρές, καὶ τὸ μὴ ἐνδῆναί, μηδὲ μαλα-
 κισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν
 ἐντυγχάνοντα· ὥς ὅσις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται
 καὶ διεξέλθοι, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πό-
 λιν,

indigenam neminem: sed et barbaros in ciuitate
 versari multos, et seruos, et deformes, et paruos,
 et pauperes, atque in vniuersum ciuem esse, qui
 velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi
 aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pul-
 chritudine, neque ex genere, neque claris ex
 maioribus; sed istorum nec rationem vllam haberi
 apud illos: sufficere autem vnicuique ad hoc, vti
 ciuis fiat, prudentiam, et honesti amorem, et
 laborem, et deliciarum contemptum, et animum,
 qui neque cedat temere, neque molliatur, si in
 multas in via difficultates incidat. Atque adeo,
 si quis ista in se esse demonstrauerit, emensusque
 totum

λιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τέτον, ὅστις
 ἂν ἦ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ
 κρείττων, ἢ εὐπατριδῆς, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δῆλος, ἢ
 ἐλεύθερος, ἔδῃ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ
 πόλει.

ERM. Ὅρας, ὦ Λυκίνε, ὡς ἔμάνην, ἔδῃ
 περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι
 καὶ αὐτὸς ἔτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;
 LYK. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐ-
 τῶν σοι ἔρῳ, καὶ ἐκ ἔσιν ὃ, τι ἂν μοι πρὸ τέ-
 των εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν ἔν πλησίον ἦν
 ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ
 ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦειν ἐς αὐτήν, καὶ
 ἔπο-

totum ad urbem vsque iter fuerit, eum ciuem
 esse continuo, et aequo iure, quisquis alioqui
 fuerit: ista autem *nomina*, deterior, melior, no-
 bilis, ignobilis, seruus, liber, neque esse o-
 mnino, neque nominari in ea ciuitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non fru-
 stra, neque paruis de rebus laborem, qui ciuis
 cupiam fieri et ipse pulchrae adeo et beatæ ciui-
 tatis. LYC. Nam egomet eorumdem quorum
 tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista
 velim contingere. Si quidem igitur in propin-
 quo esset illa ciuitas, et manifesta in conspectu
 omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus
 ad eam perrexissem, et ciuis illius essem a longo

ἐπολιτευόμενῃ ἂν ἐκ πολλῶν. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς
 Φατε (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψωδὸς) πᾶν
 πὸ ῥῶ ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδὸν τε τὴν
 ἄγασαν ἐπ' αὐτήν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ
 ἐκ οἷοι σύ ἔτω χρῆναι ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς
 ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκ ἔν σοι μὲν ἐπὶ
 τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ
 ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι
 παρεσῆσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέ-
 γοντες. ὁδὸς γε μὴν, ἢ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνε-
 ται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ ἕδεν ἀλ-
 λήλαις ὅμοια. ἢ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἢ
 δὲ ἐπὶ τὴν ἑὴν φέρειν ἔοικεν, ἢ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρ-
 κτες, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας. καὶ ἢ μὲν διὰ
 λειμῶ-

inde tempore. Cum vero, vt vos dicitis, tu
 nempe et Hesiodus confarcinator ille carminum,
 longo admodum spatio remota habitetur, necesse
 est et viam, quae ducit ad illam, quaerere, et du-
 cem optimum. An non putas hoc agendum?
 HERM. Et qua alia ratione perueniat aliquis.
 LYC. Igitur quantum ad promissiones, et scien-
 tiae professionem, multa tibi ducum copia. Multi
 enim parati adstant, indigenas inde esse quisque
 se dicentes. Sed via non vna atque eadem vide-
 tur, sed multae ac diuersae, ac nihil altera alteri
 similes. Nam haec quidem ad occidentales par-
 tes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec
 ad septentriones, et altera recta ad meridiem:
 et

λεημώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, εὐδρος καὶ ἡ-
δεῖα, ἔδέν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα ἡ δὲ,
πετρῶδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος
καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὁμῶς αὐτὰ πᾶ-
σαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν ἔσαν,
ὡς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. εἴ-
πῃ γὰρ ἀνέλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς
ἀτραπῆς ἑκαστος ἐφεσὺς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις
ἀξιόπιστος ὀρέγῃ τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει
κατὰ τὴν αὐτῆς ἀπίσταν, λέγων ἑκαστος αὐτῶν
μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τὰς δ' ἄλλας πλανᾶ-
σθαι, μήτε αὐτὰς ἐληλυθότας, μήτε ἄλλοις ἡ-
γήσασθαι δυναμένοις ἀκολοθήσαντας. καὶ ἐπὶ
τὸν

et haec quidem per prata, et plantas, et vmbra-
m, irrigua et amoena, nihil durum habens, nihil
incedentibus asperum: altera vero saxosa, et aspe-
ra, solem multum ac sitim et laborem denuntians.
Et tamen omnes hae ad ciuitatem ferre dicuntur,
quae vna est, ipsae in maxime opposita exeuntes.

26. Hic igitur mihi, et quidem omnis dubita-
tio est. Ad quamcumque enim illarum veniam,
vir ad caput vniuscuiusque tramitis, in ipso in-
gressu adstans fide dignissimus, et manum porri-
git, et in suam nos abire hortatur, dicens vnus-
quisque illorum, solum se rectam nosse, caete-
ros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, ne-
que deducere alios sequentes possint. Et si ad

τὸν πλησίον ἀφίkwμαι, καὶ κείνος τὰ ὅμοια ὑπὶ-
σχνεῖται περὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, καὶ τὰς ἄλλους
κακίζει, καὶ ὁ παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅ-
παντες. τότε τοίνυν τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ
τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, ἔμετρίως ταραττει με καὶ
ἀπορεῖν ποιεῖ· καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδια-
τεινόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες.
ἔ γὰρ οἶδα, ἦντινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλ-
λον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

ERM. Ἄλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας.
τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκίνα, πιστεύ-
σας, οὐκ ἂν σφαλεῖς. LYC. Τίσι λέγεις;
τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθῆσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγε-
μόνων ἀκολουθήσασιν; αὐθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ
ἀπο-

proximum acceffero, ille quoque similia de sua
via promittit, et aliis detrahit; et ille, qui iuxta
hunc est, similiter, et sic deinceps omnes. Haec
ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dis-
similis me perturbat, et in consilii inopiam con-
iicit: ac duces maxime quantum possunt et ultra
contententes, suamque singuli laudantes. Ne-
que enim, in quam conuersus, aut quem maxime
secutus ad ciuitatem perueniam, scio.

27. HERM. At ego ista te consilii inopia li-
berabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris,
qui viam illam ante fecerunt, non erraueris. LYC.
Quibus dicis? et qua via euntibus, aut quem du-
cum secutis? rursus enim nobis eadem consilii in-
opia

ἀπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τὰς ἀνδρας μετεληλυθόσι. ERM. Πῶς τῷτο Φῆς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτῆς, ἐκείνην ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικύρεα ἐκείνην, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, ἔχῃτω; ERM. Πῶς γὰρ ἔ; ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ, τῷ μᾶλλον χρεῖ πισεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινᾶντα, καὶ λέγοντα, ὡς αὕτη μόνῃ ἀγείρει τὴν πόλιν· ἔμειντοι ἔχω εἰδέναι, εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφί-

opia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus. H E R M. Quid ita ais? L Y C. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce (comite) usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime? H E R M. Et cur non? L Y C. Non tu liberaisti me dubitatione, sed adhuc aequè ignoro, cui viatorum magis credendum sit. Video enim, vnumquemque illorum cum ipsum, tum ducein, vnius modo viae periculum fecisse, et illam laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo unde sciam vera illum dicere:

ἀφίκται πρὸς τι τέλος, καὶ εἶδε τινα πόλιν,
 δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν,
 ἐν ἣ ἐπιθυμᾶμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι,
 ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα
 ἀφικόμενος οἶσται Κόρινθον ἐωρακέναι, ἄδηλον
 ἔμοιγ' ἔν ἐστι. ἔ γάρ πάντως ὁ τινα πόλιν ἰδὼν
 Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε ἔ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόριν-
 θος. ὃ δὲ δὴ μάλισμα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν,
 ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναί, ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶ-
 ναι τὴν ἀληθεῆ οἰκον, καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία
 ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κό-
 ρινθον ἄγασιν, εἰ μὴ τις ἔτω σφόδρα παρα-
 παίσι, ὡς οἶσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέας, καὶ
 τὴν

Verum venisse illum ad finem quemdam, et vi-
 disse civitatem aliquam, forte illi dederim. V-
 trum vero illam viderit, quam oportebat, cuius
 ciues esse tu non minus quam ego volumus; an,
 cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem
 delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi
 quidem adhuc obscurum est. Neque enim quis-
 quis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem
 non sola vrbs est Corinthus. Quod autem ma-
 xime inopem me consilii reddit, illud est, quod
 noui, vnam necessario esse veram viam, quippe
 cum et Corinthus vna sit, reliquas autem quouis
 potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum
 quis desipiat, etiam eam, quae ad Hyperboreos
 fert,

τὴν εἰς Ἰνδὸς ἄγεσαν, εἰς Κόρινθον σέλλειν.
 ERM. Καὶ πῶς οἶόν τε, ὦ Λυκίνε; ἄλλη γὰρ
 ἀλλαχόσε ἄγει.

ΛΤΚ. Οὐκ ἔν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, ἔ μικρὰ
 δεῖ βελῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ἰδῶν τε, καὶ ἡ-
 γεμόνων. ἔδὲ τῆτο δὴ τὸ τᾶ λόγῃ ποιήσομεν,
 ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν·
 ἐπεὶ λήσομεν ἔτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγέ-
 σης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες.
 ἔδὲ γὰρ ἔδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπι-
 τρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ
 καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ἰ-
 δῶν ἡντιναῖν. δυνατόν μὲν γὰρ καὶ τῆτο γενέ-
 σθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρό-
 νῳ.

fert, et quae ad Indos, Corinthum ducere.
 HERM. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine,
 alia cum aliorum ducat?

28. L Y C. Ergo, pulcher Hermotime, non
 parua deliberatione opus est, ad electionem via-
 rum pariter ac ductorum: neque id quod est in
 proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes rule-
 rint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea, quae
 Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut
 Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consul-
 tum est fortunae permittere, ut qui forte opti-
 mam capeffituri simus, licet sine examine in unam
 quamcumque viarum ingrediamur. Etenim pot-
 est quidem id quoque fieri, et forte aliquando in
 longo

νω. ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν ἔτῳ μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτεῖν 5), ἔδ' ἐς ξενὸν κοιμίδῃ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥίπῃς, ὡς ἡ παροιμία Φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἴόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε ἔδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύσῃς, καὶ ἀκοντίζῃς, μὴ πάντως ἔτυχε τῷ ἀληθῆς, ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ ἔδδ' τῷ Ὀμηρικῷ τοξότη ὑπῆρξεν, ὃς δέον τὴν παλαιάδα κατατοξεῦσαι, ὃ δὲ, τὴν μῆρινθον ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκείνῳ εὐλογώτε-

longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non puto oportere periculofam temere aleam iacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in prouerbio, *scapha Aegeum* Ioniumue mare ausos *traiicere*: vbi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel iaculando non omnino feriat verum, quippe quod vnum fit inter mille mendacia: quale quid nec Homérico illi sagittario contigit, qui, cum columba deiicienda esset, lineam telo rupit, Teuerum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est spera-

5. Ἀναρρίπτεῖν] Ἀναρρίπτεῖν hoc in loco per ellipsin τῷ, κύβον, est *aleam iacere*. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, et in Pro Imaginibus c. 16. Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. *Icnsius*.

γώτερον τῶν πολλῶν τρωθήσεσθαι καὶ περιπε-
σεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεί-
νο τὸ ἐν ἐξ ἀπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι ἔμι-
κρός, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγκύσης, ἐς τῶν πε-
πλανημένων μίαν ἀγνοῶντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπί-
ζοντες ἄμεινον αἰρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡ-
μῶν, εἰκάζειν οἶμαι. ἔδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι,
καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾶδιον, ἣν ἅπαξ ἐπιδῶ
τῇ πλεῖσθι (1) τις αὐτόν, τὰ ἀπόγεια λυσάμε-
νος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι,
ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ κα-
ρη/βα-

sperare futurum, vt de multis *quiddam* (*quodcum-
que fit*) feriat, et in telum quasi incidat, quanti-
vnum illud omnino ex omnibus. Non paruum
autem esse periculum, si spe illa inducti, futu-
rum vt melius fortuna pro nobis eligat, pro recta
via in erronearum aliquam ignorantia incidamus,
ita me puto colligere: neque enim redire iam et
retro nauigare ad salutem facile est, si quis semel
spiranti se *aurae*, solutis retinaculis, permiserit;
sed necesse est in pelago iactari nauseantem ple-
rumque, metuentem, et grauato ob agitationem
capite;

6. Τῇ πλεῖσθι] Interpretatus sum, quasi le-
geretur tenuissima mutatione πνεῦσθι, *spi-
ranti*, nimirum αὐρα, *aurae*. *Vela ventis
dare, nauem austro permittere*, solennia sunt,
et sexcenties tali in re vsurpata. *Gesner.*

ρηβαρύντα ὑπὸ τῆς σάλας, δέον ἐξ ἀρχῆς, πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι, εἰ ἐπίφορον ἐστὶ καὶ ἄριστον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλῃσι. καὶ, νῆ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῇ, οἷαν διαρκέσαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

ERM. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκίῃε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε, ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, ἢ ἄλλας ἢ εὐροις, ἔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, ἔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐθελήσης γε ἀΦικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἔψῃ, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἰχνη προίων· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. ΛΥΚ.

Ὁρᾷς

capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferenſine sit et secundus ventus Corinthum navigare volentibus; et, per Iouem, gubernatorem vnum optimum deligere, et nauim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum noui equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inuenturum, neque peritiores gubernatores Stoicis: et si quidem peruenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. L Y C. Vi-

des,

Ὁρᾶς τῆτο ὡς κοινόν, ὧ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικύρῳ ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτῆ ἕκαστος. ὥσε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλές· αὐτον τὸ τοιῆτον, ἄχρῃς ἂν εὕρωμεν τὰ ληθῆ ἱπισχυμένον.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι, ὅστις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πισεύσας, ἀνδρὶ Φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ἐδὲν ἰδοιορῆσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶνα ποιήσῃς Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστο-

des, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo et qui cum Platone viam faciat, et qui Epicurum sequatur, et reliqui, non peruenturum in Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inueniamus.

30. Nam, age, si ita, vti nunc habeo, ignarus adhuc, quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, et unam hanc viam iueris: ac deinde Deus aliquis in lucem reuocet Platonem, et Pythagoram, et Aristotelem;

et

Ἀριστοτέλην, καὶ τὰς ἄλλας· οἱ δὲ περισσάντες ἐρωτῶέν με, καὶ, νῆ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πιψεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προστίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθὲς καὶ πρῶην γενομένης, μήτε λόγῃ μεταδὲς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὦν Φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην Φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ Φαῖεν ἂν, οἷδ', ὅτι ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, ἐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμοτίμον τῶτον, ὅστις ποτὲ ἐστίν, ἐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥς ἐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγιγνώ-

et reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum vnusquisque, postulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chrysippum et Zenonem nobis praetulisti, homines heri et nudius tertius natos, nobis multum natu maioribus, qui neque sermonem communicaueris nobiscum, nec omnino quae dicimus exploraues? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis respondeam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego noui illos dicturos: Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare vniuersos, neque contra abien-

γινώσκειν, ἔδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικαίῃ, ἀνδρὶ πισεύσαντ' αἰὲν ἔδὸν ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ ἔδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δὲ γε νομοθέται, ὦ Λυκίνε, ἔχ' ἔτω προστάττεισι τοῖς δικασαῖς ποιεῖν, ἔδὲ τῷ ἑτέρῳ μὲν ἀκέειν, τὸν δὲ ἕτερον ἐκ ἑᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτῶν, ὃ οἶεται συμφέρεν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾶον ἀντεξετάζοντες τὰς λόγους, εὐρίσκοιεν τῆς ἀληθείης τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ ἔτω ποιῶσιν, ἐφιδέοναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικασήριον τοιαῦτα, ἅττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτὰς.

*Ἡ τὰχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκίνε, εἴ τις Αἰθίοψ μηδὲ πώ-

absentes et inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui vnam modo philosophiae viam, et forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, comparatis inuicem orationibus, quid verum falsumue sit inueniant: et si tamen ita non fecerint iudices, prouocandi ad aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri simile est.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget: Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops,
Luc. Op. T. III. M qui

πώποτε ἄλλας ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμέν,
 διὰ τὸ μὴ ἀποδεδηκέναι τοπάρῳ, ἐν τινι
 συλλέγω τῶν Αἰθιοπῶν δισχυρίζοιτο, καὶ λέγοι
 μηδαμῶτι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκὰς, ἢ
 ξανθὰς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἄρα πιστεύοιτ'
 ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις 7) ἂν πρὸς αὐτῶν
 τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δὴ, πύθεν
 ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, ἔ γὰρ ἀπεδή-
 μησας παρ' ἡμῶν ἐδαμίσε, ἐδὲ, νῆ Δία, τὰ
 παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὅποιά ἐσι, φαίην ἂν ἐ-
 γώγε

qui alios nunquam homines, quales nos sumus,
 videret oculis, eo quod patria pedem non ex-
 tulisset, hic igitur in concione Aethiopum adse-
 ueraret atque diceret, nusquam terrarum homi-
 nes esse albos, vel flauos, neque aliud visquam
 nisi nigros, numquid fidem apud illos inueniat?
 Aut si quis ei de maioribus natu Aethiopibus di-
 cat: Tu vero vnde haec, audacissime, nosti,
 qui neque visquam a nobis peregre abfueris, ne-
 que Hercle res aliorum quales sint noueris? di-

camne

7. "Η εἴποι τις] Qui bene totam orationis
 seriem considerauerit, illum animaduersu-
 rum puto, requiri ad sententiam implen-
 dam, conditionalem particulam εἰ, quam
 interpretando certe expressam nemo indi-
 gnabitur. Concurfus ille et hiatus, ἢ εἰ εἴ-
 ποι, fecit, vt interiectum εἰ tanto facilius
 elideretur. *Gesner.*

γῶγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβελεύεις; ERM. Οὕτω· δικαιότατα γὰρ ἐπιπλήξαι δοκεῖ μοι. LYC. Καὶ γὰρ ἐμοίγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τῆτο ἔκ' ἐτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τῆτο πάνυ δοκεῖ.

ERM. Τὸ ποῖον; LYC. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φήσει πρὸς μὲ ὥδ' ὅπως· ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκίε, τὰ Στωϊκῶν μόνον εἰδώς, καθάπερ ὁ σὸς Φίλος ἄτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μηδεπώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκλεον, μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τρίνυν λέγοι, μηδὲν ἄτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολλοῖς

tamne ego merito sic interrogasse seniore? aut quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est. iustissime enim illum mihi videtur increpuisse. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non iam novi an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quale id est? LYC. Subiiciet nempe vir ille, et ita fere mecum aget: Hac igitur ratione ac proportionē servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse, neque

λοις 8), οἷα τὰ τῆς σοῆς ἐσι, καὶ ἃ ἐκείνη Φησὶν, ἐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰδῶς, ἐδεσπώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πίδα προελθών; τί βέλει ἀπεκρίνωμαι αὐτῷ; ERM. Τὸ ἀληθέστατον ἐκείνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἄξιόντες· ἐκ ἄγνοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καίμεινα μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προσθεὶς αὐτός.

Λ Τ Κ.

verum apud alios, quam sint ea, quae sunt in Porticu, et quae illa dicit: nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronunciet, cum vnum modo sciat, et nunquam alterum ex Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis illi respondeam? H E R M. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, et praecipue quidem illa, ediscere, vt qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim et illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde euertere.

33. L Y C.

8. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallet ἀλλοις, et ita transtuli. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile *aliis* substituet *multos*. Gesner.

ΛΥΚ. Ἡ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡ-
 ραῖν τὰς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ
 Ἐπίκρου, καὶ τὰς ἄλλας; ἔχι δὲ ἀναγελάσαν-
 τας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμέ· οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ
 ἑταῖρός σε ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίοις
 περὶ ἡμῶν πιθεῖν, καὶ οἶδα τοιαῦτα εἶναι τὰ
 ἡμέτερα, ὅποια ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ ἐκ εἰδότες,
 ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; ἐκὼν ἢν τινα καὶ τῶν
 ἀθλητῶν ἰδὼν ἀσκέμενον πρὸ τῆς ἀγωνίας, λακτί-
 ζοντα εἰς τὸν ἀέρα, ἢ πύξ κενὴν πληγὴν τινα
 καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παί-
 οντα, εὐθύς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωναθέτης ὢν,
 ὡς ἀμαχὸν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥάδια
 εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανισύματα, ἐδένος ἀν-
 ταιρομένῃ αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνε-
 σθαι,

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem et
 Pythagoram, et Epicurum, et reliquos, ac non
 potius cum risu ad medicturos: Quid agit, tuus,
 Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet
 aduersariis de nobis nostris credere, ac talia esse
 putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia,
 vel quod verum studio occultant. Vtrum igitur
 si quem Athletarum videat meditantem ante cer-
 tamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pu-
 gno plagam inferentem, quasi aduersarium feriat:
 continuone, si praeses sit certaminis, illum prae-
 conio ornabit pro inuicto? an potius facilia illa pu-
 tabit, et periculi expertes iuuenis lusus, victo-
 riam

σθαί, ὁπόταν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ ἔ; μὴ τοίνυν μηδὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἷσθω κρατεῖν αὐτὰς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥαδίως. ἐπεὶ τὸ τοιῆτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκείνοι ἀσθενῇ, εὐθὺς ἀνατρέψουσιν, ἢ καὶ, νῆ Δία, τοῖς τοξοῦσιν μελετῶσιν, οἳ κάρφη τινὰ συνδῆσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντι πῆξαντες, ἐπὶ ῥῶν προθέμενοι, σοχάζονται ἀφίσκοντες· καὶ ἔν τυχασί ποτε, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὡς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξέλκυθεν αὐτοῖς

riam vero tum decerni, cum ipsum aduerfarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius vinbratiles forte velitationes aduersus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo euertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter euertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas et in conto defixas proponunt interuallo non longo, atque ad eas deinde collineant: et si quando feriant, traiciantque stipulas, exclamant continuo, vt in magno facinore, si sarmenta telum

αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν Φρυγάνων. ἀλλ' οὐ
 Πέρσαι γε ἔτω ποιῶσιν, εὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι το-
 ξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινάμενοι ἀφ'
 ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ καὶ
 τὰ τοξυόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, ἄχ' ἐσῶτα,
 εὐδὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἔς' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλ-
 λά διαδιδράσκοντα ὡς ἐνὶ μάλισα, θηρίχ' γέ τοι
 ὡς τὸ πολὺ κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἐνίοι
 τυγχάνουσιν. ἦν δὲ ποτε καὶ ἐπὶ σκοπῇ, δέῃ
 πειραθῆναι τῷ τότε τῆς πληγῆς, ζῦλον ἀντί-
 τυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμαβομένην προθέμενοι, διε-
 λκύνουσι, καὶ ἔτω πιτεύουσι, καὶν δι' ὀπλων
 σφίσι χωρεῖσθαι τὰς οἰσὰς. εἰπέ τεινὺν, ὦ Λυ-
 κίνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοσίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι
 αὐτῷ

lum transierit. Verum ita Persae certe non fa-
 ciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed
 primo ipsi dum mouentur in equis, ut plurimum
 sagittant: deinde vero ea etiam, quae petuntur,
 volunt moueri, non stare et expectare sagittam,
 dum incidat, sed fugere quantum licet maxime.
 Bestias enim ut plurimum delinunt sagittis, et
 aues quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad
 scopum tentanda sit vis et contentio plagae, li-
 gnum, quod ictum repellat, aut scutum e crudo
 bouum tergore, propositum traiciunt, et ita spe-
 rant per arma quoque sagittas suas transituras.
 Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magi-

αὐτῶν Φρύγανα προθέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἰ-
 τα Φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ
 εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκεί-
 νας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶκος, κρατεῖν ἡ-
 μῶν οἶονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐ-
 τὰς τὰ τῶν Ἀχιλλέως ἐκαῖνα, ἃ Φησι περὶ τῶν
 "Εκτορος·

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσει μέτωπον.
 Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος.
 Ὁ Πλάτων δ' ἂν μοι δοκεῖ καὶ διηγῆσασθαι
 τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα.
 τῷ γὰρ Συρακασίῳ Γέλωνι Φασὶ δυσῶδες εἶ-
 ναι τὸ σῶμα, καὶ τῷτο ἐπιπολὺ διαλαθεῖν αὐ-
 τόν, ἔθενός τοιμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄν-
 δρα,

stros ipsius proposita sarmenta sagittis transiicere,
 deinde viros armatos a se deuictos, gloriari: et
 pictas imagines nostras pugnis inuadere, iisque,
 vt facile est ad existimandum, victis; nos a se
 putare superatos. Nostrium vero quisque dixerit
 mus ad eos Achilles ista, quae ille de Hectore:

*Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri
 Nostrae.*

Haec, inquam, vniuersi, et pro se vnusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid
 de Sicilia, qui pleraque eius nouit. Nempe Sy-
 racusio Geloni graueolens fuisse os aiunt, idque
 diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare
 tyranno,

δρα, μέχρι δὴ τινα γυναῖκα ξένην συνεχθεῖ-
σαν αὐτῷ τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχει τὸν
δὲ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτῆς, ὀρ-
γίζεσθαι, ὅτι καὶ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα
καλίστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ παραιτεῖσθαι
συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τῆς μὴ πε-
πειρασθαι ἄλλα ἀνδρὸς, μὴδὲ ὁμιλῆσαι πλησίον,
εἰσθῆναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀπο-
πνεῖν τῆς σόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαρὲν ἄ-
τε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνῶν, Φαίη ἂν ὁ Πλά-
των, εἰκότως ἀγνοεῖ, ὅποια τῶν ἄλλων τὰ σό-
ματά ἐσιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρῦσιππος εἴποι,
ἢ ἔτι πλείω τῶν, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἀκριτεν,
ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὀρμήσαιμι, πισεύσας τινὶ τῶν
μόνῳ

tyranno, donec peregrina mulier congressa illi
auderet etiam dicere, vti se res haberet: illum
vero, ad coniugem cum veniret suam, iratum
fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxi-
me graueolentiam illam sciret: illam vero ignosci
sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta
non esset, neque ex proximo sermones cum quo-
quam percussisset, putasse viris omnibus tale quid-
dam esse olere. Etiam Hermotimus igitur, qui
solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec
id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero
etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si qui-
dem relinquens ipsum inauditum ad Platonica
me conferam, fidemque habeam eorum alicui,
M 5 .qui

μόνῳ Πλάτῳ ὁμιληκότῳ. ἐνὶ τε λόγῳ ξυσ-
λὼν Φημι, ἄχρῃς ἂν ἄδηλον ἦ, τίς ἀληθὴς ἐστὶ
προαίρεσις ἐν Φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἰρεῖσθαι·
ὑβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιᾶτον.

ΕΡΜ. ὦ Λυκίῳ, πρὸς τῆς Ἑσίας, Πλάτω-
να μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκρου, καὶ τὰς
ἄλλας ἀτρεμεῖν ἐκώσωμεν· ἃ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀντα-
γωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δὲ, ἐγὼ τε, καὶ σὺ,
ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν, εἰ τοιᾶτόν ἐστι τὸ
Φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ Φημι αὐτὸ εἶ-
ναι· Αἰθίοπας δὲ, ἣ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί
ἔδει καλεῖν ἐν Συρακυσῶν ἐπὶ τὸν λόγον; ΛΥΚ.
Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτῳσαν ἐκποδῶν, εἴ σοι δο-
κᾷσι περιττοὶ εἶναι, πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέ-

γς

qui solo cum Platone versati fuerint. Vno deni-
que verbo comprehendens omnia aio, donec ob-
scurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nul-
lam earum esse sectandam. Ista enim contumelia
fuerit in reliquas.

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem,
et Aristotelem, et Epicurum, et reliquos patia-
mur quiescere: neque enim cum illis contendere
meum est. Nos vero, ego, inquam, et tu, per
nos ipsos quaeramus, sitne tale quid philosophia,
quale ego aio esse. Aethiopus autem, et Gelo-
nis uxorem Syracusis euocare ad hunc sermonem
quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio
abeant, si superflui tibi videntur ad nostram dis-
puta-

γε ἤδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡΜ.
 Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκίνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μό-
 ρον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐμαθόντα, εἰδέναι τὰ λη-
 θές ἀπὸ τῶν, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξελ-
 θῆ τις ἐμμανθάνων ἔκαστα. ἔτῳσι δὲ σκόπει,
 ἥν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τῆτο, ὡς αἱ δύο δυ-
 αδες τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελεῶσιν, ἄρα
 δεῖσει περιϊόντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων,
 ὅσοι ἀριθμητικαί, μὴ τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἐ-
 πτὰ λέγων αὐτάς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης αἶν, ὅτι
 ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμό-
 τιμε. ΕΡΜ. Τί ποτ' ἐν ἀδύνατον εἶναί σοι
 δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς
 λέγῃσι

putationem: tu vero iam dicito: mirabile enim
 quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mi-
 hi, Lycine, et facile quidem fieri posse, ut ali-
 quis, qui sola Stoicorum placita didicerit, sciat
 ex his verum, etiamsi aliorum sententias non per-
 sequatur, atque ediscat singulas. Ita vero confi-
 dera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas
 quaternarium numerum efficere, numquid opus
 est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot
 sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui
 quinque aut septem dicat eos esse: an vero statim
 noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermo-
 time. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non
 posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera
 dicen-

λέγει τᾷ ἀληθῇ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μή-
κέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότες, ὥς ἐκ ἂν ποτε
τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, ἃ δ' ἂν μυρίοι Πλά-
τωνες, ἢ Πυθαγόρας λέγωσιν.

ΛΤΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ
γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητημένοις ἐκί-
ζεις, πάμπλου αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν
Φαίης; ἔστιν ὥτινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς
δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἐπτά ἢ ἑνδεκα ἀ-
ριθμὸν ἀποτελεῖν; ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαί-
νοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ζυμβαίνειν λέγων. ΛΤΚ.
Τί δαί, ἐντετύχηκας πρόποτε, καὶ πρὸς Χαρί-
των πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, καὶ Ἐπι-
κρεῖῳ,

dicentes, et persuaderi sibi ab iis patiatur, nec
amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nun-
quam quae quatuor sint quinque posse fieri, ne-
que si sexcenti Platones, aut Pythagorae dicant.

36. L Y C. Nihil hoc ad disputationem no-
stram, Hermotime: ea enim, de quibus inter o-
mnes conuenit, cum his, de quibus disceptatur,
confers, quae tamen longe inter se distant: aut
quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat bi-
narios duos compositos septem aut vndecim nu-
merum efficere? HERM. Non equidem. alio-
qui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC.
Quid vero? incidistine vmquam, (et, per ego
te Gratiarum numen obtestor, tenta verum ama-
re;) in Stoicum aliquem, aut Epicureum, qui
non

κρείω, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;
 ERM. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν, μήπως
 με παραλογίζῃ, ὧ γενναῖε, καὶ ταῦτα, Φίλον
 ὄντα· ζητάντων γὰρ ἡμῶν οἷτινες ἀληθεύουσιν
 ἐν Φιλοσοφίᾳ, σὺ τῆτο προαχπάσας, ἔδωκας
 Φέριον τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς ἔτσι εἰσιν, οἱ
 τὰ δὶς δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδελον εἰ
 ἔτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικῦρειοι, ἢ
 Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν ἔτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς
 δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· ἢ ἂ δοκᾷ σοι
 τῆτο ποιεῖν, ὅπότεν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλόν,
 ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ Ἐπικῦρειοι δὲ, τὸ ἡδύ;
 καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ
 Πλά-

non diffident de initiis rerum, aut de finibus?
 HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur, ne
 me rationibus colligendis fallas, eumque ami-
 cum. Quærentibus enim nobis, qui veram ra-
 tionem in philosophia sequantur, tu hoc præere-
 ptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos
 esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod ob-
 scurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei,
 vel Platonici, se quidem ita componere, vos au-
 tem quinque aut septem ea esse dicere. An non
 videntur tibi hoc facere; cum vos quidem solum,
 quod honestum, idem bonum putatis esse, Epi-
 curei autem id, quod suave sit? et cum vos dicitis
 corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit
 etiam

Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσωμάτων τι ἐν τοῖς οὖ-
σιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάντα
τὸ ἀμφισβητῆμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλό-
γως ἰδίον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καί-
τοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόν-
των αὐτῶν τῆτο εἶναι, εἴθ' αὖ δὴ κρίσεως μάλι-
σα, οἶμαι, δεῖ. - ἂν μὲν ἔν πρέδῃλον γένηται
τῆτο, ὡς Στωϊκῶν ἐς μόνων τὰ δις δύο, τέτ-
ταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρη
δ' ἂν αὐτῆ τέττε περί διαμάχωνται, πάντων
ὁμοίως ἀκχεέον, ἢ εἰδέναί, ὅτι πρὸς χάριν δια-
ζεῖν δόξομεν.

ΕΡΜ. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκίε, ξυνιέναι,
πῶς βέλομαι εἰπεῖν. ΛΤΚ. Οὐκ ἔν σαφέερεν
χρη

etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse.
Tu vero, quod modo dicebam, iniuste sane id
ipsum de quo disceptatur comprehendens, tan-
quam extra controuersiam Stoicorum esset, ipsis
habendum adiudicas, licet vindicantibus idem
sibi reliquis, et suum esse dicentibus, ubi sane
iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si qui-
dem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum
esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane ta-
cendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaue-
rint, omnes aequae audiendi sunt, aut sciendum, nos
in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

37. HERM. Non videris mihi, Lycine, in-
telligere, quid mihi voluerim. LVC. Igitur di-
luci-

καὶ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιᾶντα
 Φήσεις. EPM. Εἴσῃ αὐτίκα, οἶόν τι λέγω· θῶ-
 μεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκλη-
 πείον, ἢ ἐς τῷ Διονύσῃ τὸ ἱερόν· εἴτα μέντοι
 Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δὲ
 πα ἀμφοτέρω ἐρευνηθῆναι αὐτὰς, ὁπότερος ὑ-
 πό κόλπῃ ἔχει τὴν Φιάλην. ΛΤΚ. Καὶ μάλα.
 EPM. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΤΚ. Πῶς
 γὰρ εἴ γε ἀπόλωλεν; EPM. Οὐκ ἔν ἂν πα-
 ρὰ τῷ προτέρῳ εὔρης αὐτὴν, ἂν ἔτι τὸν ἕτερον
 ἀποδύσεις· πρόσθλον γὰρ, ὡς ἂν ἔχει. ΛΤΚ.
 Πρόσθλον. EPM. Καὶ εἴ γε μὴ εὔροιμεν ἐν τῷ
 τῷ προτέρῳ κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ
 ἄδὲν ἐρευνῆς ἄδὲ ἄτω δεῖ. ΛΤΚ. Ἐχει γάρ.
 EPM.

lucidius dicendum erit, si quid diuersum, non
 autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM.
 Statim scies, quid dicam. Ponamus enim duos
 quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum in-
 gressos. Deinde vero phialam de sacris perditam.
 Oportebit scilicet ampos excutere, vter in sinu
 habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet
 autem omnino alteruter. LYC. Qui non, siqui-
 dem perdita sit. H E R M. Igitur si apud prio-
 rem illam inueneris, non iam alterum exues: pla-
 num enim, illum non habere. LYC. Planum.
 H E R M. Et si non inueniamus in sinu prioris,
 alter omnino habet, et nihil perscrutatione, ne-
 que sic, opus est. LYC. Habet enim alter.
 HERM.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὑροίμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν Φιάλην, καὶ ἔτι ἐρευνᾶν τὰς ἄλλας ἀξιόσομεν, ἔχοντες ὁ πάλαμ ἐζητᾶμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδένος, εἴ γε εὑροίτε, καὶ εὐρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὥς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὧ ἑταῖρε, πρότερον μὲν καὶ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεῶν, ὥς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν τὰ Φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοίτινες. εἴτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὁ, τι ποτέ ἐστίν, εἴτε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ σέφανος· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέγουσι,

HERM. Et nos igitur si inueniamus mox apud Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quacuius; aut cuius rei gratia plus laboris sumamus?

38. LYC. Nullius, si quidem inueneritis, et inuentum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Iam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtiuam, sed valde multi. Deinde ipsum, quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona? Quot enim sunt sacerdotes alius aliud dicit, nec

γῆσι, καὶ ἐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογεῖσιν·
 ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκῶ, οἱ δὲ, ἀργύρεα, οἱ δὲ, χρυ-
 σῶ, οἱ δὲ, κασσιτέρω εἶναι αὐτὸ Φιάλασιν· ἀ-
 γάκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδύσαι τὰς εἰσελθόν-
 τας, εἰ βάλει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν
 παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὖρης Φιάλην χρυσῆν,
 ἔτι καὶ τὰς ἄλλας σοι ἀποδύτέον. ΕΡΜ. Διὰ
 τί, ὦ Λυκίη; ΛΥΚ. "Ὅτι ἄδηλον, εἰ Φιάλη
 τὴν ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τῆτα ὑπὸ πάντων
 ὁμολογηθεῖη, ἀλλ' ἔτι γε χρυσῆν ἅπαντές Φα-
 σιν εἶναι τὴν Φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώρι-
 μον γένοιτο, ὡς Φιάλην ἀπόλοιτο χρυσῆν, καὶ
 σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὖροις Φιάλην χρυσῆν, ἐδὲ
 ἔτι περὶ διερευνώμενος τὰς ἄλλας· εἰ γὰρ δῆ-
 λόν

nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii
 ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e
 stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicum-
 que ingressi sunt, omnes exuere, si inuenire velis
 quod desideratur: etiam enim si apud primum
 statim inuenias phialam auream, adhuc reliquos
 tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine?
 LYC. Quoniam obscurum est, siue phiala illud,
 quod periit: si vero hoc etiam inter omnes con-
 ueniat; at auream non omnes aiunt esse phialam.
 Si vero maxime illud etiam constet, auream per-
 iisse phialam, tuque penes primum inuenias au-
 ream phialam, ne sic quidem excutere alios de-
 fines. Neque enim planum est, siue haec ipsa
 Luc. Op. T. III. N quae

λόν πε, εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τῷ θεῷ· ἢ ἐκ οἷοι πολλὰς
Φιάλας εἶναι χρυσᾶς; ERM. Ἐγώ γε. ΛΥΚ.
Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντα ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ
παρ' ἐκάσῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον κατα-
θέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρῆποι ἂν
θεῖον κτῆμα οἶεσθαι.

Καὶ γὰρ αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορρίαν παρεχό-
μενον, τῷτο ἔστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησο-
μένων ἔχει τὶ πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ,
Φιάλην, ὁ δὲ, σέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκῆς,
ὁ δὲ, ἐκ χρυσῆς, ὁ δὲ, ἀργύρεα· εἰ δὲ ὁ ἔχει
τῷτο ἱερόν ἐστιν, ἔδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν
ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅντινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπερ
γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἀδελφὸν ἦν καὶ
ἄτως,

quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas
aureas? HERM. Ego vero. L Y C. Opus igitur
erit per omnes ire scrutando, quaeque apud
singulos inuenta fuerint, ea in medio ponere
omnia, et sic facere coniecturam, quid tandem
illorum diuinam possessionem putare deceat.

29. Etenim quod multam adeo dubitationem
adfert, illud est, quod eorum qui exuentur vnus-
quisque habet aliquid; scyphum vnus, alius phia-
lam, alius coronam: et alius quidem ex aere, ex
auro alius, alius ex argento: vtrum vero quod
habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum pa-
tet. Necessse igitur omnino est dubitare, quena
dicas sacrilegum: vbi etiam, si similia haberent
omnes,

ἔτως, ὅσις ὁ τῷ τῷ θεῷ ὑψηλόμενος· ἔσι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἔν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην Φιάλην. Θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τῷ θεῷ τὸ ὄνομα, ἢ τῷ ἀναθέντος, ἦττον ἂν ἐκάμτομεν, καὶ εὐρέντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλᾶντες τὰς ἄλλας. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμ, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικὰς ἐωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὁρῶς οἶει, πάλαις γὰρ, καὶ πολλαχόθι. ΛΤΚ. Ἡ ἔν ποτε καὶ παρὰ τὰς ἀθλοθέτας αὐτὰς ἐκαθέζε; ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἑναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλα-

omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cimelia* surripuisset: licet enim priuata quoque habere. Causa autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem non habet desiderata phiala. Ponamus enim *interim*, desiderari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inuentaue ea, quae inscripta est, desineremus exuere alios, et molestiam illis facessere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, et multis locis. LYC. Numquid igitur vnquam prope ipsos sedisti certaminum praesides? HERM. Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellanodica-

196 LVCIANI HERMOTIMVS,

Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδῃ τῷ Ἡλείῳ θέαν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτῷ πολίταις. ἐπεθύμην γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὄραν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶσθα ἂν καὶ τῷτο, πῶς κληρῶσιν ὅντινα ὥτινι χρὴ παλαιεῖν, ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οὐκὲν ἄμεινον σὺ εἶποις, ἐγγύθεν ἰδῶν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθετῆντος, Φύλλα δ' Ἀφνης. ΛΥΚ. Μὴ μοι τὰ πάλα, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾷ περικεῖται ἰερὰ τῷ θεῷ, ἐς ταύτην ἐμβάλλονται κληροὶ μικροί, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα
ἐν

rum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis ciuibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellenodiceas fierent. L Y C. Itaque nosti hoc quoque, ut fortiantur, quem, qui cum, aut iusta certare, aut pancratio oporteat. HERM. Noui enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

40. H E R M. Olim quidem praefide certaminis Hercule, lauri folia. L Y C. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex propinquo vidisti, ea narra. H E R M. Vrna argentea proposita est, Dei sacra, in hanc paruae fabarum instar sortes iniiciuntur, inscriptae. ~~ἑ~~scribitur
autem

ἐν ἐκπτέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους
 δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν
 πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο αἰὲ κληροὶ τὸ αὐτὸ
 γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν
 ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διὶ, κειθεὶς τὴν χει-
 ρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κληρῶν ἓνα, καὶ
 μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρὲς ὡς μαστιγοφόρος
 ἐκίστω, ἀνέχει αὐτῷ τὴν χειρα, ἔπαρέχων ἀ-
 νγκνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστίν, ὃ ἀνέσπακεν·
 ἀπάντων δὲ ἤδη ἔχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι,
 ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἰς (ἐκ ἔτι γὰρ τῷ
 το μέμνημα) περιίῳν, ἐπισκοπεῖ τὰς κληρας ἐν
 κύκλῳ ἐσώτων, καὶ ἔτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔ-
 χοιττ, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακῶτι, πα-
 λαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ
 ♦ βῆτα,

autem binis A, binis aliis B, binis Γ, et eodem modo
 deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae sem-
 per sortes eandem literam habeant. Accedens au-
 tem athletarum unusquisque, et Iouem precatus,
 demissa in vnam manu, sortium vnam extrahit,
 et post illum alius; adstansque vnicuique flagelli-
 fer manum illius retinet, nec finit illum videre,
 quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem
 suam iam habentibus, Alytarcha puto, aut ipso-
 rum vnus Hellanodicarum, hoc enim non iam
 recordor, circumiens inspicit sortes stantium cir-
 culo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui
 alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium

βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τὰς ἄλλας τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταῦτά. οὕτω μὲν γὰρ, ἦν ἄρτιοι ὥσιν οἱ ἀγωνισαί, οἷον ἑκτώ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἦν δὲ περιττοί, πέντε, ἑπτὰ, ἑννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγραφέν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο ἐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τέτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἕς' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· ἔ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμά, καὶ ἕςι τέτο ἔ μικρὰ εὐτυχία τέ ἀθλητῆ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κνημηκόσι συμπεσεῖσθαι.

ΛΥΚ. Ἐχ' ἀτρέμα· τέτε γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· ἐκὲν ἑννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ

comparat, Similiterque eum, cui B euenit, cum altero, qui B habet, et reliquos eiusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem, si pari numero sint athletae, vid. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, nouem; litera quaedam impar et ipsa, vni tantum forti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, exspectans, dum illi certauerint, nec enim habet ex aduerso sibi respondentem literam. Et est illa non parua athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

41. L Y C. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur nouem cum sint, extraxerunt omnes

καὶ ἔχῃσι τὰς κλήρας, περιῖων δὲ, (Βέλομαι
 γὰρ σε Ἑλλανοδίκεν ἀντὶ θεατῆ ποιῆσαι) ἐπι-
 σκόπησον τὰ γράμματα, καὶ ἔ πρότερον, οἶμαι,
 μάθαις ἂν, ὅσις ὁ ἔφεδρος ἐστίν, ἢ μὴ ἐπὶ πάντας
 ἐλθῆς, καὶ συζεύξῃς αὐτάς. ERM. Πῶς, ὦ
 Λυκίε, τῆτα Φῆς; ΛΤΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐ-
 ρὺς εὐρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλᾶν τὸν ἔφε-
 δρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὐροῖς, ἔ μὴν
 εἴσῃ γε, εἰ ἐκεῖνός ἐστιν· ἔ γὰρ προσείρηται, ὅτι τὸ
 (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονῆν τὸν
 ἔφεδρον, ἀλλ' ἐπειδὴν τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς
 τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὐρών, ἐκείνους
 μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχὼν δὲ αὐθις τῷ βῆ-
 τα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπερ ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντί-
 παλον

omnes et habent fortis. Circumiens itaque, volo
 enim te iam pro spectatore Hellanodicam facere,
 inspicie literas, nec prius puto didiceris, quis
 subseffor ille sit, quum veneris ad omnes, eos-
 que comparaueris. HERM. Quid ita, Lycine?
 LYC. Fieri non potest, ut statim inuenias literam
 illam subsefforis indicem, aut literam forte inue-
 nias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim
 praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae
 subsefforem indicet. Sed ubi in A incideris, quae-
 ris eum, qui alteram A habet, eoque inuento,
 illos iam comparasti: et cum in B incidis, altera
 B ubi sit quaeris, inuentae respondens, ac de o-

250 LVCIANI HERMOTIMVS,

παλον τῷ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως·
ἀχρὶς ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὁ τὸ μόνον
γράμμα ἔχων τὸ ἀνκνταγώνισον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐν-
τύχης, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὐ μὲνεν. ἀλλὰ
σὺ ὁ Ἑλληνοδόκης, εἰθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πρά-
ξεις, πότερον αὐτίκα ἔρεῖς, ὅτι ἄτος ἐστὶν ὁ ἔφε-
δρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα
ἰδεῖν, εἴ περ αὐτῷ γράμμα ὁμοίον ἐστὶν· ὥς εἴ γε
μὴ τὰς πάντων κληρὰς ἴδοις, ἢ ἂν μάθοις τὸν
ἔφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μὴν, ὦ Λυκίνε, ῥαδίως
ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γὰρ τῶν ἐννέα, ἣν τὸ (ε) εὐ-
ρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα, ὅτι ἔφεδρος ὁ τῷ-
το ἔχων ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμς;
ΕΡΜ.

mnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, so-
litarium literam habens, cui nulla ex aduerso
respondet.

42. HERM. Quid si vero in illam primo aut
secundo incidas, quid facies? LYC. Minime
quid ego factururus sim quaeritur. Sed tu Hellano-
dica, scire volo, quid factururus sis? vtrum statim
dicturus sis, hic est subseffor, an ad omnes per
orbem eundum putes, et videndum, si qua ipsi
litera similis sit? atque adeo nisi omnium sortes
videris, non discas subsefforem. HERM. Quin,
Lycine, facile discam. Inter novem enim si E
primo inuenero, aut secundo loco, novi, hanc
qui habeat, esse subsefforem. LYC. Quid ita,
Hermo-

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, αἱ μὲν, τὸ (Γ), αἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἡδὴ ἐς τοὺς ἀθλητάς ἐκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. ὁ δὲ ἄλλος ἐν, ὅτι μόνον ἂν ἔτω περιττὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τέτο ἀνεσπασίως, ἔφεδρος ἐς. ΛΥΚ. Πότερον, ὡς ἔρμότιμε, ἐπαίψω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντεῖπωτά γε μοι δοαῖντα, ὅποιά ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, διαφορῶ μὲν τοῖς ὅ, τι ἂν εὐλογον ἀντεῖπειν ἔχοις πρὸς τὰ τοιαῦτα.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἰρημας, εἶον, πρῶτα τοῦ
(Α)

Hermotime? HERM. Hoc modo A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumptaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, esse sublefforem. LYC. Vtrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae;

(Α), δευτέρῃ δὲ τῷ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν, ἄχρις ἂν εἰς ἐν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν ἔτι γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ), τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ἐπὶ τῷ ἑκάτῃ, ὃ δὲ καὶ δηλᾶν ἔμελλεν ἡμῶν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὐρών τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν εὖρης ἔδεν αὐτῷ συμφωνῆν; οὐ γὰρ εἴχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι. ΕΡΜ. Δυσανπόκριτον τῷτο ἐρωτᾷς.

ΛΤΚ.

v. g. prima A, altera B, et sic ordine, donec in vna illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo fortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies, si primum Ζ inuenias? quamam re intelliges subsessorem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens inuenias nullam cum ea conuenire? neque enim possis, vt modo, ex ordine illarum illud intelligere. ΗΕΡΜ. Difficile est ad respondendum quod rogas.

44. LYC.

ΛΥΚ. Ἴδὲ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπη-
 σον. τί γὰρ εἰ μὴδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ
 τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτη-
 ρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτισι γράφουσιν ἀντὶ τῶν
 γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λε-
 οντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἑάσομεν,
 ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐσι. Φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ
 ἀπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσσαντες δύο
 ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροι, δύο ἵππους ἐπὶ δυ-
 οῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ
 δὲ ἐννάτῳ λέων ἔσω τὸ ἐπίσημον· ἦν τοίτουν
 τῷ λεοντοφόρῳ τέτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχης,
 πόθεν ἔξεις εἰπεῖν, ὅτι ἕτῳ ἐστὶν ὁ τὸν ἑφεδρον
 ποιῶν, ἦν μὴ περιθεωρήσας ἅπαντας ἐπιῶν, εἴ
 τις

44. L Y C. Ecce alio etiam modo idem illud
 considera. Quid enim, si neque literas scribamur
 in sortibus, sed signa quaedam et notas, quo ge-
 nere Aegyptii multa scribunt, pro literis *pingen-*
tes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut
 illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed
 age vniformia illa et simplicia in iis pingamus,
 obseruata quantum potest similitudine, homines
 duos in duabus sortibus, duos in duabus equos, et
 gallos duo, et duo canes, nonae autem nota esto
 leo. In hanc igitur signatam leone sortem si pri-
 mum incidas, vnde habebis dicere, hanc esse
 quae subfloreant faciat, nisi ante obeundo omnes
 inspe-

τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω
 ὃ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκίνε.

ΛΤΚ. Εἰκότως· ἔδ᾽ ἀ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν·
 ὥς ἢ ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν Φιά-
 λην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἔΦεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησό-
 μενον ἡμῖν, εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον,
 ἐπὶ πάντας ἀναγκαιῶς ἀφιζόμεθα, καὶ ἐξετά-
 σομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ πε-
 ριθεωρῶντες· μόλις γὰρ ἂν ἔτω τᾷληθές ἐκ-
 μάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβελός μοι
 ἀξιόπιστος ἔσεσθαι, φιλοσοφίας πέρι, ἥντινα
 φιλοσοφητέον, ἔτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ
 πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀ-
 τελεῖς·

inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.
 H E R M. Non habeo quod tibi, Lycine, re-
 spondeam.

45. L Y C. Nihil mirum. Neque enim specio-
 sum quidquam est, quod responderi possit. Itaque
 si voluerimus vel eum qui auream phialam habeat
 inuenire, vel subsefforem, vel optimum illum
 in ciuitatem illam Corinthum ducem, ad omnes
 necessario deueniemus, et inquiremus summo
 opere tentantes, et exuentes, et circum circa in-
 spicientes. Vix enim vel sic verum discamus.
 Et si quis velit consiliarius mihi fide dignus de
 philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit so-
 lus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, nouerit.
 Reliqui

τελείς· καὶ ἐκ αὐτῶν πισεύσασθαι αὐτοῖς, ἔς' ἃν καὶ
 μιᾶς ἀπείρατοι ᾖσι. τάχα γὰρ αὐτῶν ἡ ἀριστεία ἐ-
 κείνη εἴη. καὶ γὰρ δὴ εἴ τις παρασησάμενος κα-
 λὸν ἄνθρωπον, λέγοι τῷτον εἶναι κάλλιστον ἄν-
 θρώπων ἀπάντων, πισεύσασθαι αὐτῷ, ἢν μὴ εἰ-
 δῶμεν, ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἐώρακεν· ἴσως μὲν
 γὰρ καὶ ἄλλος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος,
 καὶ αὐτὸν εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἀπάντας· ἡμεῖς δὲ,
 ἐκ αὐτῶν μόνον 9) καλῶν, ἀλλὰ τῶν καλλίστων δεύ-
 μεθα, καὶ ἢν μὴ τῷτον εὖρωμεν, ἀδὲν ἡμῶν πλέον
 πεπερᾶ-

Reliqui omnes in censum non veniunt, neque
 lis crediderim, dum vel vnus *sectae* sint ignari:
 forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim
 sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat,
 huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi
 credamus, nisi sciamus, omnes illum homines
 vidisse. Forte enim et hic quidem pulcher: an
 vero omnium pulcherrimus, scire non possit,
 qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro
 solum, sed pulcherrimo opus habemus: et hoc
 nisi inuenerimus, nihil nobis profecisse videbi-
 mur.

9. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inspeximus, omnes
 αὐτὸ, quod quomodo conuenire huc possit,
 nondum equidem video, nisi forte ad μόνον
 referatur, et vim illius augeat; cuius tamen
 rei exemplum adhuc nullum obseruari. In-
 terpretatus sum ac si legatur αὐτῶν. *Gesner.*

πεπερχθαι ἡγησόμεθα. ἔ γὰρ ἀγαπήσομεν ὑ-
ποίω δῆποτε καλῇ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ
ἀκρότατον ζητῶμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἐν
εἶναι.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΤΚ. Τί ἔν; ἔχεις μοι τι-
νὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδῷ πεπειραμένον ἐν Φίλοσο-
φίᾳ, καὶ ὃς τὰ τε ὑπὲρ Πυθαγόρου, καὶ Πλά-
τωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ
Ἐπικύρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς; τε-
λευτῶν, μίαν εἴλετο ἐξ ἀπασῶν ὁδὸν, ἀληθῆ
τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαθὼν, ὡς μόνη ἄγει
εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γὰρ τινα τοιῷτον εὐ-
ροίμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ.
Οὐ ρᾶδιον, ὦ Λυκίνε, τοιῷτον ἄνδρα εὐρεῖν.

ΛΤΚ.

mur. neque enim satis habebimus in pulchrum
quodcumque incidisse, sed summam illam pul-
chritudinem quaerimus, quam unam esse neces-
se est.

46. HERM. Vera sunt ista. LYC. Quid
igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam o-
mnem in philosophia probauerit, quique cogni-
tis, quae dicuntur a Pythagora et Platone et Ari-
stotele et Chrysippo et Epicuro et reliquis, unam
sancem ex omnibus viam delegerit, quam veram
probauerit, et cognouerit experimento, solam
ducere recta ad felicitatem. Talem enim si in-
ueniamus, laborare desinemus. HERM. Non
facile est, Lycine, talem virum reperire.

47. LYC.

ΑΤΚ. Τί δὴ ἂν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμει, ἂν ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιάττε ἔς γε τὸ παρὸν εὐπορεῖμεν. ἄρα τότε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέςχτον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης πρακτέσεως χωρεῖσθαι, καὶ ἐπισκεψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπὸ γε τέττω, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ἤ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς ἔξ ῥαδίου ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὁδόνην, ἀναδραμεῖν αὐθις. πῶς γὰρ οἶόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδὰς ἐν τῇ πρώτῃ, ὡς Φῆς, κατασχεδησομένῳ. ΑΤΚ. Ἐγὼ σοι Φράσω, τὸ τῷ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῆνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀφιάδνης λαβόν-

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis eiusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, et per sectas ire omnes, et considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt: modo illud paullo ante a te dictum non aduerfetur, quod non facile est, qui semel se vento passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thefei illud consilium imitabimur, et lino a Tragica Ariadne ac-

cepto

βόντες, εἴσιμεν εἰς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς
 ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξεῖναι.
 EPM. Τίς ἂν ἔν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἥ
 πόθεν τῷ λίνῳ εὐπορήσομεν; ΛΤΚ. Θάρρεε,
 ἢ ἑταῖρε, δοκῶ γὰρ μοι εὐρηκέναι, ἔτιος ἐχό-
 μενοι, ἐξέλθοιμεν ἂν. EPM. Τί ἔν τῷτο ἔ-
 σιν; ΛΤΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ τινος τῶ
 σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν
 γὰρ μὴ ῥαδίως περσεύωμεν ἀκρόντες, ἀλλὰ δικα-
 στικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑ-
 ξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τὰς λαβυρινθὰς ἐκ-
 φύγοιμεν. EPM. Εὖ λέγεις, καὶ τῷτο ποι-
 ῶμεν.

ΛΤΚ.

cepto in labyrinthum quemque ingrediamur, vt
 glomerando illo fine molestia exeamus. HERM.
 Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut vnde lini
 nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis,
 esto. Videor enim mihi inuenisse, quod tenen-
 tes egrediamur. HERM. Quod igitur illud est?
 LYC. Non meum dicam, sed cuiusdam sapien-
 tium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile
 credamus inter audiendum, sed tanquam iudi-
 ces illud faciamus, relinquentes etiam his qui
 sequuntur dicendi copiam, facile fortasse Laby-
 rinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones,
 hoc igitur faciemus.

ΛΥΚ. Εἰεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἐλ-
θοιμεν ἄν; ἢ τὰτο μὲν εἰδέν διοίσει; ἀρξάμενοι
δ' ἀφ' ἑταῶν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρα, ἣν ἔτω
τύχη, πόσω ἂν χρόνῳ εἰόμεθα εἰμαθεῖν τὰ
Πυθαγόρεῃ ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέν-
τε ἔτη ἐκείνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' ἔν τοις
πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἄλ-
λὰ πάντως γε εἴκοσι. ΕΡΜ. Θῶμεν ἄτω.
ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳι θετέον δηλαδὴ
τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὲν καὶ Ἀριστοτέλει ἂν ἐ-
λάττω. ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ
δέ γε καὶ ἔτι ἐρήσομαι σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ
σὲ ἀκέσας, ὅτι τετταράκοντα μόγις ἱκανά.
ΕΡΜ.

48. LYC. Sint ista. Ad quem igitur illorum
primum veniamus? An nihil hoc refert? Inci-
pientes igitur a quocumque, verbi gratia a Py-
thagora, si usu ita veniat, quanto putamus tem-
pore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec
excipe etiam quinque illos silentii annos. Com-
putatis igitur quinque illis, sufficere triginta ar-
bitror. Sin minus, hoc placet tanquam nimium,
at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus.
LYC. Tum deinceps Platoni assignandi totidem
nempe alii. verum etiam Aristoteli non paucio-
res. HERM. Non sane. LYC. Chrysippo
autem non iam interrogabo te, quot? Novi
enim ex te auditum, quadraginta annos vix suf-
ficere.

910 LVCIANI HERMOTIMVS,

ΕΡΜ. Οὕτως. ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικύρειοι, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὥς δὲ ἔ' πολλὰ ταῦτα τίθῃμι, ἐκείθεν μάθοις ἂν, ἣν ἐννοήσῃς, ὅσοι ὀγδοηκοντά- τρεις εἰσὶ Στωϊκοί, ἢ Ἐπικυρεῖοι, ἢ Πλατωνικοί, ὁμολογῶντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς αὐτοῦ κίρσεως ἑκαστος, ὥς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππος γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἂν· καὶ πρὸ πάντων ὁ Σωκράτης ἐδὲν Φαυλότερος αὐτῶν, ἐς ἐνεκράγει πρὸς ἅπαντας, ἐχ' ὅπως μὴ πάν- τα, ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τῆτο μόνον, ὅτι ἐκ οἷδε λοχισώμεθα ἔν ἐξ ἀρχῆς, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις, πόσα δ' ἐν ταῦτα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ'.

ficere. HERM. Ita est. LYC. Tum deinceps Epicuro, et reliquis? Me vero non multos po- nere, inde intelligas, si cogites, quot octogena- rii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, et Aristoteles, et Plato dicant, et ante hos nihil iis deterior Socra- tes, qui clamabat ad omnes, nequum, ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Py- thagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consumma- verint

γένεσις' αὐν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἰρέσεις
ἐν Φιλοσοφίᾳ; ΕΡΜ. Ὅτις διακόσια, ὦ Λυ-
κίνα. ΛΥΚ. Βάλλει ἔν αὐφαιρέμεν τὸ τέταρτον,
ὡς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἔτη) ἡμεῖς εἶναι,
ἢ τὸ ἡμῶν ὅλον.

ΕΡΜ. Αὐτὸς αὖν εἰδείης ἀμεινον, ἐγὼ δὲ ὄρω
τῆτο, ὅτι ὀλίγοι αὖν, καὶ ἔτιω διὰ πασῶν ἐξέλ-
θοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθύς ἀρχάμενοι. ΛΥΚ. Τί
ἔν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμη, εἰ τοιούτων ἐστὶ τὸ
πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἡδὴ ὡμολο-
γημένα, ὡς ἐκ αὐν τις ἔλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλ-
τιστον, μὴ ἔχι πειραθεῖς ἀπάντων; ὡς τὸν γε
ἄνευ πείρας αἰρέμενον, μαντεία μᾶλλον, ἢ κρί-
σει

uerint forte, si decem solas ponamus philosopho-
rum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine.
LYC. Vin' ergo auferamus hinc quartam partem,
ut centum et quinquaginta anni sufficiant, aut
ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc
video, paucos vel sic per sectas omnes ituros,
si etiam a natiuitate inde statim incipiant. LYC.
Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se
res habet? Euertendane de quibus iam inter nos
conuenit, nempe eligere non posse quemquam ex
pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omni-
bus, tanquam is, qui citra experimentum eli-
gat, diuinatione magis, quam iudicio, verum re-
quirat?

σει, τὰληθές ἀναζητῶντα, ἔχ' ἔτῳς ἐλέγομεν;
 EPM. Ναί. ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ
 τοσῶτον βιώσθαι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἰρή-
 σεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἐλόμενοι
 φιλοσοφῆσιν, καὶ φιλοσοφῆσαντες, εὐδαιμο-
 νῆσιν. πρὶν δὲ ἔτῳ ποιῆσαι, ἐν σιγῇ. Φα-
 σὶν, ὀρχοίμεθ' ἄν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταί-
 οντες, καὶ ὃ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἐλ-
 θῇ, τῷτ' εἶναι τὸ ζητῶμενον ὑπολαμβάνοντες,
 διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὰληθές. εἰ δὲ καὶ εὗρομεν
 ἄλλως κατὰ τινὰ ἀγαθὴν τύχην περιπεσόντες
 αὐτῷ, ἔχ' ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι, εἰ ἐκεῖνό ἐστιν,
 ὃ ζητῶμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὁμοία αὐτοῖς, λέ-
 χοντα ἕκασον αὐτὸ εἶναι τὰληθέςατον.

EPM.

quirit? Nonne ita diximus? HERM. Ita
 LYC. Omni igitur ratione necessarium, eo us-
 que nos vivere, si et bene eligere velimus ex-
 ploratis omnibus, et electione facta philosopha-
 ri, et per philosophiam felices esse. Ante verò
 quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt,
 saltabimus, offendentes ad quaecumque obuia,
 et quidquid primum in manus venerit, id ipsum
 rati, quod quaeritur, qui verum non nouerim-
 us. Si vero inueniamus temere, bona quadam
 fortuna in illud incidentes, non habebimus ta-
 men vnde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod
 quaerimus. Multa enim sunt inter se similia, quo-
 rum vnumquodque se verissimum esse contendat.

50. HERM.

ΕΡΜ. ὦ Λυκίῃ, ἐπεὶ οἶδ' ὅπως εὐλόγα μὲν
δοκεῖς μοι λέγειν. ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τάλι-
φῆς,) ἐμετρίως ἀνιῶς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀ-
κριβοῦς γινόμενος ἔδεν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα ἂν
ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας,
καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχημέναι σοι, ὅς με πλησίον
ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμ-
βέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας
τὴν εὐρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην. ΛΤΚ.
Οὐκ ἔν, ὦ ἐταίρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο
ἀν' τῷ πατρὶ σε Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ,
(ἥτις ποτ' ἐκαλεῖτο, ἐγὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ
πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν
Τίθω-

50. HERM. Nescio, qui fiat, Lycine, ut ra-
tionalia quidem dicere mihi videaris: sed, dice-
tur enim verum, non mediocri me molestia af-
ficias, persequendis illis et ad minutias usque
perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam
infelicibus hodie auspiciis domo exisse hodie vi-
dear, et egressus in te incidisse, qui me, cum
prope spem iam essem, in consilii inopiam con-
ieceris, ostendendo, quam supra vires nostras ve-
ritatis sit inuentio, quae tot annis indigeat. LYC.
Igitur, amice, multo iustius irascaris patri tuo
Menecrati et matri, quocumque illa nomine vo-
cata est, non enim noui; vel etiam multo potius
naturae nostrae, quod te non, Tithoni instar,
O 3 anno-

Τιθωνὸν πολυετὴ καὶ βακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βικῶναι τὸ μήκισον ἐτῶν ἐκκτὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σὲ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τῆς λόγῃ ἀποβ

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριζῆς αἰεὶ σὺ, καὶ ἐκ' οἷδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τὰς φιλοσοφῶντας ἀποσκήπτεις. ΛΥΚ. ὦ Ἐρμότιμος, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἀμεινον εἴποιτε οἱ σοφοί, σὺ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ τόγε τοσῶτον οἶδᾰ, ὥς ἔ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτῇ τοῖς ἀνέγκειν, ἀλλὰ παρευδοκμεῖται ὑπὸ τῆς ψεύδους παραπολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκείνο, καὶ διὰ τῆτο, ἥοιον. ἡ δέ, αἰτε

annosum et longaeuum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis viuat vnusquisque homo, qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inueni.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, et nescio, qua animi affectione, odisti philosophiam et rides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu et tuus ille magister. At ego tantum noui equidem, audientibus illam non vehementer suauem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa iucundius. At illa,

ἄτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ
παρρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ
τὸτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδὲ γὰρ τοι καὶ σὺ νῦν
ἄχθη μοι, τάλειθές ἐξευρόντι περὶ τῶτων με-
τὰ σέ, καὶ δηλώσαντι, οἷον ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ
σὺ, ὡς ἔ' πάνυ ἐκδίσκω· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος
ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὥς τεύξεσθαι, ὑπολαμ-
βάνων ἀνθρώπων εἶναι· ἐγὼ δὲ κατιδὼν, ὡς λί-
θος, ἢ χαλκός εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σέ ὑπ' εὐνοίας,
ὅτι ἀδυνάτων ἐξῆς, καὶ τότε δύσκειν ἐμὲ εἶναι
ὥς ἀν' σαυτῷ, διότι σε ἐκ εἶων ἐξαπαταῖσθαι,
ἀλλόκοτα καὶ ἀνελπίστα ἐλπίζοντα.

EPM.

illa, quae scilicet nihil sibi fraudulentī conscia
sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, et
ob id ipsum eam gravantur. Itaque et iam tu
nunc offensus mihi es, qui verum hisce de re-
bus tecum inveniērim, et declarauerim, qualia
amemus ego et tu, quam non omnino facilia:
velut si statuam tu forte adamasses, cuiusque to-
futurum compotem sperasses, quod hominem pu-
tares: ego autem, cognito, lapidem esse, aut aes,
indicassem tibi beneuolo animo, amare te, quo-
rum fieri non posset cōpia, et tum maleuolum
me esse tibi putares, qui decipi te non passus
sim, et absurda atque supra omnem spem posi-
ta sperare.

ΕΡΜ. Οὐκ᾽ ἐν τῷτο, ὦ Λυκίῃνε, Φῆς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτάς, ἰδιώτας καταβιῶναι; ΛΤΚ. Καὶ πᾶ τῷτο ἤκεσας ἐμᾶ λέγοντος; ἐγὼ γὰρ ἔχ' ὡς ἔ φιλοσοφητέον Φημί, ἀλλ' ἐπέειπερ φιλοσοφητέον, ὁδοί' τε πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάσῃ, καὶ ἀρετὴν ἀγειν φάσκουσιν, ἡ δ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἀδελος· ἀκριβοῦς ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνεται, πολλῶν προτεθέντων, ἐλέσθαι τὸ ἀριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἴτ' αὖ πῶς μακρὰ ἢ πείρα ὠφθῇ, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτ' αὖ πρῶτ' αὖ ἐντύχῃς, τῷτ' ἐψῇ,

χα

52. HĒRM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consultum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego philosophari nos veto. sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam vnaquaeque et virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, *dixi*. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis eligere quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo

philoso-

καὶ συμΦιλοσοφῆσεις; καὶ κεῖνος Ἑρμαιοῦν ποιή-
σεταιί σε.

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκρίναίμην ἂν ἔτι; ὅς ἔ-
τε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι Φῆς, ἣν μὴ
Φοίνικος ἔτη βιώῃ, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν,
καὶ πειρώμενος, ἔτε τοῖς προσπειραμένοις πι-
σεύειν ἀξιεῖς, ἔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινεῖσι, καὶ
μαρτυρῇσι; ΛΥΚ. Τίνος Φῆς τὰς πολλὰς εἰ-
δότας, καὶ πεπειραμένους ἀπάντων; εἰ γάρ τις
τοιῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἷς, καὶ ἔκ ἔτι
πολλῶν δεήσει. ἣν δὲ τὰς ἔκ εἰδότας λέγῃς, ἔ-
δέν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεταιί με πισεύειν,
ἄχρῃς ἂν ἢ μηδέν; ἢ ἐν εἰδότες, περὶ ἀπάντων
ἀποΦαί-

philosophabere? et ille te sibi habebit lucrum a
propitio Mercurio temere obiectum?

53. H E R M. Et quid tibi porro respondeam,
qui neges per se iudicare quemquam posse, nisi
annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens
omnes probauerit, neque his credere velis, qui
ante experti sunt, laudantiumue et perhibentium
testimonia multitudinī. L Y C. Quam mihi nar-
ras multitudinem? eorumne, qui sciunt, et ex-
perti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit
mihi vnus etiam, nec iam multis opus fuerit.
Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum mul-
tudo ad credendum adducet, dum aut nihil,
aut vnum modo cum sciant, pronuntiabunt de
O 5 omni-

ἀποφαίνωνται. ΕΡΜ. Μόνος δὲ σὺ τὰληθὲς
κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι
Φιλοσοφῶσι. ΛΥΚ. Καταψεύδῃ με, ὦ Ἑρ-
μότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἑμαυτὸν
τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ
ἐμνημονεύεις ὥς ἔφην, ἐκ αὐτὸς εἰδέναι τὰλη-
θὲς ὑπὲρ τὰς ἄλλας διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ
πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ἐμολογῶν.

ΕΡΜ. Ἄλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας
ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν Φασι, καὶ τὸ
μὴ ἂν ἄλλως ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ ἔτως, εὐ-
λογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἐκάστη τῶσαῦτα ἐπὶ
ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ ἐχ' οἶόν τε ἐν
ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ
πάνν

omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidi-
sti, reliqui amentes omnes, quotquot philoso-
phantur. L Y C. Calumniaris me, Hermotime,
quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut
omnino in scientibus collocem, nec recordaris
eorum, quae dixi, non contendens ipse scire ve-
rum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare
illud confessus.

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte con-
sentaneum rationi, eundem esse ad omnes, dicta
omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo
eligendum, quod optimum est: sed experimento
vnicuique tot annos attribuere, valde ridiculum,
quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia.
Mihi

πῖνυ ῥάδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιαῦτον, καὶ ἐπολ-
λῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλα-
σῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχας μόνον λέοντος
ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνης ἀναλελογίσθαι 10), ἡλίκος αὖ
ὁ πᾶς λέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν τῶ ὄνυχος ἀνα-
πλασθεῖς· καὶ σὺ δέ, ἢν τις σοι χεῖρα μότιν
ἄνθρωπος δειξῇ, τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύψας,
εἰσὴ, οἶμαι, αὐτίκα, ὅτι ἄνθρωπός ἐστι τὸ κεκα-
λυμμένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἰδῆς. καὶ τοί-
πυν τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι,
ῥάδιον καταμαθεῖν ἐν ἐλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ
δ'

Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam
videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe,
statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo con-
specto leonis ungue, ex illa portionis aestimatione
collegisse, quantus integer leo esset, ex digni-
tate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum
tibi solum ostenderit hominis, reliquo contexto
corpore, scies, puto, statim, hominem esse,
quod tegitur, etiam si totum corpus non videas.
Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt,
facile est in parva diei parte discere: illud autem
nimis

10. Ἀναλελογίσθαι] Praeteritum passivum,
actiue tamen interpretandum, tum quia a-
ctiu. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia
huiusmodi tempora passivae terminationis in
aliis etiam verbis actiue valent. Reitz.

δ' ὑπερακριβὲς τῆτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως
δεόμενον, ἂ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἴρεσιν τοῦ
βελτίονος, ἀλλ' ἔνεσι κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρά
ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα
εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκῆσας, μέμνη-
μαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ
μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, ἔμετι καὶ τὸ ὅλον.
ἄτω καί μοι τόδε ἀποκρίναι, ὃ Φειδίας ἂν ποτε
ἰδὼν ὄνυχας λέοντος, ἔγνω ἂν, ὅτι λέοντός ἐστιν,
εἰ μὴ ἑώρακει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνδρὶ πε-
χεῖρα ἰδὼν, ἔσχεες ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπος ἐστὶ,
μὴ πρότερον εἰδὼς, μὴδ' ἑώρακὼς ἀνθρώπον; τί
σιγᾶς; ἢ βέλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σὲ τὰς
ἀναγ-

nimis exquisitum, et longa exploratione indi-
gens, ad melioris electionem non utique necessa-
rium est, sed ex illis etiam potest diiudicari.

55. L Y C. Vah, Hermotime, quam firma
sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos
cognoscere tota: ego vero contraria me audire
memini, qui totum norit, eum nosse etiam par-
tes; qui vero partem modo, eum non continuo
scire totum. Sic illud etiam mihi responde, Phi-
dias vnguem leonis videns num leonis eum esse
cognouisset, si totum nunquam leonem vidisset;
aut hominis tu manum videns an posses nobis di-
cere, eam esse hominis, si prius neque nouisses,
neque vidisses hominem? quid taces? aut vis
ego

ἀταγκαῖα, ὅτι ἐκ αὐτῶν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ
 Φειδίας ἀπραγμῶς ἀπεληλυθῆναι, μάτην ἀνα-
 πλάσας τὸν λέοντα· ἔδεν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυ-
 σον, ὃ παῖς, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείναις ὁ-
 μοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοὶ ἔδεν ἄλλο τι
 γνωρίζειν τὰ μέρη αἵτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅ-
 λον, ἀνθρώπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν Φιλοσο-
 φίᾳ δέ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἀπὸ τῶ μέ-
 ρους καὶ τὰ λοιπὰ ἰδοίς; ἢ πῶς ἀναποφαινοίς ὡς
 κακά; ἐ γὰρ οἶσθαι τὸ ὅλον, ἔ μέρη ἐκείνα ἐσιν.

Ὁ δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾶδιον ἀκῶσαι
 ἀπάσης Φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον,
 ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεὸς οἶνται
 εἶναι;

ego pro te necessaria respondeam, te non posse,
videlicet. Igitur infecta re abiturus videtur tuus
 Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc
 ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis si-
 milia? Phidiae enim et tibi nulla fuit causa alia
 partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum
 nossentis, hominem dico, et leonem. In phi-
 losophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex
 parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pul-
 chras pronuntiabis? neque enim totum nosti,
 cuius illae partes sunt.

§6. Quod vero dicis, capita summa philoso-
 phiae facile esse audire exigua diei parte, e. g.
 principia cuiusque, et fines, et quid deos pre-
 tent

εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σάματα πάντα
 Φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξίζουσι, καὶ
 ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ
 εὐδαιμονίαν τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπωσὶ μὲν
 ἡκίστους, ἀποφύνασθαι ῥάδιον, καὶ ἔργον ἄ-
 δὲν, εἰδέναι δὲ, ὅσις ὁ τὰ ληθῆ λέγων ἐστίν, ὅρα
 μὴ ἄχρ' ἰσχυρὸν ἐσὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν
 δέηται. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐ-
 τῶν τέττων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων
 ἕκαστοι συγγεγρέφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀ-
 ληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοι ἐδόκει ῥά-
 δια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δεῖ-
 σαι σοι πάνταυτα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρείτ-
 τόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν, ὡς ἀκριβοῦς
 ἐλίσσθαι

tent esse, quid animam? qui corpora esse omnia di-
 cant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? et
 quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate
 bonum ac felicitatem collocant, et similia, sic
 audire et reddere facile est, et labor nullus. Scite
 vero, quis sit ille, qui vera dicat; vide ne non
 tam pars sit diei, quam dies multos postulet.
 Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis
 rebus centenos millenosque libros singuli conscri-
 berent? ut persuadeant nempe, vera esse pau-
 cula illa, quae facilia tibi videbantur et discenti-
 bus obuia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi
 hic etiam ad meliorum electionem, si morae im-
 patiens

ἐλέσθαι αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατα-
νοήσας, ἐπίτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' ὢν, ἐκ ἔχ-
ου περιπλοκάς, ἐδ' ἀναβολάς, εἰ μετασειλά-
μετος τὸν μάντιν, ἀκέσας τῶν κεφαλαίων ἁπάν-
των, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γὰρ
σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τῷ
ἱερεῖ ἥπαι, ἅτινά σοι αἰρετέον.

Εἰ δὲ βέλαι, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέζερον ὑ-
ποθήσομαι σοι, ὥς μὴ ἱερεῖα καταδύης ταυτί,
καὶ θυσιάῃ τῷ μὴδ' ἱερέα II) τινὰ τῶν μεγα-
λομί-

patiens sis, qua curiose considerata vnaquaque
re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria
enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perple-
xum, dilationes nullas, si haruspice aduocato,
dum audis capita singula, exta de vnoquoque
confulas. Infinitis enim te molestiis deus libe-
rabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi
eligenda sūt.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi mi-
nus etiam molestum subiiciam, ut non mactes
ita *sacrificia*, et hostias confulas, *sed* neque ad-
uoces

II. Μὴδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ
μὴδ' ἱερέα παρακαλεῖν, dictum esse per el-
ipsis τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur
haec ita a Luciano composita, *subiiciam tibi
aliud*: quid igitur? τὸ μὴδ' παρακαλεῖν, et
hoc secutus sum, in interpretando. *Gesner*:

λομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβαλεῖν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἐκάστου τῆτομα, κάλεσε παῖδα τῶν ἀνηθῶν ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελεσθαι ὃ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματεῖων, καὶ τοιοῦτον κατὰ τὸν λαχόντα ἐκείνον, ὅσις ἂν ᾖ, φιλοσόφει.

ERM. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκίνε, βωμολοχικὰ καὶ ὁ κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτέ σιν ἔπρῳ αὐτός; LYC. Καὶ μάλα πολλάκις. ERM. Ἀρ' ἔν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τὰς ἐν τῇ πόλει καπήλας, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τὰς οἴνας; LYC. Οὐδ' αὖτως. ERM.

uoces sacerdotem aliquem magna mercede conducendum. sed coniectis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum inscripta habentibus, iube puerum impuberem patrum matrumque accedere ad urnam, et extrahere quae-
cunque tabellarum prima sub manum venerit, ac deinde secundum eum, cuius fors exierit, qui demum cumque fuerit, philosophare.

98. HERM. Ista quidem, Lycine, scurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipse ne unquam vinum emisisti? LYC. Et saepe quidem. HERM. Tum ergo circumibes circulo omnes in urbe caupones, degustans et comparans, et inter se contentens vina. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit

ΕΡΜ. Χρὴ γάρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρησθῆ
καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεισθαι. ΛΥΚ. Νῆ
Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπὸ γε τῶ ὀλίγου ἐκείνου γεύ-
ματος εἶχες ἂν εἰπεῖν, ὅποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;
ΛΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες
προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλην πρί-
ασθαι βέλομαι, ὥστε μοι, ὦ ἕτοι, ἐκπιεῖν ὅ-
λον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς διὰ παντός ἐ-
πεξελθὼν, μάθοιμι, ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει,
καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, ἔκ ἂν
οἶμι καταγελάσαι σε αὐτός· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον
ἐνοχλοῖς, τάχ' ἂν καὶ προσχέαι τῶ ὕδατος;
ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοι-
μι. ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτά δὴ καὶ ἐν φιλοσο-
φίᾳ·

cit enim tibi, puto, in quod primum bonum et
dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi
curare. LYC. Per Iouem. HERM. Et de par-
uo illo gustu dicere poteras, vniuersum vinum
quale fit. LYC. Poteram enim. HERM. Si
vero accedens ad caupones diceres, quandoqui-
dem emere vini heminam volo, date mihi, o
isti, ebibere totum quisque dolium, vt vbi per
omnes iero intelligam, quis melius vinum ha-
beat, et vnde mihi emendum sit. Haec si dicas,
non putas te ab illis derisum iri? LYC. Equi-
dem arbitror. nec fiat mihi iniuria. HERM.
Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere
Luc. Op. T. III. P dolium

Φία· τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰδέναι, ὅποιον τὸ πᾶν ἐσιν.

ΛΤΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἄλλ' ὠνησάς γε· οἶόμενος γὰρ ἐκπεφηνέναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας. ΕΡΜ. ~~Μ~~ὥς τῷτ' ἔφη;

ΛΤΚ. "Ὅτι αὐτομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάσεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητῶσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥς ἐγὼ γε ἐν ἔχω εἰπεῖν, καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἀρα κατὰ τῷτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κᾶπηλοι, κερσάμενοί γε οἱ πολλοί, καὶ δολώσαντες, καὶ

κακο-

dolium opus est, cum possimus de paruo gustu scire, quale sit vniuersum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, et inter manus effugis? Quin tu adiuuisti me! dum enim effugisse te putas, in nassam eandem incidisti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, et notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia et vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, et adulterant,

et

κακομετρῶντες· ἐτώσι δ' ἐπισκοπήσωμεν ὃ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον Φῆς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὁμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', ἔδέν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὕσον αὐτῷ, εἴσεσθαι αὐτίκα, ὅποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν, ἀκόλῃθον καὶ τῆτο, καὶ ἔδέν ἂν ἔγωγέ τι ἀντεῖπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τῆτο, Φιλοσοφία, καὶ οἱ Φιλοσοφῶντες, εἶον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτά πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέρῃ, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἐσι, πρόδηλον, ὧ ἐτάμρε· ἢ ἐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεὺς περινοσῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκῶσαιτι.

ERM.

et male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio vniuersum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixerō. Sed iam vide etiam, quod sequitur. Philosophia et philosophi, v. g. magister tuus, vtrum eadem vobis dicit quotidie, et de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum mansisse circumeuntem et oberantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ ἔ; ΛΤΚ. Πῶς ἔν οἷόν τέ
 σοι ἦν, ἀπὸ τῆ πρώτης γεύματος εἰδέναι τὰ πᾶν-
 τα; ἔ γὰρ τὰ αὐτὰ γε, ἀλλ' αἰεὶ ἕτερα καὶνὰ ἐ-
 πὶ καινοῖς ἐλέγετο, ἔχ. ὥσπερ ὁ οἶνος αἰεὶ ὁ αὐ-
 τὸς ἦν. ὦσε, ὦ ἐταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπίης τὸν
 πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις 12)· ἀτε-
 χνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κα-
 τακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύ-
 γα αὐτήν. δεήσει ἔν ὅλον ἐξαντλήσαι ἐς τέλος,
 ἢ ἔποτ' ἂν εὖροις τὸ νεκτάρειον ἐκεῖνο πόμα, ἔ
 πάλα διψῇ μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶοι τὸ τοιῶτον
 αὐτὸ

60. HERM. Qui enim possit res habere aliter?
 LYC. Quomodo igitur potuisti de primo gustu
 posse omnia? Neque enim eadem profecto, sed
 alia semper noua super noua dicebantur; non,
 quemadmodum vinum, semper idem erat. Ita-
 que, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam
 temere ebrius oberraueris. In ipso enim plane
 fundo videtur mihi Deus occultasse bonum phi-
 losophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur to-
 tum ad finem usque exhaurire, aut nunquam
 inuenias nectareum illum, quem olim fitire mihi
 videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse,
 vt,

12. Μεθύων περιήεις] Acute. Alias ebrii
 sunt, qui totum ebibunt; tu nisi totam ad
 fundum philosophiam exhausieris, vt ebrius
 oberrabis. *Gesner.*

αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτᾶ, καὶ σπά-
σαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησό-
μενον, ὥσπερ Φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν,
ἐπειδὴν πῆ τᾶ ἱερᾶ νάματος, ἐνθεον εὐδὺς γί-
γνεσθαι, καὶ χαῖντοῖς προσιῶσιν· ἀλλ' ἔχ' ἔτως
ἔχειν ἔοικε. σύγ' ἔν' ὑπὲρ ἡμῖσι τᾶ πίθῃ εκπαι-
πωκῶς, ἐνάρχηςθαι ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα ταῖνυν, μὴ τῷδε μᾶλλον Φιλοσοφία ἔοι-
κεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ
κάπηλος, ἐνέσω δὲ μὴ εἷνος, ἀλλὰ πανσπερμία
τις πυρὸς ὑπεράνω καὶ μετὰ τᾶτα, κύαμοι, εἴ-
τα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις Φακοί, ἔτα ἐρέ-
βινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρόσ. εἰ δὴ σὺ
ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ δὲ ἀφελών

vt, si modo gustes illud, et paullum quiddam
haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias,
vt Delphis aiunt Antistitam, cum de sacro fonte
biberit, Deo statim plenam fieri, et respondere
accedentibus. Sed non ita se res habere videtur.
Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio,
te circa initia adhuc esse dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius similis videatur
philosophia, quod dicam. Maneat enim ad-
huc dolium, et mercator. Inesto autem non
iam vinum, sed feminum quaedam omnigena
congeries, triticum supra, deinde faba, tum
hordeum, sub his lentes, deinde cicer, et alia
insuper varia. Si igitur tu emturus esses de fe-
mini-

λὼν τῷ πυρὶ, ἔπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς
 τὴν χεῖρα, ὡς ἰδοῖς, ἄρα ἔν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς
 ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι κατὰ χροῖ,
 καὶ οἱ Φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι ἔ διάκενοι.
 ERM. Οὐδαμῶς. LYC. Οὐ τοίνυν ἐδὲ φιλο-
 σοφίαν ἀφ' ἐνός, ὧν φήσει τις τῶ πρώτῃ, μά-
 θαι 13) ἂν ἄπασαν, ὅποιά ἐστιν· ἔ γὰρ ἔν τι ἦν,
 ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀ-
 ξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν
 τι ὥφθη, ἔ παρέργα τῆς ἐξετάσεως δεόμενον.
 οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πείσθαι, ἐν δυσὶν ὀβολοῖν
 ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινὰ ἐν τῷ συρφετῷ παρα-
 πλεῖ-

minibus, et ille de tritico auferens aliquid, vbi
 illud erat, specimen tibi in manum daret, vt vi-
 deas; numquid igitur posses illo inspecto videre,
 an etiam purum cicer, mollis ad coquendum
 fens, et fabae non cassae. H E R M. Nequa-
 quam. L Y C. Ergo neque philosophiam, ab
 vno aliquo, quod primum quis dixerit, vniuer-
 sam didiceris, qualis sit. Neque vnum aliquid
 erat, vt vinum, cui tu illam assimilas, et simi-
 lem esse gustui postulas: at illam plane diuersum
 quid esse apparuit, quod exploratione non per-
 functoria indigeat. Vinum enim malum emere
 periculo duorum obolorum constat: ipsum vero
 aliquem in colluione perire cum caeteris, ipse
 initio

πολλοῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ εἶπεν, οὐ
 μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξίων
 ἐκπιεῖν τὸν πίθος, ὡς κοτύλην πρίαίτο, ζημιώ-
 σαι ἂν τὸν κάπηλον, ἕτως ἀπίθανον γεύμενος·
 φιλοσοφία δὲ ἑδὲν ἂν τοιοῦτο πάθος, ἀλλὰ
 καὶ ὅτι πάμπολλα πίνης, ἑδὲν ἐλάττων ὁ πίθος
 γίγνεται, ἑδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιρρεῖ
 γὰρ κατὰ τὴν παραιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλή-
 μενον ἐς τὸ ἔμπαλιν, ἢ ὁ τῶν Δαναίδων πίθος.
 ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον ἔσυνείχεν, ἀλ-
 λά διεῖρρει εὐθύς, ἐντεῦθεν δὲ, ἣν ἀφέλῃς τί,
 πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν φιλοσο-
 φίας περὶ γεύματος, καὶ μὴ με νομίσης βλασ-
 Φημεῖν

initio dicebas, non paruum esse malum. Caete-
 rum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut
 deinde emat heminam, cauponem damno illa
 absurda sua gustatione auxerit: philosophiae au-
 tem nihil tale usu venit: sed quantumcumque
 biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque
 damnum ad cauponem peruenit. Adfluit enim,
 quod in proverbio est, res illa, quo magis exhau-
 ritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio:
 illud enim quidquid infunderetur non continebat,
 quin statim diffunderet; hic autem, si quid abstule-
 ris, plus fit quod superest.

62. Volo autem aliud quoque de gustu philo-
 sophiae simile dicere, neque maledicere me pu-

232. LVCIANI HERMOTIMVS,

Φημὲν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω, ὅτι Φαρμάκω ὅλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον κωνεῖω, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. εἰ δὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανατηφόρα ἔσιν, ἀποκτεῖνοι ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἀκρω τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιοτο, ἀλλὰ ἣν μὴ τοσούτον ὅσον χερὶ, καὶ ὅπως, καὶ ζὺν οἷς, ἐκ ἂν ἀποθανοιο προσενηκάμενος· σὺ δὲ ἡξίας τελέαχισον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀποτελέσαι τὴν τῷ ὅλῳ γνῶσιν.

ΕΡΜ. Ἐς ταῦτα ὡς βέλει, Λυκίνε. τί ἔν ἐκατὸν ἔτη χερὶ βιώναί, καὶ τοσαῦθ' ὑπομῆναι πράγματα; ἢ ἐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν;
ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ δεινὸν εἶδεν,
εἴ γε

taueris, si veneno illam pernicioso similem dixerō, ut cicutae, vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis, interficiant, si quis minutissimum quiddam et indiuiduum, summo inde vngue abrasum degustet: sed nisi tantum, quantum opus est, et quomodo, et cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, et tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet?

LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putan-

εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βρα-
 χύς, ἡ δὲ τέχνη μακρὴ· νῦν δὲ ἐκ αἰῶ' ὁ, τι
 παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθιμερόν ἡμῖν, πρὶν
 δοῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἡ Πλάτων, ἡ Πυθα-
 γόρας γένοιο. ΕΡΜ. Παριέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε,
 καὶ συνελαύνεις ἐς σενόν, ἔδεν ὑπ' ἐμᾶ δεινὸν πα-
 θὼν, ὑπὶ Φθόνος δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν πρῆκ-
 πτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἐ-
 κωτῆ, τηλικῶτος ὢν. ΛΥΚ. Οἶσθ' ἐν ᾧ δρά-
 σεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσ-
 εχε τὸν νῆν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις,
 πρεχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ἐδῆ, καὶ πέραινε
 κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.
 ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐκ ἐᾶς σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τι,
 ἦν

putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vi-
 tam breuem esse, artem autem longam. Nunc
 vero, nescio qua causa, indignaris, si non eodem
 die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato,
 aut Pythagoras fias. HERM. Circumuenis me, et
 in angustias cogis, nulla a me affectus iniuria,
 prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo
 usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo,
 te neglexisti. L Y C. Scis ergo, quid facias?
 Mihi quidem, vt parum sanæ mentis homini,
 noli animum aduertere, sed delirare me finito:
 tu vero, vt habes, perge viam, et, vt ab initio
 tibi visum est de rebus hisce, ita perface. HERM.
 Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me

ἢν μὴ πειραθῶ ἀπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὲν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς ἐν ἂν ποτε ἄλλο εἴπωμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιάσθαι αὐτὸν, ἔς' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδὲ γέ τοι καὶ τὰδε πολλῶ βιαίότερα φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκείνον παρεῖς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γάρ, εἴ τι ἄρρητον καταλέλειπται αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναι. Φησί, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελεθεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τῷ μεγίστῃ ἐνδεῖν. ΕΡΜ. Τίνος τὰτ'; ΛΥΚ. Κριτικῆς τίνος, ὃ θαυ-

quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poetam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa ommissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus et persequamur omnia, ad hoc, ut iam eligere quod optimum est queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quoniam illo? LYC. Iudicandi quodam et exploran-

θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ
 ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάζου, οἷον
 χρη εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικάσαν, ἢ
 μᾶλλον ἂν ἅπαντα ἐώραμένῃ εἴη. ἀποδοτέον ἔν,
 Φησι, καὶ τῷ τοιαύτῳ χρόνον ἔκ ὀλίγον, καὶ
 προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλ-
 λοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοπῶντα
 μήτε ἡλικίαν τῷ λέγοντος ἐκάστω, μήτε σχῆμα,
 ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδέμενον, ἀλλὰ κατὰ τὰς
 Ἀρεσπαγίτας αὐτὸ ποιῶντα, οἱ ἐν νυκτὶ καὶ
 σκότῳ δικάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τὰς λέγοντας, ἀλλ'
 ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποισιν, καὶ τότε ἤδη ἐξέ-
 σαι σοι βεβαίως ἐλομένῳ φιλοσοφεῖν. EPM.
 Μετὰ τὸν βίον Φῆς. ἐκ γὰρ τούτων ἔδενός ἀν-
 θρώ-

plorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia
 accurata et incorrupta, qualem nimirum oportet
 esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin
 frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo,
 ait, huic etiam tempus non paruum, et, in me-
 dium propositis omnibus, electionem ita facien-
 dam, ut multum cuncteris, teque sustineas, ac
 saepe consideres; nec aetatem vniuscuiusque qui
 dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae
 reuerearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas,
 qui noctu et in tenebris iudicant, ne ad hos qui
 dicunt, sed ad ea "quae dicuntur respiciant? tum
 demum licere post firmam electionem, philoso-
 phari. HERM. Post hanc vitam nempe. Quan-
 tum

θρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὥς ἐπὶ πάντα ἐλ-
θεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιθεῖν, καὶ ἐπιδόν-
τα κρῖναι, καὶ κριναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενοι
Φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ ἔτως εὐρεθῆναι
Φῆς τάληθές, ἄλλως δὲ ἔ.

ΛΤΚ. Ὅκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμ, ὅ-
τι ἔδὲ τῆτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκᾷ με-
λεληθέναι ἡμῶς αὐτὰς, οἴομενοι μὲν τι εὐεργε-
ναί βέβαιον, εὐρόντες δὲ ἔδὲν, ὥσπερ οἱ ἀ-
λιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ
βέρες τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκυσιν, ἰχθύς παμ-
πόλλας γε περιβεβλημέναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπει-
δὴν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀπὸ Φαι-
νεταὶ αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμῳ σεσαγμένον
σκόπη

tum enim audio, nullius hominum vita suffecerit,
vt ad omnes veniamus, et vnumquemque accu-
rate inspiciamus, inspectum iudicemus, eligamus
que iudicatum, atque electione facta philosopha-
mur. Hac enim sola ratione inueniri verum ais,
alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime,
ne illud quidem iam satis esse, sed nos videri per
imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis
inuentum, inuenisse autem nihil: vti piscatores
saepe submissis retibus pondus quoddam sentien-
tes, extrahunt, pisces se quamplurimos compre-
hendisse rati; deinde, cum multo labore extra-
xerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas
arenis

σκόπει, μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιῶτον ἀσπανάμεν.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω, τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βέλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΤΚ. Οὐκ ἔν πειρῶ διεκδύνα· σὺν θεῷ γάρ οἶσθα νῆν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γάρ, καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τῷτο ἐρῶσώμεθά ποτε, εἰδέπω εἰδὲ τῷτο ὄλγον ἔσσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοῶσι. ΕΡΜ. Τί Φῆς; εἰδὲ τῶτων τις πάντως ἔχει; ΛΤΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὐρημένον.

ΕΡΜ.

arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus. H E R M. Non assequor, quid illa sibi retia velint: plane enim illis me comprehendis. L Y C. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natare didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iuerimus, idque perfecimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id, quod quaerimus, an similiter omnes ignorent. H E R M. Quid ais? neque horum quisquam omnino illud habet? L Y C. Obscurum. nisi forte fieri non posse putas, ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inuentum.

66. HERM.

239 LVCIANI HERMOTIMVS,

ΕΡΜ. Πῶς οἶόν τε; ΛΤΚ. Οὕτως· ἔσω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὲς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμῃς τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ἐπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτῷ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μὲν τοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΤΚ. Οὐ μὲν ἔδὲ τῷτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλῃς ἀριθμῶς εἶπεῖν, τὰς ψευδοεῖς, καὶ ἀκ. ὄντας, μηδὲνα δὲ αὐτῶν φάναί, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμῃς ἔχει· ἢ τί Φῆς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον. ΛΤΚ. Κατὰ ταῦτα

τοῖον

66. H E R M. Qui fieri illud possit? L Y C. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu sumens, ex clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi diuinantes dicant, vnus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, et in vniuersum alium alius numerum. Fieri quidem potest, vt aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est? HERM. Est sane. LYC. Verum enim vero neque illud non potest accidere, vt omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri sic posse. LYC. Eadem

τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφῶντες τὴν εὐδαι-
μονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλ-
λος ἄλλο τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ τὸ
καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰ-
κὸς μὲν ἔν καὶ τῶν ἐν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον·
ἐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα·
καὶ εὐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχεῖν, πρὶν τὴν
ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει
δ', οἶμαι, πρὸ φερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔ-
γνωσται τάληθές, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰ-
δὼς τῶν φιλοσοφῶντων, εἴτα μετὰ τῆτο, τὸ
ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ὥ πεισθένεσιν. EPM. Ὡς-
τε, ὦ Λυκίη, τῆτο φῆς, ὅτι ἐδ' ἂν διὰ πά-
σης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, ἐδὲ τότε πάντως
ἔξομεν

dem ratione igitur philosophi omnes felicitatem
quaerunt, qualis sit, et eam dicunt alius in alia
re inesse, vnus quidem in voluptate, alius in
honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur
simile est horum vnum quoddam esse summum
bonum; sed nec abhorret, esse quiddam practer
illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam
oportebat, initio nondum inuento festinare ad
finem. Oportebat autem, puto, planum ante
fieri, cognitam esse veritatem, et omnino haberi
illam ab vno, qui eam sciat, philosophorum: ac
deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit ha-
benda? H E R M. Hoc igitur, Lycine, dicis,
neque si per vnamquamque eamus philosophiam,
ne

ἔχομεν τ' ἀληθές εὐρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γάρ-
 θῃ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· καὶ
 ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι, ὅτι ἔδέπω, ἔς' ἂν ἁ-
 δηλον, ἦ, εἰ ἐν τι τούτων ἐστίν, ὧν οὗτοι λέ-
 γουσιν.

ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ Φῆς, εὐρήσο-
 μεν, ἔδῃ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς
 ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποσάντας τῇ φιλοσο-
 φεῖν. τῷτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν Φῆς ἀδύνατον
 εἶναι φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ
 γε ὄντι. ἀξιοῖς γάρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλον-
 τα, ἐλῆσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην·
 ἢ δ' αἵρεσις ἔτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς αὖ
 γενέ-

ne sic quidem, inquam, omnino verum nos in-
 uenire posse. ΛΥC. Noli me, bone vir, in-
 terrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa
 tibi forte respondeat, nondum hoc omnino non
 posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eo-
 rum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum di-
 cis, inueniemus, neque philosophabimur, sed
 idiotarum nos vitam viuere oportebit, et a philo-
 sophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis,
 fieri non posse, vt philosophemur, peruenire ad
 eam homini nato non licere. Postulas enim, eum
 qui philosophaturus sit, eligere primum philoso-
 phiam optimam. Electio porro ista ita demum
 accura-

γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσαν-
τες, ἐλπίμεθα τὴν ἀληθευτάτην. εἴτα λογιζό-
μενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὅσος ἐκίστη ἱκανὸς ἐστίν,
ὑπερξέπιπτες, ἀπομικύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γε-
νὰς ἄλλας, ὡς ὑπερήμερον 14) γίνεσθαι τὰ
ἀληθὲς τῷ ἐκίστῃ βίῃ. τελευτῶν δὲ, καὶ τῷτο
αὐτὸ ἐκ ἀνενδοσίας ἀποφαίνεις, ἀδελον εἶναι
λέγων, εἴτε εὖρηται πρὸς τῶν Φιλοσοφούντων
πάλαυ τὰ ἀληθὲς, εἴτε καὶ μὴ. ΛΤΚ. Σὺ δὲ
πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἀνέπομεσάμενος εἰπεῖν
ὅ, τι

accurata tibi videtur esse, si per omnem philoso-
phiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus.
Deinde dum computas annorum numerum, qui
vnicuique *sectae* sufficiat, modum omnem ex-
cessisti, producto in alias generationes negotio,
ut adeo post terminum vitae singulorum veniat
demum veritas. Denique vero id ipsum quoque
dubitatione non usquequaque liberum esse pro-
nuntias, qui dicas, obscurum esse, inuentane
sit olim a philosophis veritas, nec ne. LYC. At
tu, Hermotime, num possis iuratus dicere, eam
inuen-

14. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem
elegantem declarat illud Longini s. 14. ubi
ὑπερήμερον τι τῷ ἰδίῳ βίῃ καὶ χρόνῳ φθέρ-
ξασθαι recte interpretatus est ex Cicerone
Tollius, dicere aliquid, quod non iisdem re-
gionibus terminetur, quibus vitae nostrae spa-
tium circumscriptum est. Gesner.

ἔ, τι εὔρηται πρὸς αὐτῶν; EPM. Ἐγὼ μὲν ἐὰν ἐμίσσῃμι. ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκὼν σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα.

EPM. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀμείβεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικυρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι Φασκόντων, τὰς μὲν εἰδέναι τὰς λόγους εἰσέξας, τὰς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιόπιστας ὄντας; EPM. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίναι τὰς εἰδότας, καὶ διαγινώσκειν, ἀπὸ τῶν ἐκ εἰδόντων μὲν, Φασκόντων δὲ, οὐ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; EPM. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ'

inuentam ab illis esse? HERM. Equidem non iurauerim. L Y C. Quam multa etiam praeteruidi tibi prudens, examine longo quae et ipsa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamuis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera ista. LYC. Discernere igitur eos, qui sciunt, et dignoscere ab his, qui cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad

ἀλλ' ἐν ἐπὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προσήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιᾶτων δύναμιν περισάμενον, ὥς μή σε λάθῃ ὁ χεῖρων προκριθεῖς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τῷτο ὄρα, ὅσα δὲ τῷ χρόνῳ, ἐν ἑκὼν παρήκα, δεδιώς, μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καίτοι τό γε μέγιστον τε ἄμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιᾶτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδύλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τῷτό ἐσιν, οἶμα, καὶ μόνῃ σοι αὕτη πιση καὶ βέβαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὖρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ ἔδ' ἵτισεν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τὰς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἅ, τε δόκιμα καὶ ἀκρίβδηλα, καὶ ἀπα-
ρανε-

ad plerosque certe illorum accedere, et tentare, et meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, et iudicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum et maxime necessarium in talibus, obscuris inquam et ambiguis, vnum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis et firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecumque nulla, quam si iudicare possis et separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis argentariorum, dignoscendi proba et fraudis expertia

πραεκομμένα· καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινα δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἥεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων. εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι, ὡς ἀδὲν κωλύσει σε τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι ὑφ' ἐκείνου, ἢ θαλλῶ προδειχθέντι ἀπολαθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι ἐοικώς ἔσῃ, ἐφ' ᾧ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τις ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νῆ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὅχθῃ παραποταμίᾳ πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, καὶ μικρὰ τις αὔρα διαφυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὐρης διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξῃς πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητημένων διακρίσεως,

ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habes*: sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab vnoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris, vti pecora. Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcumque te in partem summo quis digito trahat, sequare: aut, per Iouem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemuis spiritum flexae, quam et minuta quaeuis aura flatu suo commoueat.

69. Itaque si quem magistrum inuenias, qui de demonstratione atque dubiorum diiudicatione
artem,

σεως, τέχνην τινὰ εἰδώς, διδάξεις σε, παύσῃ
 δηλαδή πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ
 βέλτιστον φανεῖται, καὶ τὰληθές ὑπαρχόν τῇ
 ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγ-
 χθήσεται, καὶ σὺ βεβρίως ἐλόμενος, καὶ κρί-
 νας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόδητον εὐδαι-
 μονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα
 συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ. ERM. Εὐγε, ὦ
 Λυκίνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλ-
 πίδος ἔμικρὰς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος
 ὡς εἶπας ἡμῖν ἀνὴρ τιστοῦτος, διαγνωσικὸς τε,
 καὶ διακριτικὸς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον
 ἀποδεικτικὸς, ὡς τά γε μετὰ ταῦτα, ῥάδια ἦ-
 δη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ ἔ πολλῆς διατριβῆς
 δεόμε-

artem, quam norit, te doceat, laborare nimi-
 rum defines. Statim enim quod optimum est tibi
 apparuerit, et verum demonstratiuae illi arti sub-
 iectum; mendacium vero deprehendetur, tuque,
 firma electione facta et iudicio, philosophabere,
 et expetita illa votis omnibus felicitate parata, cum
 ea viues, bona possidens coniunctum omnia.
 HERM. Euge, Lycine, multum enim ista me-
 liora dicis, et cum spe non mediocri coniuncta,
 quaerendusque, vt videtur, nobis talis vir est,
 qui illa nos dignoscendi diiudicandique facultate
 instruat, et, quod maximum est, demonstrandi
 quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia iam, et
 molestiae expertia, nec morae multae indigentia.

246 LVCIANI HERMOTIMVS,

δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οἶδά σοι, ἔχον-
 τόν τι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ἐ-
 δόν. ΛΤΚ. Καὶ μὴν ἔδιδάτω χάριν ἂν μοι εἰδείης
 εἰκότως. ἔδεν γὰρ σοι ἐξευρητικῶς ἔδειξα, ὥς ἐγ-
 γυτέρω σε ποιήσῃ τῆς ἐλπίδος. τὸ δέ, πολὺ
 πορρωτέρω γεγονάμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ
 κατὰ τὰς παροιμιαζομένας, πολλὰ μοχθήσαν-
 τες, ὁμοίως ἔσμεν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς;
 πᾶν γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΤΚ. "Οτι, ὦ ἑταῖρε, καὶν εὐρωμεν ὑπὲρ
 σχνέμενόν τινα εἰδέναι τε ἀπόδειξιν, καὶ ἄλλον
 διδάξῃν, καὶ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ,
 ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν κρίναι δυνάμενον, εἰ
 ἀληθὴ ὁ ἀνὴρ λέγει· καὶν τότε εὐπορήσομεν,
 ἄδη-

Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui com-
 pendariam hanc nobis optimamque viam inue-
 neris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias:
 nihil enim vel inueni, vel ostendi, quod spei te
 tuae propius admoueat. Sed multo, quam prius
 eramus, longius nunc absunus, et, quod est in
 prouerbio, post multum laborem, vt ante, habe-
 mus. HERM. Quid ita? videris enim triste
 quiddam et desperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiamsi inuenia-
 mus aliquem, professum scire se demonstratio-
 nem, ac docere velle alios, non statim, puto,
 illi credemus, sed quaeremus, qui iudicare possit,
 an vera ille dicat? Et huius si oblata copia sit,
 obicu-

ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπ' γινώσκων ἔτος οἷός τις δια-
 γινώσκων τὸν ὀρθῶς κρινέντα, ἢ μή. καὶ ἐπ'
 αὐτὸν αὐθις τῆτοκ, ἀλλὰ ἐπ' γινώσκοντος, οἶμαι,
 δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πάθεν ἂν εἰδείημεν διακρίναν τὸν
 ἄριστον κρίνουν δυνάμενον; ὀρθῶς, ὅποι τῆτο ἀπο-
 τείνεται, καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, ὅταν πο-
 τε καὶ καταληφθῇ καὶ μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ
 τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας εἶναι τε εὐρίσκειν,
 ἀμφισβητημένας ὕψει, καὶ μηδὲν ἐχέσας βέ-
 βαιον. αἱ γὰρ πλείους αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμ-
 φισβητημένων πείθου ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι.
 αἱ δὲ, τοῖς πάντι προδήλοισι τὰ ἀφανέστατα συμ-
 πτῶσαι, καὶ δὲν αὐτοῖς κοινωνήντα, ἀποδείξεις
 ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκειν. ὥσπερ εἴ τις οἶοι-
 ται

obscurum adhuc nobis, vtrum ille index digno-
 scere possit recte iudicaturum, nec ne? et ad hunc
 ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim
 unde sciamus diiudicare eum, qui iudicare possit
 optime? Vides, quorsum hoc pertineat, et ut sit
 infinitum, cum stare nusquam, et comprehendi
 possit? quandoquidem ipsas quoque demonstra-
 tiones, quotquot inueniri possunt, in dubium
 reuocari videas, neque firmum quidquam habe-
 re. Aliae enim et pleraeque illarum per alia, de
 quibus et ipsis adhuc lis est, persuadere nobis ni-
 tuntur se scire: aliae vero, quae obscurissima ma-
 nifestis copulant, et commune nihil habentibus,
 demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi

το ἀποδείξειν εἶναι θεός, διότι βαμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥς, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ οἱ ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύβω θρόντες, ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀρχῇ, καὶ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

ERM. Οἶά με εἰργάσω, ὦ Λυκίνε, ἀνδραγαθίας μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφῆνας, καὶ ὡς εἶπεν ἀπολείται μοι τὰ τσσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάρματος ὁ πολὺς. ATK. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢ ἐννοήσῃς, ὅτι ἐξ ἑνὸς ἐξωμένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄντος σκιάς μάχονται οἱ φιλοσοφῶντες. ἢ τίς ἄρα δύναίτο δι' ἐμείνων ἐπάντων χωρῆσαι, ὡς εἶπεν; ὅπως ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὅμοιον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρυοὶ, καὶ αἰτιῶτο τὴν τύχην,

causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, vt currentes in circulo, ad idem initium et dubitationem rediimus.

71. HERM. Vt me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: vt videtur, periere mihi tot anni et labor ille opturimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, moleste feres, si cogitaueris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, vt ita dicam, de asini vmbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse et ipse negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret et

τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀνελθεῖν εἰς τὸν ἕρανόν,
 ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδύς εἰς τὴν θάλατταν, ἀπὸ
 Σικελίας εἰς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρ-
 θεῖς πτηνὸς αὐθημερόν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰν-
 δὸν τελεῖ· τὰ δ' αἷτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπί-
 και, οἶμαι, ἢ ὅτι ποτὲ ἰδὼν τοιῆτον, ἢ αὐτὸς
 αὐτῷ ἀναπλάσας, ἢ πρότερον ἐξετάσας, εἰέφι-
 κτὰ εὐχεταί, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπου φύσιν.
 καὶ δὴ καὶ σέ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀ-
 νεροπολῶντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τῆς ὑπνικῆς ἐκ-
 θερεῖν ἐπόησεν, εἴτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόνος
 τὰς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὑπνον ἢ ῥαδίως
 ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἑώρας; πάσχει δ'
 αὐτὸ

et cum fortuna queratur, quod adscendere incoe-
 lum nequeat, aut quod non profundo mari mer-
 fus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non
 pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos
 perveniat: causam vero eius doloris *banc* habeat,
 quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio,
 aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato
 prius, num ea optet, ad quae pervenire possit,
 quaeque humanae naturae conveniant. Et sane
 tibi quoque, sodalis, multa et admirabilia som-
 nianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires
 effecit. Deinde illi irasceris vix aperiens oculos,
 et non sine difficultate somnum prae voluptate vi-
 forum excutens. Visu illud venit etiam iis, qui

250 LVCIANI HERMOTIMVS,

αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάτ-
 ταντες, ἢ μεταξὺ πλετῶσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυ-
 ρὸς ἀναρύττεσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τὰλλα εὐ-
 δαιμονῶσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ἐξεδιερκεῖ,
 ἡ εὐχὴ μεγάλῳδαρος ἔσται, καὶ πρὸς ἑδὲν ἀντι-
 λέγεται, καὶ πτηνὸς θάλλῃ τις γενέσθαι, καὶ
 κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, καὶ ὅρη, ὅλα χρυσᾷ
 εὐρίσκειν. ἢν ταῖνυν ταῦτα εἰνοῶσιν αὐτοῖς ὁ
 παῖς προσελθὼν, ἔρηται τι τῶν ἀνεγκλήσιον,
 οἷον, ὅθεν ἄρτας ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἢ, Φατέον
 πρὸς τὸν ἀπαρτῆντα τῆνοίμιαν, ἐκ πολλῶν πε-
 μένοντα, ἔτως ἀγανακτῶσιν, ὡς ὑπὸ τῷ ἐρομέ-
 νῳ καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα
 ἐκείνη

vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his,
 dum diuites sunt, dum effodiunt thesauros, et
 regnant et caeteris rebus beati sunt, qualia multa
 perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magni-
 fica muneribus, neque contradicens cuiquam,
 nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea
 magnitudine, nec si aureos totos montes inue-
 nire: haec igitur dum animo agitant, si puer ac-
 cedens interroget necessarium quiddam, verbi
 gratia, vnde panis emendus? aut quid respon-
 dendum mercedem domus repetenti, qui diu iam
 exspectauerit? ita indignantur, quasi ab interro-
 gante illo atque interpellante ablata ipsis essent
 bona

ἐκείνη τὰγαθὰ, καὶ ὀλίγα δέξαι τὴν εἶνα τοῦ
 παιδὸς ἀποτραγῶν.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ κάθῃς αὐτὸ πρὸς
 ἐμέ, εἴ σε θησαυρὸς ἀναρύττοντα, καὶ κατομέ-
 νον, καὶ τινὰς ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοῶντα, καὶ
 τινὰς ἐλπίδας ἀνεφίκτας ἐλπίζοντα, φίλος ὢν,
 ἔ περιεῖδον διὰ πάντος τῆ βίᾳ, ὀνειρώ ἡδὲ μὲν
 ἴσως, ἀτὰρ ὀνειρώ γε συνόντα· διαναשאίντα δέ,
 ἀξιώ πράττειν τὶ τῶν ἀνγκυαίων, καὶ ὃ σε παρα-
 πύμπει εἰς τὸ λοιπὸν τῆ βίᾳ, τὰ κοινὰ ταῦτα
 φρονῶντα. ἐπεὶ ὃ γε νῦν ἐπραττες, καὶ ἐπε-
 κείεις, ἔδεν τῶν ἵπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν
 καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνιχοι,
 καὶ

bona illa omnia, et parum abest, quin morfu na-
 sum puero auferant.

72. Tu vero, amice, noli eodem in me im-
 petu ferri, si te effodientem thesauros, aut vo-
 lantem, aut cogitationes quasdam maiores, quam
 natura patitur, agitantem, et spes habentem, ad
 quas perueniri non potest, pro amicitia nostra
 non passus sum per omnem vitam in somnio, suavi
 illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed sur-
 gere iubeo, et facere quidquam eorum, quae
 opus sunt, quodque te ad id quod superest vitae
 dimittere possit communi illo sensu praeditum.
 Quod enim modo agebas, et cogitabas, ab Hip-
 pocentauris et Chimaeris et Gorgonibus nihil
 quidquam differt, et quaecumque alia Somnia et
 Poetae

252 LVCIANI HERMOTIMVS,

καὶ πείνηται καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀνα-
πλάττεσιν, ἔτε γεγόμενα πώποτε, ἔτε γενέ-
σθαι δυνάμενα· καὶ ὁμός ὁ πολὺς λαὸς πιστεύει-
σιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὀρῶντες, ἢ ἀκούον-
τες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὰ ξένα καὶ ἀλλόκοτα
εἶναι.

Καὶ σὺ δὴ μυθοποιᾷ τινος ἀνέσας, ὡς ἔστι τι
γυνὴ ὑπερφυῖς τὰ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας
αὐτάς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ πρότερον ἐξε-
τάσας, εἰ ἀληθὴ λέγει, καὶ εἰ ἔστι πα τῆς γῆς ἢ
ἄνθρωπος αὕτη, ἥρας εὐθύς, ὥσπερ Φασὶ τὴν
Μήδειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τῷ Ἰάσονος· ὃ
δὲ δὴ μάλιστα σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο,
καὶ τὰς ἄλλας δέ, ὅποσοι τῷ αὐτῷ σφι εἰδώλου
ἐρῶσι.

Poëtae et pictores pro sua libertate confingunt;
quae nec fuere unquam, neque fieri possunt. Et
tamen maior pars populi credunt illis, et viden-
dis audiendisue talibus mulcentur, ob id ipsam
nempe, quod peregrina sunt et absurda.

73. Et tu sane cum ex fabulatore quodam au-
disse, mulierem esse, quae pulchritudine natu-
ram supergressa, vel Gratias ipsas aut Coelestem
illam Venerem vincat, non explorato prius, vtrum
vera dicat, et sitne terrarum alicubi ista mulier,
statim amare eam coepisti, vt Medeam aiunt ex
insomnio amore Iasonis correptam. Quod autem
maxime te in amorem illum induxit, aliosque,
quotquot eandem quam tu, umbram amant, quan-
tum

ἔρῳσι, τᾷτο ἦν, ὥς γε μοι ἐκμάζοντι φαίνεται,
 εὐὸ τὸν λέγοντα ἐκπαῖνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπεὶ
 περ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀ-
 κολῶσα ἐπάγειν. εἰς τᾷτο γὰρ ἐωρᾶτε μένον,
 καὶ διὰ τᾷτο εἶλεν ὑμᾶς τῆς ῥήνός, ἐπεὶ περ ἀ-
 παξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδόκατε αὐτῷ, καὶ ἦ-
 γεν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας
 ὁδῷ. ῥάδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ
 εἰς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρέφόμενος εἰς τὴν εἰσοδὸν,
 ἐξήταξεν, εἰ ἀληθὴς ἐσι, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καὶ
 ἦν ἐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν
 σρωδευκῶτων ἰχνεσι, καθάπερ τὰ πρέβια πρὸς
 τὸν αὐτῶν ἡγούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κα-
 τὰ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον
 °Ο

lum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui
 de muliere praeedicabat, postquam semel fides illi
 habita est, quasi vera diceret, ea subiunxit, quae
 consequentia et cohaerentia essent superioribus. Ad
 hoc enim spectabatis solum, et propter hoc ipsum
 naso quasi alligatos traxit, cum primam semel
 velut ansam ei dedissetis, duxitque ad amatam
 recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor,
 caetera, neque quisquam vestrum ad ingressum
 reflexa cogitatione, verane esset via? exploravit,
 et num forte imprudens quam non oportebat in-
 stitisset? sed praeecuntium sequebatur vestigia, uti
 oves suum solent ducem, cum deceret ad introi-
 tum et principia statim videre, intrandumne sit?
 74. Quod

Ὁ δὲ Φημι, σαφέστερον ἂν μάθοις, ἢν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τέτων ποιητῶν, ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμάτως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας, εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πισεύσας, εὐθὺς ἀκολέθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὁ Φθαλμὸς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἑξ, καὶ ὦτα ἑξ, καὶ Φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡφίει, καὶ ἡσθις διὰ τριῶν σωματίων, καὶ δακτύλας τριάνοντα εἶχεν, ἐχὼσπερ ἑκάστος ἡμῶν δέσκει ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ· καὶ εἰ πολεμῶν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἐκάζη, πέλτην, ἢ γέρερον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν πέλτην κατέφερον, ἡ δὲ λόγ-
 χην

74. Quod autem dico apertitus intelligas, si consideres et conféras eiusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem et sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit? Sed fide illi habita, ille istum consequenter subiungat caetera: eundem hominem sex habuisse oculos; et aures totidem, et voces eodem tempore ternas emisisse, et oribus tribus sumsisse cibum, et triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam deiecis-
 lan-

χην ἡφίει, ἡ δὲ τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔ-
 τι ἂν ἀπιστῆσει ταῦτα λέγοντι αὐτῷ, ἀκόλα-
 θα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν,
 εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ἄτως ἔχειν.
 ἣν δ' ἅπαξ ἐκείνα δῶς, ἐπιρρεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ
 ἔποτε σῆσεται, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς ἐκ ἐτι-
 ρῆδιον, ἐπείπερ ἀκόλαθα, καὶ ὁμοίᾳ ἔσι τῇ συγ-
 χωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμῖς πάσχετε. ὕ-
 πο γὰρ δὴ ἐρωτας, καὶ προθυμίας, ἐκ ἐξετά-
 σαντες τὰ κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἐνάσῃν, ὅπως ὑμῖν
 ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολαθίας ἐλκόμενοι,
 ἐκ ἐνοῶντες, εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλαθόν τι αὐτῷ,
 καὶ ψεῦδος ὄν. οἶον, εἴ τις λέγοι τὰ δις πέν-
 τε ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσῃας αὐτῷ, μὴ
 ἀρε-

lanceam, tertiam vsam gladio. Et quis adhuc fi-
 dem negaret dicenti talia? conueniunt enim princi-
 pio, de quo statim videndum erat, possetne recipi?
 et an concedendum sit, rem ita habere. Vbi
 vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua,
 nec vsquam subsistent, ipsumque illud negare fi-
 dem non iam facile, cum consequentia sint et
 concessis principiis similia: quod quidem vobis
 accidit. Prae amore enim et studio, non ante
 explorato, vti se vobis habeant, quae sunt circa
 vnumquemque ingressum, proceditis, tracti a
 consequentia, non aduertentes animum, si qua
 sit quod sequatur ex illis, et idem sit falsum. Vt
 si quis dicat bis quinque septem esse, tuque fi-
 dem

ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτῷ, ἐπάξει δηλαδὴ, ἑτάρα
 τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντα, καὶ
 καὶ μέχρις ἂν ὅτε ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ διατριβὴ
 γεωμετρίᾳ ποιεῖ. καὶ μείνη γὰρ τὰς ἐν ἀρχῇ, ἀ-
 λόγιστά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγ-
 χωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συζητῶν
 δυνάμενα, σημειῖά τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀ-
 πλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θε-
 μελίοις τέτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀπο-
 εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδὸς τῆς
 κῆς ὀρεωμένη.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρ-
 χὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάσης, πιθεύετε τοῖς ἐ-
 ξῆν

dem illi habeas, non et ipse apud te dinumerans,
 inferet scilicet, etiam quater sumpta quinque effi-
 cere quatuordecim, et quousque ille voluerit;
 qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam
 illa quoque hos, qui versantur circa principia,
 absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi
 aequum censet, quae tamen ne consistere qui-
 dem possunt, puncta quaedam individua, et li-
 neas latitudine omni carentes, et id genus plura:
 deinde putribus illis fundamentis similia inae-
 dificat, et postulat vera ad demonstrationem dicere,
 initio a falsis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque, concessis sectae
 cuiusque principiis, his quae sequuntur fidem
 adiun-

ξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀ-
 κολῶθειαν ἠγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ ἔσαν. εἴτα οἱ
 μὲν ὑμῶν ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν
 ἰδεῖν τὰληθές, καὶ καταγνῶναι τῶν ἐξαπατη-
 σάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶν αἰσθωνταὶ ἐξηπα-
 τημένοι, ἐψέκοτε γέροντες ἤδη γενομένοι, ὁ-
 κῶσιν ἀναστρέφειν, αἰδέμενοι, εἰ δεήσει τηλικού-
 τας αὐτὰς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγ-
 ματα παίδων ἔχοντες ἔ συνίεσαν, ὥστε ἐμμέ-
 νουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνῃς, καὶ ἐπανῆσι τὰ
 παρόντα, καὶ ὁπόσας ἂν δύνωνται, προτρέπου-
 σιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι
 ᾧσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς
 καὶ ἄλλας τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐ-
 καὶ καὶ-

adiungitis, et signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae et ipsa tamen falsa est;
 deinde alii quidem vestrum spei suae immoriun-
 tur ante quam verum viderint, suosque illos de-
 ceptores damnauerint: illi vero, licet sero deni-
 que senes iam facti deceptos se sentiant, redire
 tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, si
 oporteat, id aetatis cum sint, fateri, se impru-
 dentes puerorum tractasse ludibria: itaque ma-
 nent in iisdem prae pudore, et laudant praesen-
 tia, et quotquot possunt ad eadem hortantur, ne
 soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo,
 quod multis etiam aliis eadem, quae sibi, visu ve-
 nerint.

κακεῖνο ὀρώσιν, ὅτι, ἢν τὰ ληθές εἴπωσιν, ἐκ ἑ-
 τι σεμνοί, ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τὰς πολλὰς δό-
 ξασιν, ἐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. ἐκ ἂν ἔν ἐκόν-
 τες εἴποιεν εἰδότες, ἀφ' οἷων ἐκπεσόντες, ἔμοιοι
 τοῖς ἄλλοις δόξασιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάντῃ ἐντύ-
 χους, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπά-
 τηνται, καὶ τὰς ἄλλας ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων
 περρωμένους. εἰ δ' ἔν τινι τοιᾷτῳ ἐντύχοις, φι-
 λαλήθη τε κάλει τὸν τοιᾶτον, καὶ χρησὸν, καὶ
 δίκαιον, καὶ εἰ βέλει, φιλόσοφον· ἔ γάρ αὖ
 Φθονήσαιμι τέτῳ μόνῳ τῷ ὀνόματος· οἱ δ'
 ἄλλοι, ἢ ἐδὲν ἀληθές ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ
 εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰ-
 σχύνης, καὶ τῷ προτιμᾶσθαι βέλυσθαι.

Καί-
 nerint. Nam rursus illud quoque vident, si ve-
 rum dicant, se non iam graues, vt adhuc, et su-
 pra vulgus elatos visum iri, neque honorem eun-
 dem consequuturos. Numquam ergo voluntate
 dixerint, quantumuis sciant, quibus exciderint,
 et quam similes videantur reliquis. Paucos omni-
 no reperias satis fortes, vti audeant dicere, se
 deceptos esse, et dehortari alios, qui similia ten-
 tent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum
 voca, et frugi, et iustum, et si vis etiam phi-
 losophum. Huic enim soli nominis huius hono-
 rem non inuideam. Reliqui autem aut veri ni-
 hil sciunt, cum scire se putent; aut quod sciunt
 occultant, prae timiditate et pudore, et quod
 praeferrī aliis cupiunt.

Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν, ἃ ἔ-
 Φην, ῥάσωμεν, αὐτὰ καταβαλόντες, καὶ λή-
 θη τις ἔσω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου
 ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην
 Φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ
 μὴδ' ἤντιναῶν, ἰδῶμεν, εἰς ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυ-
 νατὴ ἔστιν, ἥ μάτην κάμνεσιν, ὅποσοι ἐφίενται
 αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκῶ θαυμα-
 ρὰς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσασιν οἱ ἐς τὰ ἀκρό-
 τατον ἐλθόντες. μόνες γὰρ τέττε; πάντα συλ-
 λαβόντας ἔξεν τὰ τῷ ὕπτι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ
 ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον εἰδείης, εἴ τιτι ἐντετύ-
 χηκας Στωϊκῷ τοιᾶτω καὶ Στωϊκῶν τῷ ἀκρῷ,
 οἶω

76. Quamquam, per ego te Minervam oro,
 quaecumque dixi iam relinquamus hic deposita
 omnia, sitque eorum obliuio, ut eorum, quae
 ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamus-
 que hanc Stoicorum philosophiam veram esse,
 aliam vero quaecumque nullam: ac videamus
 deinde, num illa talis sit, ad quam peruenire,
 et quam assequi aliquis possit; an vero frustra la-
 borent, quotquot illam concupiuerunt. Audio
 enim admirabilia quaedam promissa, de eorum
 felicitate, qui ad fastigium eius delati sint: solos
 quippe illos vera bona habituros in vniuersum
 omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris,
 inciderisne vnquam in Stoicum talem, et sum-

οἶω μήτε λυπεῖσθαι, μήτ' ὑφ' ἡδονῆς κατα-
 σπᾶσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι, Φθόνου δὲ κρείττο-
 νι, καὶ πλεῖστε καταφρονῶντι, καὶ συνόλως εὐ-
 δαίμονι, ὅποῖον χρεὶ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώ-
 μονα τῷ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίῃ. ὁ γὰρ καὶ κατὰ
 μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, καὶ πάντα πλείω
 ἔχει. εἰ δὲ τῷτο ἔχῃ, ἔδεπω εὐδαιμόνων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιῷτον εἶδον. ΛΤΚ. Εὖγε,
 ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι καὶ ψεύδῃ ἐκών. εἰς τί γὰρ ἀ-
 ποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὀρεῖς μήτε τὸν δι-
 δάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου, μήτε τὸν
 πρὸ αὐτῷ, μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μη-
 δένα

mum Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore,
 ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur
 nunquam, qui invidia maior sit, diuitiarum con-
 temtor, et verbo beatus, qualem oportet esse,
 canon qui haberi velit et regula vitae ad virtu-
 tem *compositae*. Qui enim vel minima in re de-
 ficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus
 in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non *est*,
 nondum, *inquam*, *est* beatus.

77. HERM. Talem equidem vidi neminem.
 LYC. Recte istud, Hermotime, quod non men-
 tiris prudens ac volens. Quo igitur consilio phi-
 losopharis, cum videas, neque tuum magistrum,
 neque qui illius fuit, neque qui ante istum; ne-
 que si ad decimam quasi generationem adscendas,
 quem-

δένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τῆτο εὐ-
 δαίμονα γεγεννημένον; ἔδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὁρῶς
 εἴποις, ὡς ἀπ' ἄλλης καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐ-
 δαιμονίας, ἐπεὶ ἔδὲν ὁ Φελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω
 τῆ ἔδῃ ἔσι, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ἃ, τε παρὰ
 τὴν θύραν ἔξω ἔσως, καὶ ὁ πόρρω. διαλλατ-
 τοιεν δ' ἂν, ὅτι μᾶλλον ἔτος ἀνιάσεται, ὁρῶν
 ἐγγύθεν, οἶων ἐξέρηται. εἶτα, ἵνα πλησίον γένῃ
 τῆς εὐδαιμονίας! (δώσω γὰρ τῆτό σοι) τοσαῦ-
 τα πονεῖς κατατρυχῶν σεαυτὸν· καὶ παραδεδρά-
 μηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσῆτος ἐν ἀκηδία, καὶ καυά-
 τῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα, καὶ εἰς-
 αὔθις ποιήσεις, ὡς Φῆς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τῆ-
 λάχιστον, ἢ ὀγδοηκοντέτης γενόμενος. ἢ τίς
 ἐγγυη-

quemquam illorum plane sapientem, et propter
 hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixe-
 ris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias.
 Nihil enim profeceris: nam aequè extra limen est
 et sub diuo, tam qui ad ianuam stat foris, quam
 qui e longinquo: et in hoc forte differant, quod
 ille magis excrucietur, qui e proximo videat,
 quibus sibi *bonis* carendum sit. Deinde, ut pro-
 pe felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum
 laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae
 spatium effluxit, dum te non respicis, dum la-
 bores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac de-
 nuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum
 annos, ut octuagenarius senex (et quis sponso-

262 LVCIANI HERMOTIMVS,

ἐγγυητής ἐσί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἔτι
ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονῶσιν, εἰ μὴ μόνος οἶε
τεύξεσθαι τέττε, καὶ αἰρήσειν διώκων; ἃ πρὸ
σὲ μάλα πολλοί, καὶ ἀγαθοί, καὶ ὠκύτεροι
παρακαλὺ διώκοντες ἔκατέλαβον.

Ἀλλ' αὖ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχει ὅλον
συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, ἔχ' ὅριον ὃ, τι
ποτ' ἂν εἴῃ τὰγαθόν, αἷς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν
πόνων τῶν τοσάτων. ἔπειτα ἐς πέσον ἔτι τὸν
λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτῶ, γέρον ἤδη καὶ
παντὸς κδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα,
Φασίν, ἐν τῇ σορῶ ἔχων; εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὃ
γενναῖε, βίον προγυμνάσεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖ

νον

tibi est te tantum videtur?) tamen sis illorum
vnus, qui nondum beati sunt? nisi forte solum
te putas illud consequiturum et persequendo ca-
pturum, quod ante te multi admodum et boni
viri et multum celeriores, persequendo non com-
prehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, et
habe tibi vniuersum. Primo quidem non video,
quid demum sit illud bonum, quod tantis labo-
ribus aequiparari possit? Deinde quantum est
temporis reliquum, quo illo si ueris, senex iam
et suauitatibus omnibus non amplius tempestiuus,
et alterum iam pedem, quod aiunt, habens in
capulo; nisi forte aliam, generose, vitam me-
ditaris

νον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς, ὅτινα
τρέπον χρὴ βίβν· ὁμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦ-
τον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνή-
σων ἄμεινον, ἄχρῃς ἂν λάθῃ ὑπὸ λημοῦ δια-
φθαρεῖς.

Ἄλλὰ μὲν, εἰδ' ἐκεῖνό ~~κατα~~ κατανενόηκας, οἴ-
μαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ ἐν ἐργοῖς δῆπν ἐστίν, οἷον
ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα·
ὑμεῖς δέ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τὰς ἀκροῦς
τῶν φιλοσοφούντων Φημί,) ἀφέντες ταῦτα
ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύσκηνα μελετᾶτε,
καὶ συλλογισμὰς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον
τῆ βίβ ἐπὶ τέτοις διατρίβετε· καὶ ὅς ἂν κρα-
τῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν,
οἴμαι,

ditaris, vt in eam delatus, melius viuas, qui
quomodo viuendum sit didiceris: quod est eiuf-
modi, ac si quis tantum paret atque adornet ad
coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

79. Verum neque illud dum animaduertisti,
puto, in operibus scilicet inesse virtutem, vt in
faciendo iuste, sapienter, fortiter: at vos (vos
cum dico, summos philosophorum dico) mit-
tentes ista quaerere et facere, in voculis miseris
exercemini et syllogisimis, et dubitationibus, et
maio rem vitae partem in his conteritis; et qui
in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse vi-
ctoriam videtur. Quarum rerum causa hunc et-

οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τῆτονι θαυμάζεται
 γέροντα ἄνδρα, ὅτι τὰς προσαιμιλῶντας ἐς ἀπο-
 ρίαν καθίσηςι, καὶ εἶδεν, ὡς χρὴ ἐρεῖσθαι, καὶ
 σοφίσασθαι, καὶ παναργῆσαι, καὶ ἐς ἀφυκτα
 ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες
 (ἔτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν φλοῖον ἀ-
 σχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν
 ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐσὶν, ἃ πράττετε,
 ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἕωθεν ἐς ἐσπέραν; EPM.
 Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΛΤΚ. Ἡ ἔν ἐχὶ καὶ ὄρ-
 θῶς τις φαίη, τὴν σκιάν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐα-
 σαντας τὸ σῶμα, ἢ τῷ ὀφθαλμῷ τὸ σύφαρ, ἀμε-
 λήσαντας τῷ ὀλκῷ 15); μᾶλλον δὲ τὸ ὁμοιον ποι-
 εῖν,

iam, puto, doctorem admiramini, senem ho-
 minem, quod qui secum colloquantur in dubi-
 tationem coniicit, et quomodo interrogandum
 sit nouit, et cauillationibus atque fraudibus quo-
 modo vtendum, et ad incitas quomodo redigi
 aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui
 in operibus est, circa corticem negotiosi estis,
 foliis vos inuicem vestris in congressibus perfun-
 dentes. Aut sunt alia, quae facitis, Hermoti-
 me, omnes a prima luce ad vesperam? HERM.
 Non, sed haec ipsa. LYC. Nonne igitur recte
 dicat aliquis, relicto vos corpore vmbram capta-
 re, aut exuuias serpentis tractu ipso ac volumi-
 ne corporis neglecto? aut potius simile quid illi

face-
 15. 'Ολκῷ] 'Ολκὸν de corpore serpentis dici
 ido-

εἶν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄντος ὕδωρ ἐκχέας ὑπὲρ
 σιδηρῷ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖον τι καὶ
 πρᾶγμα οἰόμενος, καὶ εἰδώς, ὅτι ἂν ἀποβάλῃ,
 Φασί, τὰς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ
 ὕδωρ μένει.

Καὶ μοι δὲς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαι σε, εἰ ἐθέ-
 λεις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα εἰκέναι τῷ δι-
 δασκάλῳ, ἔτω μὲν ὀργίλος, ἔτω δὲ μικρολό-
 γος, ἔτω δὲ Φιλόνομος ὢν, καὶ Φιλήδογος, νῆ
 Δί, εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. Τισί

• γε.

facere, si quis aquam in mortarium infusam fer-
 reo pistillo contundat, necessarium quid, et quod
 ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, a-
 quam manere aquam, si tundendo perdat, quod
 aiunt, humeros.

80. Et concede mihi, vt hic te iam interro-
 gem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus
 similis esse magistri tui, aequè iracundus, aequè
 sordidus, aequè contentiosus vti sis, aequè vo-
 luptuarius, *talis enim est* per Iouem, licet vul-
 go talis non videatur. HERM. Quibusdam cer-

R 5

te.

idoneus auctor *Nicander* *θηριακ.* p. 162. et
 praefertim 166. Ὁλικῷ δὲ τροχόωσαν ἄ-
 λων' εἰλίσσεται γαίῃ. Caeterum *tractum* et-
 iam Latini, certe poëtae, dixerunt non mi-
 nus quam *volumen*. Itaque non male ὀλικόν,
 qui ἀπὸ τῆς ἑλκεῖν sit, vt a *trahendo tractus*,
 sic reddi arbitrabar. *Gesner.*

γε. ΛΥΚ. ὦ Ἑρμώτισμ, θέλεις διηγέσθαι
 αὐτὸν πρῶτον ἢ καὶ ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγον-
 τος ἀνδρὸς πάνυ γενηρακός, ὃς πᾶς πολλοὶ τῶν
 νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ πα-
 ρὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μισθόν, ἡγανάκτης
 λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ
 ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτε-
 τικέναι τῇ ἡμέρᾳ καὶ νέᾳ, ἔτω γὰρ συνδέσθαι, καὶ
 ἐπὶ ταῦτα ἡγανάκτηι.

Παρεστὼς ὁ θεὸς τῷ νεανίσκῳ, ἄγροικος ἄν-
 θρωπος, καὶ ιδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέ-
 πικυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγισ' ἡδικοῦ-
 σθαί λέγων, εἰ ῥημάτων παρὰ σὺ πριάμενοι,
 μηδὲ

te. L Y C. Visne, Hermotime, tibi referam,
 quae nuper audiui quendam pro philosophia di-
 cere hominem plane senem, cuius domum multi
 admodum iuvenes sapientiae causa frequentant.
 Is dum reposcit ab aliquo discipulorum merce-
 dem, indignabatur, dicens, ipsum intra diem
 praestitutum non soluisse debitum, quod solu-
 tum iam ab illo oportuisset, sexdecim diebus an-
 te, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita quip-
 pe conuenisse.

81. Adstans autem auunculus adolescentis, ho-
 mo rusticus, et ad haec vestra imperitus, Desi-
 ne, inquit, homo admirabilis, dicere, maxima
 te adfectum iniuria, si pro verbis a te euntis pretium
 nondum

μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον· καίτοι αὐτὸ μὲν ἡ-
μῖν πέπρακται, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ ἔδεν ἄ-
λλοτον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλ-
λα, ὧν ἔξ ἀρχῆς ἐπιδιδάσκων, συνέστησά σοι τὸν
νεανίσκον, ὃδ' ἔδεν ἀμείνων γεγέννηται διὰ σέ,
ὅς τ' αὖτε γείτονος Ἐχεκράτης τὴν θυγατέρα συν-
αρπάσας, παρθέναν ἔσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγη
δίηκεν ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντε ὠνήσα-
μην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τῷ Ἐ-
χεκράτῃ· τὴν μητέρα δὲ πρόωγ ἐρράπισαν, ὅτι
αὐτὴ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπῃ ἐκκομίζοντος τὸν κα-
δον, ὥς ἔχοι συμβολὰς, οἶμαι, καταθεῖναι·
τὰ μὲν γὰρ ἐς ὄρεγν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναίσχυν-
τίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῶ τινι
ἀμείνων

nondum perfoluimus. Atqui quae vendidisti no-
bis, eadem adhuc habes et ipse, neque quidquam
decessit tibi doctrinarum. Caeterum quarum re-
rum desideria ab initio commendavi tibi adole-
scentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera
factus est, qui Echecratis vicini mei filiam virgi-
nem rapuerit, et aegre iudicium de vi effugisset,
nisi talento redemissem iniuriam a pauperculo ho-
mine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit,
deprehenſus ab ea, cum sub veste efferret cadum,
ut haberet, puto, quas conferret symbolas. Quan-
tum ad iram, excandescentiam, impudentiam,
audaciam, mendacia, multo melius superiore
anno

αἰμεινον εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβυλόμην
 ἂν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σᾶ μάλλον,
 ἢ περ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καὶ ἐκάστην ἡμέραν πρὸς
 ἡμᾶς ἔδὲν δεομένους, ἐπεὶ τὸ δεῖπνον διεξέρχεται,
 ὡς κροκόδειλος ἤρπασε παιδίον, καὶ ὑπέσχηται
 ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πατήρ οὐκ
 οἶδ' ὅ, τι· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας ἔσσης,
 μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὀγυ-
 ναῖος ἀναφύει, ἐκ οἷδ' ὅπως περιπλέκων τὸν
 λόγον· ἡμεῖς δὲ γελῶμεν ἐπὶ τῆτοις· καὶ μά-
 λιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς
 αὐτὸν ἕξεις τινάς, καὶ σχέσεις, καὶ κταλήψεις,
 καὶ Φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἐνόμματα
 διεξιῶν. ἀκούομεν δὲ αὐτᾶ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ
 θεὸς ἐκ ἐν ἑρανῶ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πε-
 φοί-

anno quam nunc habuit. Atqui volui ego in
 hisce potius illum ate iuvari, quam illa scire,
 quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coe-
 na disputat, vt crocodilus puerum rapuerit, il-
 lumque se redditurum promiserit, si respondisset
 pater nescio quid? aut, necesse esse, si dies sit,
 non esse noctem. Interdum et cornua nobis bo-
 nus vir, sermone nescio quomodo perplexo, pro-
 ducit. At nos ridemus ista, et maxime quoties
 obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, et
relationes, et *comprehensiones*, et *visa*, et nomina
 id genus plura persequens. Audimus autem
 illum dicere, non in coelo esse Deum, sed ire
 per

Φοίτηκεν, οἶον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἀ-
 χρι καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς
 ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ, ἱκαταγελάσας
 αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τᾶτον, ἔφη; ἐκμάθω
 ἀκριβῶς, ἔδεν κωλύσει με μόνον πλάσιον, μόνον
 βασιλέα εἶναι, τὰς δὲ ἄλλας ἀνδράποδα καὶ
 κεδάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα τᾶ ἀνδρὲς εἰπόντος, ὁ Φιλόσοφος,
 ὄρα οἷαν ἀπάνκρισιν ἀπεκρίνατο, ὧ Ἑρμότιμε,
 ὡς πρεσβυτικὴν. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ
 ἐπλησίαζεν ἔτος, ἐκ οἷοι μακροῦ χεῖρω ἂν αὐτὸν
 ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ
 παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινὸν τινα ἐμβέ-
 βληκεν αὐτῷ ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην
 αἰδώς,

per omnia, vt ligna, et lapides, et animalia, ad
 res vsque contemptissimas. Ac cum mater ipsum
 interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens
 illam, verum, inquit, si perdidicero accurate
 nugas illas, nihil prohibebit, solum me diuitem,
 solum regem esse, reliquos vero mancipia et pur-
 gamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixisset, quod responsum ei
 philosophus dederit, iam vide, Hermotime,
 quam senile. Dixit enim: Verum nisi se ad me
 applicuisset, nonne putas multo illum deteriora
 perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse
 tradendum? adeo iam frenum illi quoddam phi-
 losophia imposuit, et aduersus eam reuerentia,
 atque

αἰδώς, καὶ διὰ τὸ το μετριώτερός ἐστιν ὑμῶν,
καὶ φορητὸς ἐστὶ. Φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐ-
τῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τῷ σχήματος καὶ τῷ
ὀνόματος· ἃ δὲ παρακολαθῆντα, παιδαγωγεῖ
αὐτόν· ὥς τε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὦν βελ-
τίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ'
ἐν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδόμενος Φιλο-
σοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἰ τίττωι τοιαῦδε λέγῃσι περὶ
τῶν παιδίων, ὥς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκαλίαν.
καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται,
ἀλλ' ἐν Φαῦλον εἶδέν ποιήσασιν ἐκεῖ μένοντες.
ἐγὼ μὲν ἐν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπληρῶσά μοι δο-
κῶ, καὶ ὄντινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδόμενων τὰ ἡμέ-
τερα, ἥμῃ μοι ἐς αὐρίον παραλαβὼν, ὅψαι τι
ὅπως

atque ob id ipsum moderatior vobis est et adhuc
tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam,
si indignus isto habitu et nomine isto videatur,
quae nimirum sequuntur illum, et paedagogi in
morem continent. Itaque dignus sim, si non eo-
rum, in quibus meliorem illum reddidi, merce-
dem a vobis capere; at certe eorum, quae philo-
sophiae reuerentia facere intermisit: quandoqui-
dem nutrices etiam paruos in scholam consent mit-
tendos, quum, si nondum bonum quidquam pos-
sint discere, certe mali nihil, dum ibi manent, fa-
ciant. Equidem reliqua mihi omnia impleuisse
videor, et quocumque volueris eorum, qui no-
stra non ignorant, adsumto, cras ad me veni,
vide-

ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πᾶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμαμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικίλα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένας συνήραζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; ἔ γάρ παιδαγωγόν με ἐπεσήσατε αὐτῷ.

Τοιαῦτα γέρον ἀνθρωπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἀν Φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς διὰ τῆτο Φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν Φαυλοτέρων πράττομεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς Φιλοσοφεῖν ἤξιᾶμεν, ἔχ' ὡς τῶν ἡρώτων κοσμιώτεροι εἴημεν περινοσῆντες; τί ἔν ἐκ ἀποκρίνη καὶ τῆτο; ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ἐλίγῃ δέω; ἐς τοῦτ' ὅ

videbisque, vt interroget, vt respondeat, quot res didicisti et quot iam legerit libros, de axiomatis, de syllogismis, de comprehensione, de officiis, et alia varia. Si vero aut matrem pulsauit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefecistis.

83. Talia senex pro Philosophia dicebat. Tu vero et ipse forte dixeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophemur, ne quid peius faciamus: aut num alia spe philosophari ab initio postulauimus? non ideo, vt idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non respondes hoc quoque? H E R M. Quid vero aliud, quam quod parum.

τοσῶτό με καθίκετο ὁ λόγος ἀληθῆς ὧν, καὶ
ὀδυρόμαι, ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσ-
έτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελεῶν ἀντὶ τῶν πό-
νων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μάθης ἀνανήφω, ὅρῳ,
οἷα μὲν ἔστιν ὧν ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα διὰ
ταῦτα.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρησέ; τὸ
γὰρ τῷ μῦθῳ ἐκείνῳ πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ὃν
Αἴσωπος διηγείτο. ἔφη γάρ, ἀνθρώπῳν τινα ἐ-
πὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώγη,
ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι
καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδῶ παραστᾷσανει-
πεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τῶν παρελθόν-
των

parum abest, quin illacrimet, adeo in animum
meum penetrauit vera ratio; ac deploro, quan-
tum miser temporis infumserim, mercedes insu-
per non paruas laborum meorum persequens. Iam
enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia
sint quae amabam, quae autem propter ea perpe-
sus sum.

84. LYC. Et quid lacrimis opus est? o bone!
valde enim prudens consilium arbitror fabulae,
quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, homi-
nem sedentem in litore ad fluctuosum mare, nu-
merasse fluctus. Cum vero subinde erraret, gra-
uiter tulisse et excruciatum esse, donec adstans
vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eo-
rum

των ἔνεκα; δέον τὰ εἰτεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων· καὶ σὺ τοίνυν, ἐπεὶ περ ἔτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βίῃν ἀξίων, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, ἔδὲν ἀλλόκοτον καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ ἐκ αἰσχύνῃ, ἣν περ εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὅποσα εἶπον, μὴ με νόμίσῃς κατὰ τῆς σοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκὰς ἐπανηρημένον εἰρημέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην

rum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, et ciuem te gerere de vulgo vnum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitias dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta cau-

ἐρήμην καταγνῆς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν
προετίμησας, πρὸς τὴν φροῶν ἀποσταῆσαι ὁ
λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἄπειμι γὰρ ἐπ' αὐτὸ τοῦ-
το, ὡς μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα
ὄψει γὰρ ἢ εἰς μακρὰν ἔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν
λάσιον, καὶ βαθύν, ἔτε δίαιταν νεκολασμένην,
ἀλλ' ἄνετα πάντα, καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ
πορφυρίδα μεταμφιάσσωμαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαν-
τες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεσθ'·
ὡς εἶθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντα ἐ-
κεῖνα, ὅποσα ἤκιστα παρ' αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι,
ἢ ἂν ὠκνησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τῆτο ἐς
τὸ ἔμπαιον ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐν-
νοῆσαι-

sa damnis. Nunc vero cum Stoicorum sectam
prætulisses, ad porticum intenta videbatur oratio,
quæ eximium nihil contra eam habeat.

86. HERM. Bene dicis. Ab eo igitur ad hoc ipsum,
ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non
ita multo post neque barbam uti nunc hirsutam
et prolixam, neque victum ita castigatum, sed
remissa omnia atque libera. Forte autem purpu-
ram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi
iam esse cum illis nugis. Vtinam etiam euomere
liceat, quaecumque ex illis audiui. Et noris me
non cunctanter helleborum propterea bibiturum,
contraria quam Chrysippus ratione, nimirum æ
quid

νοήσαιμι ὧν Φασι. τοὶ δ' ἔν ἐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὧ Λυκίνε, ὅτι με παραφερόμενον ὑπὸ θαλάσσης τινος χειμάρρος, καὶ τραχέες, ἐπιδιδόντα ἑμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥῆν συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέσπασας, ἐπὶ τὸ τῶν τραγωδῶν τέτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι ἐκ ἀλόγως αὐτὴ καὶ ξυρῆσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγιῶν ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων, τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. Φιλοσόφῳ δέ ἐς τὸ λοιπὸν, καὶν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, ἔτῳς ἐκτραπήσομαι, καὶ περιζήσομαι, ὥσπερ τὰς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

quid amplius eorum, quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, etque aspero, cum iam cessissem fluctibus, et secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti, superueniens tanquam ille in Tragœdiis praefens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e naufragiis servantur liberi, quippe qui et ipse salutis recuperatae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amota caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel inuitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita auersabor, ita cauebo, ut canes rabiosos *solemus*.

Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.

Ἡροδοτὸς εἶθε μὲν καὶ τᾶλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. καὶ πάντα Φημί, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μείζον γὰρ εὐχῆς τὸτό γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἶον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἀρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυές, ἢ τῆς γιῶμης τὸ περιττόν, ἢ ὅσα μυρία καλά ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. αὐτὸς δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἕλλησι γινώριμος ἐν βραχεὶ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς αὐτὸν

Herodotus, siue Action.

Vtinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant; maius enim voto illud quidem; sed vel vnum *quiddam* de omnibus, verbi causa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae et nativam *suauitatem*, aut sententiarum diuicias, aut quae sexcenta pulchra ille vna complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Caeterum quae circa libros suos *historicos* faciebat, et vt Graecis multis in locis breui innotesceret, *illud* ego, et tu, et *quiuus* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam nauigaret,

ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα καὶ ἀπραγμονέσαστα
 ἐπίσημος καὶ περιβόητος γένοιτο, καὶ αὐτὸς,
 καὶ τὰ συγγεγραμμένα. τὸ μὲν ἔν περὶ νοσῶντα,
 τῶν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγινώ-
 σκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέ-
 ρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖται εἶναι, καὶ τρι-
 βὴν ἔ μικρὴν ἐν τῷ τοιᾷτῳ ἔσεσθαι. ἔκιν ἡ-
 ξία διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, ἔδὲ κατὰ διαίρεσιν,
 ἔτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶ-
 σιν· ἐπεβέβλευε δὲ, εἰ δυνατόν εἴη, ἀθρόος παλα-
 βεῖν τὰς Ἑλλήνας ἅπαντας. ἐνίσταται ἔν' Οὐλύμ-
 πια τὰ μεγάλα καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τῷτ' ἐκεῖνο
 ἦκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, ἔ μάλιστα ἐγλίχε-
 το,

garet, dispiciebat apud se, qua tandem ratione
 quam celerrime, et minimo labore insignis et ce-
 lebris tum ipse, tum si quid scripsisset, fieret.
 Iam circumire, et nunc Atheniensibus, nunc
 Corinthiis recitare, aut Argiis, aut Lacedaemo-
 niis particulatim, laboriosum et longum esse du-
 cebat, moramque in ea re haud parvam esse fu-
 turam. Noluit igitur negotium hoc distrahere,
 neque disperse ita et minutatim conciliare et co-
 gere *sibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit
 animum, ut, si fieri posset, confertos alicubi
 Graecos vniuersos deprehenderet. Instant igitur
 magna Olympia: et Herodotus, rem ipsam pu-
 tans, venire sibi tempus maxime desideratum,
 S 3 obser-

το, πλήθυσαν τηρήσας τὴν πανηγυριν, ἀπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρ-
ελθὼν εἰς τὸν ὀπισθόδομον, ἔθεατήν, ἀλλ' ἀ-
γωνισὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ἁδὼν τὰς
ἱσχυράς, καὶ κηλῶν τὰς παρόντας, ἄχρι τῆ καὶ
Μέσσης κληθῆναι τὰς βίβλας αὐτῆ, ἐννέα καὶ
αὐτὰς ἔσας.

Ἦδη ἔν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν πολὺ μᾶλλον,
ἢ τὰς Ὀλυμπιονίκας αὐτῆς. καὶ ἐκ ἔσιν ὅσις
ἀνήκοος ἦν τῇ Ἡροδότῃ ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐ-
τοὶ ἀκῆσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ τῆς
πανηγύρεως ἡκόντων πρὸνθανέμενοι, καὶ εἴπεγε
Φανείῃ μόνον, ἐδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ. ΟΥ-
ΤΟΣ ἘΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς
μάχας

obseruato pleno concilio, collectis vndique iam
proceribus, ingressus in posticum templi Iouis
Olympii, non spectatorem, sed certatorem se O-
lympiorum professus est, canens historias, et eo
usque demulcens hos, qui adessent, ut Musae ipsius
libri, qui et ipsi nouem essent, vocarentur.

2. Iam igitur multo ipsum magis nosse omnes,
quam victores ipsos Olympiae; nec esse, cui He-
rodoti nomen non esset auditum, partim quod
ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab
his, qui ex concilio venerant, percontando per-
cepissent: et sicubi conspiceretur modo, digito
monstrabatur: Hic ille Herodotus est, *dicentium*,
qui

μάχας τὰς Περσικὰς Ἰασί συγγεγραφώς, ὅ τας
 νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέλαυσε
 τῶν ἰσοριῶν, ἐν μιᾷ συνέδῳ πάνδημόν τινα κοι-
 νὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυ-
 χθεὶς ἐκ ὑφ' ἐνός, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν
 ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκτος ἦν τῶν πανηγυριζῶν.

Ὅπερ ὕψερρον κατανόησαντες, ἐπίτομόν τινα
 ταύτην ὁδὸν ἐς γυνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος
 αὐτῶν σοφιστής, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀ-
 ναξιμένης ὁ Χίος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀλεξαντίνος,
 καὶ ἄλλοι συχνοί, λόγους ἔλεγον αἰεὶ καὶ αὐτοὶ
 πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γινώριμοι ἐν βραχεῖ
 ἐγίγνωντο.

Καὶ

qui proelia cum Persis Ionico sermone conscripsit,
 qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc
 ille talem historiarum scripturarum fructum cepit, in
 vno conuentu publicum quoddam et commune
 totius Graeciae suffragium qui ferret, ornaretur-
 que praeconio non ab vno sane praecone, sed in
 vnaquaque vrbe, vnde singuli spectatorum essent,

3. Quod quidem postea considerantes, hanc
 nempe compendiarium quandam ad notitiam ho-
 minum viam; Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione
 Sophista, et Ceus Prodicus, et Anaximenes
 Chius, et Agrigentinus Polus, et frequentes alii,
 semper verba et ipsi fecerunt ad concilium, vnde
 nobiles breui tempore facti sunt.

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς ἐκείνας λέγω σοφισ-
 τὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφας, ὅπου
 καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα Φασί-
 τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης
 καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐ-
 τὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξασθαι, ὥς
 Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθύντα
 τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτῇ, ἥρετό-
 τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ, ἐκ ἐπιχω-
 ρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν
 γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ γὰρ εἶδον,
 ὥς καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θάλαμος ἐστὶ πε-
 ρικαλλής, καὶ κλίνη νυμφική. καὶ ἡ Ῥωξάνη
 κάθη-

4. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico,
 et historicos, et rhetoras; cum nuper adeo etiam
 Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes et
 Alexandri nuptiis, Olympiam et ipse deportatam
 eam tabulam ostendisse, *successu eo*, vt Proxeni-
 das, iudex certaminis qui tum esset, delectatus
 arte generum sibi Aëtionem assumeret.

5. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, ro-
 get aliquis, vt arbiter certaminum propter illud
 Aëtioni, non ciui, nuptias filiae conciliaret? Est
 illa in Italia, et ipse eam vidi, vt etiam narrare
 tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, et le-
 ctus nuptialis: et affidet Roxane virgo vndique
 pul-

κίθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένῃ, ἐς γῆν
 ἔρωσα, αἰδομένη ἐς ὧτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρω-
 τες δὲ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεσῶς,
 ἀπάγει τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν 1), καὶ δεί-
 κνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δὲ τις μά-
 λα δακρυῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἐκ τῆς ποδὸς,
 ὡς κατακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ
 Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ ἔτος ἔλκει
 αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώ-
 μενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν σέφανόν τινα
 ἔρέγει τῇ παιδί. πάροςχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς
 Ἡφαισίων συμπαρέση, δᾶδα καιομένην ἔχων,
 μειρακίῳ πάνυ ὠραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμῖναιος,
 οἶμαι,

pulcherrima, humi defixos habens oculos, pu-
 dore adstantis Alexandri. Cupidines autem qui-
 dam renidentes, alter quidem a tergo imminens;
 reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen
 sponso. Alius autem aliquis verniliter sane de-
 mit pede sandalium, ut iam recumbat. Cupido
 alius laena prehensum Alexandrum trahit versus
 Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse
 quidem coronam offert puellae. Comes autem
 et deductor sponsi Hephæstion una adstat, facem
 ardentem gerens, puero innixus formosissimo.

S 5

Hyme-

1. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem respicit
 et ἀνακαλυπτῆρια, de quibus Langbaen.
 ad Longin. 4, 10. p. 34. Toll. Itaque κα-
 λυπτῆρην flammeum reddidi. Gesner.

οἷμά, ἐστίν. ἔ γὰρ ἐπεγέγραπτο τὸ νόμα. ἐτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνας, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὕπλοις τῷ Ἀλεξάνδρῳ· δύο μὲν τὴν λοχὴν αὐτῷ φέροντες, μιμᾶμενοι τὰς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῖντο. ἄλλοι δὲ δύο, ἓνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κειτακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρχει, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὑπτίον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς φοβήσεται αὐτὰς, ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιτο σύροντες.

Οὐ παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, ἔδὲ περιείργασα ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ
ὅτι

Hymenaeus puto est: neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, baiulos imitati, cum trabem ferentes onere penduntur. Alii autem duo, unum in Clypeo iacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in curru* trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in lorica, quae supina iacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur.

6. Caeterum non lusus ista sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam aduersus res bellicas, eum-

ὅτι αἶμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων ἐκ ἐπε-
λέλητο. πλὴν ἀλλ' ἢ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως
γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα,
προμηθευσταμένη τῷ Ἀετίῳ τὴν τῆ Προξενίδας
θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πά-
ρeron 2) τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφα-
γωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένον γάμου,
προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτος μὲν ἐν (ἐπ' ἀναιμὶ γὰρ ἐπ' ἐκείνου)
ἰκανῇ τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο,
καὶ

eumque, cum Roxanem amaret, armorum non
esse oblitum. Caeterum ipsa quoque tabula haec
nuptiale quiddam reuera habere apparuit, nem-
pe quae conciliauerit Aëtioni Proxenidae filiam:
discessitque *pictor*, nuptiis et ipse celebratis, quae
pareron essent, *et appendicula quasi* nuptiarum
Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae
ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum co-
rollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo,
aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod
etiam

2. Πάρeron] Qui suauitatem huius loci sen-
tire velit, illum quae sint *πάρεργα* pictorum
cogitare oportet, descripta satis a *Junio* 3, 7,
12. ac illud *προσλαβὼν*, quod notat, prae-
ter ordinariam operis mercedem accipere ali-
quid instar corollarii. Rex conciliator et
deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus*
est pictus Alexander. *Gesner*.

καὶ συγγραφέα θαυμασὸν δειῖται τοῖς Ἕλλησι
 τὰς Ἑλληνικάς [νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος
 διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίππον, μὴ με κο-
 ρυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ τὰ μὰ εἰσάξεντοῖς
 ἐκείνῃ· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τὸ τό γε ὅμοιον πα-
 θεῖν Φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμη-
 σα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἑμαυτὸν ἐσκοπέμην, ὅ-
 τι μοι χρῆσθον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως
 ἔτος ἦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείους
 Μακεδόνων δειῖται τὰ μὲν. τὰ δ' αὐτὸν παριόν-
 τα τηνικαῦτα τῷ ἔτεος ζυγγίγνεσθαι πόλει ἐκά-
 σῃ, καὶ εὐμαρές ἐφαίνετο, εἰ δὲ τηρήσαιμι τή-
 δε ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἴτα παρελθὼν ἐς μέσον
 δειῖται

etiam historicum admirabilem redderet Graecis,
 qui quidem ita, vt ab ipso factum est, (victor-
 rias) Graecas enarrasset. Ego vero, et per ami-
 citiarum vos praesidem *Iouem obsecro*, ne infir-
 mē me putetis, aut mea illius scriptis compars-
 re, sic vir ille mihi faueat! Ego igitur illud cer-
 te simile viri illius accidere mihi confirmo, quod
iam declarabo. Cum enim primum in Macedo-
 niam peregrinatum venissem, apud animum
 meum considerabam, quomodo me tractarem.
 Et cupiebam sane innotescere omnibus, et quam
 plurimis Macedonum, quid essem ostendere:
 circuire autem ipsum, id anni, et cum ciuitate
 vnaquaque agere, non facile videbatur: si vero
 hunc vestrum conuentum obseruarem, ac tum
 pro-

δειξαίμι τὸν λόγον, ἐς θεόν ἔτως ἀποβήσεσθαι
μοι τὰ τῆς εὐχῆς.

Αὐτοί τε ἔν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ, τι περ
ἰφελος ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφά-
λαιον Μακεδόνων ἀπάντων· καὶ ὑποδέχεται πό-
λις ἡ ἀρίστη ἔσα ἔκκατὰ Πίσαν, μὰ Δι*, ἐδὲ
τὴν ἐκεῖθι σενοχωρίαν, καὶ σκηνάς, καὶ καλὴ-
βας, καὶ πνίγος. οἳ τε αὖ πανηγυρισαί, ἔσπε-
φείωδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον Φιλοθε-
αίμονες, ἐν παρέγῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τι-
θέμενοι, ἀλλὰ ρητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ
σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι· ὅσων ἔμικρὸν 3) ἤδη,
μη

progressus in medium dicendi facultatem osten-
derem, sic sperabam votum mihi meum recte
euenturum.

8. Iam igitur et ipsi conuenistis, quidquid in
vnaquaque ciuitate praestantissimum est, caput
ipsum et flos omnium Macedonum: et suscepit
vos vrbs praestantissima, non illa Pisae similis,
per Iouem, neque angustiis illis, et tabernaculis,
et casis, et aestui. Porro qui huc conuenere, non
saex populi, athletarum spectacula praefereutes
plerique, et obiter tantum audiendum putantes
Herodotum: sed Rhetorum, et Historicorum,
et Sophistarum probatissimi. Ferme parum iam
labo-

3. "Ὅσον ἔμικρὸν] Ad verbum, tantum non
paruum iam est, hoc est, Parum abest quin
parui iam illud, vel illam curam, faciam,
ne

μὴ τέρμιν' παραπολὺ ἐγδεέσσερον φαίνεται τῶν
 Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ
 Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρῆτέ 4) με, κομιδῇ
 ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ πολλοὶ
 ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἑμαυτοῦ
 μόνον ἀποδύσαντες ἴδῃτε, τάχ' ἂν ἐ πάντῳ μα-
 σιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἐν γε τηλικαύτω σα-
 δίσῳ, ἱκανὸν ἔμοιγ' ἐν καὶ τῷτο.

labore, ne mea haec conditio multum inferior
 videatur Olympiis. Verum si quidem ad Poly-
 damantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem
 me inter spectandum comparaueritis, oppido vo-
 bis audax videbor homo esse. Sin vero memo-
 ria longe ab illis abducta, per me solum me ex-
 utum spectaueritis, forte non omnino flagris di-
 gnus vobis videar, in tali quidem stadio: satis
 mihi quidem et hoc fuerit.

ne inferior etc. *hic labore* addidi in in-
 terpretatione ad lucem sententiae: ita *hoc*
 a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit
Gesner.

4. Παραθεωρῆτε] Παραθεωρεῖν ea fere for-
 ma percussum verbum, ac παριδεῖν apud He-
 rodotum I, 37. et 38. Quemadmodum enim
 ibi παριδὼν με δειλίαν τινὰ vertendum est,
observans IN ME timiditatem, seposita a
 verbo praepositione: ita hic etiam παρα-
 θεωρεῖν idem est ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πο-
 λυδάμαντι κ. τ. λ. *Gesner*.

Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.

Εναγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῆ-
 γιν οἴκαδε. προσιόντες δὲ μοι τῶν ἀκηκοό-
 των πολλοὶ (κωλύει γὰρ ἔδεν, οἶμαι, καὶ τὰ
 τοιαῦτα πρὸς Φίλας ἤδη ἔντας ὑμᾶς λέγειν.)
 προσιόντες, ἐν ἐδεξιᾷ εἰσῆλθον, καὶ θαυμάζουσιν ἐώκε-
 σαν. ἐπιπολὺ γὰρ παρομαρτῶντες, ἄλλος ἄλλο-
 θω ἐβόων, καὶ ἐπῆνε, ἄχρι περ καὶ ἐρυθρίῳ
 με, μὴ ἄρα πάντεσσι τῆς ἀξίας τῶν ἐπαινῶν
 ἀπολειποίμην. τὸ δ' ἐν κεφάλαιον αὐτοῖς τῶτο
 ἦν, καὶ πάντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπὶσημαίνοντο,
 τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην ἔσαν, καὶ
 πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐ-
 τὰ

Zeuxis aut Antiochus.

Nuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata*
oratione ostendissem, domum abibam. Ac-
 cedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil
 enim puto prohibet talia quoque apud vos ami-
 cos iam meos dicere) accedentes igitur comple-
 lebantur me, et admirationem prae se ferebant.
 Multum enim prosecuti aliunde alius clamare, et
 laudare, adeo ut erubescerem, *veritus*, ne nimis
 multum a dignitate laudum illarum abessem. Ca-
 put autem et *summa laudis* haec illis erat, o-
 mnesque vnum et idem acclamabant, consilium
 scriptionum insolitum esse, et multum in illo
 nouatum. Quin praestat ipsa illa *verba* comme-
 morare,

τὰ εἰπεῖν ἄμετρον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὦ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις· τῆς παραδοξολογίας· εὐμήχανος ἄνθρωπος· ἔδεν ἂν τις εἴποι τῆς ἐπινοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκείνηντο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, ἔ πανυ πολλῆς αὐτοῖς Φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρησέται γὰρ) ἔ μετρίως ἤνευ ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόντων κάτ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόην· ἔκην τοῦτο μόνον χάριεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεσιν, ὅτι μὴ συνήθῃ, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὄνομα-

morare, quae isti protulere. *Val nobilitatem! Admirabilis Hercules oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione mouverentur, quam alioqui mentiendi causam habuissent, et eo modo adulandi peregrino homini, nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me, dicitur enim, ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, et cum tandem post illorum discessum solus essem, ita cogitabam: Ergo illud solum iucundum meis scriptis inest, quod visitata non sunt, neque communi *quasi* cum reliquis vestigio incedunt; a nominibus autem

ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς
τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νῦν ὀξύς, ἢ
περινοίκιστινός, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ
τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασι, τάτων δὲ πόρρω ἴσως
τάμῳ· ἔ γάρ αὖ παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπὶ νῦν
μένον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον·
ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὦμην, ὅποτε ἀναπηδῶντες
ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τέτο προσά-
γεσθαι αὐτάς· ἀληθές γάρ εἶναι τὸ τῷ Ὁμήρῳ,
καὶ τὴν νέαν ὥδην κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς
ἀνέμοις· ἔ μὴν τοσούτον γε, ἕτε ὅλον τῇ και-
νότητι νέμειν ἤξιον, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν
προσθήκης μοίρᾳ, συνεπινοοῦμεν τι, καὶ πρὸς τὸν
ἐπαι-

tem in iisdem pulchris, et ad antiquam regulam
compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi so-
bertia, aut venustate Attica, aut compositione
ac mimico, aut quodam in his omnibus artificio,
ab his, inquam, longe forte ratio mea remota.
Neque enim, nisi hoc ita se habere, relictis illis
ipsis, solam laudant nouitatem rationis nostrae
ac peregrinitatem. At vanus ego spei, putaram,
cum ad laudandum confurgerem, forte quidem
hoc ipsam etiam eos allecturum esse, cum verum
fit Homericum illud; nouam cantilenam iucundam
esse audientibus; aut non eo usque: neque cense-
bam futurum, omnia nouitati vt tribuerent; ve-
rum hanc quidem, corollarii cuiusdam instar,
ornamenti allaturam aliquid, et laudi ipsam quo-
que

ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι
ἐπαινέμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκράντων εὐφημέμε-
να, ἐκείνα εἶναι· ὥς ἂν μετρίως ἐπήρηται, καὶ
ἐκινδύνευσεν· πιστεύειν αὐτοῖς, ἵνα καὶ μόνον ἐν τοῖς
Ἑλλήσιν εἶναι λέγῃσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ
κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρωποις ἡμῶν ὁ θησαυ-
ρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγα δέο θαυμαστοῖσι· τινος ἔ-
παινον ἐπαινέσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γὰρ ὑμῖν καὶ τὸ τῷ γραφέως διηγή-
σασθαι· ὁ Ζεῦξις ἀμείνος, ἄριστος γραφέων γενέ-
μενος, τὰ δημῳδῶν καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα ἐκῆγε-
φεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας, ἢ θεοὺς, ἢ πο-
λέμους, αἱ δὲ καίναποιεῖν ἐπειράτο, καὶ τι ἀλ-
λως-

que non nihil collaturam; ea vero, quae serio
ac solide laudarentur, quaeque secunda audien-
tium fama exciperentur, ista esse, quae modo
commemoravi. Itaque non mediocriter iam elatus
fueram, et prope fuerat, ut crederem illis, cum
unum et solum me in Graecia esse dicerent, at-
que id genus alia. Verum enim vero, in car-
bones, quod est in proverbio, thesaurus noster
abiit, et parum abest, quin praestigiatoris cir-
cumforanci laude ab illis affectus sim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis
narrare. Zeuxis ille, pictorum praestantissimus,
popularia ista et communia non pingebat, sed
admodum certe pauca, Heroas puta, aut Deos,
aut pugnas; sed novum quiddam proferre sem-
per

λάνοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐμβάτω τὴν ἀκριβεῖαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τοιαύταισι, καὶ θήλειαν Ἴπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέψας ἀνὰ πρὸς ἐτι παιδίῳ Ἴπποκένταυρῳ διδύμῳ, κομιδῇ νηπιῳ. τῆς εἰκότος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ σάθμῃ μετνηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ Σύλλας, ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἴτα περὶ Μιλέαν, οἴμαί, καταδύσης τῆς ἐλικάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφὴν. πλὴν ἄλλὰ τὴν γε εἰκόνα τῆς εἰκότος εἶδεν, καὶ αὐτὸς ὑμῖν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, εἰ, μὰ τὸν Δία γραφί-

per tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *denuo vim et* accuratorem artis summam ostendebat. Inter reliqua aulæ, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae huius exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translata. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malcan, puto, submersa naui perisse omnia, et ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, et ipse eam vobis, quantum eius potero, ostendam, non profecto ut qui picturæ

γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, ἔπερ
πολλῶν ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ
τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν
μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλώσαι συνα-
γωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλῆς ἡ Κένταυρος αὕτη πέ-
ποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χάματι κεκμήνη, καὶ
ἀποτέτανται εἰς τὰπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυ-
ναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ'
ἀγκυῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ
ἔτι καὶ ἔτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευράν κεκμή-
νης· ἀλλ' ὁ μὲν ἐκλάζοντι ἔοικεν, ὃν καμπύλος
ὑπεσαλμένη τῇ ὀπλῇ, ὁ δὲ ἑὺπαλιν ἐπανίσταται,
καὶ τῶν ἐδάφους ἀντιλαμβάνεται, οἷον εἰσιν ἵπ-
ποι,

peritus sim; verum quod plane memini, qui haud
ita pridem in pictoris cuiusdam *pergula* Athenis
eam viderim: et vehemens tum artis admiratio
forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda
iuvērit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec
facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans
extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius
muliebres est, sensim attollitur nixum cubito: an-
teriores vero pedes non iam ipsi quoque porrecti,
tanquam iacentis in latus *centauri*; sed alter qui-
dem geniculanti similis, incurvatus subducta un-
gula: sed alter contra insurgit, humique nititur,
quales

καὶ, προερέμμενοι ἀναπαύσιν. ταῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ προσφέρει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυμναστικὸν φασόν· τὸ δ' ἔτρεν ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν παλαιὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκότος, οἷον ὑπὸ τινὰς σκοπῆς ἑπικονένταυρός τις, ἀνῆρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνεμένης, ἐπικύπτει γεδῶν, ἔχ' ὅλος φαίνόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν· εἰς δεδιξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν ἐν ἄλλᾳ τῆς γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῶν, ἔ' πάντῃ ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὁδὸν ὁμῶς ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀπο-
τεῖλαι

quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet vlnis, et humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet paruos suos vtrinque nutrientis maritus, despicit ridens non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans et supra se extollens, quasi per lusum terrere velit paruulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus, non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut il-

τεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τὰ
 χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν, καὶ εὐκρίως τὰ
 ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέσιν, καὶ
 τῷ μεγέθος τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν ἀνά-
 τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἀρμονίαν, γραφέων παι-
 δες ἐπαινούντων I), οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦ-
 τα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεύξειδος ἐκάνα μάλισα ἐπαι-
 σα, ὅτι ἐν μίᾳ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει παιχίαν
 τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν
 αὐτὸν

lam linearum exquisitam directionem, et accu-
 ratam pigmentorum temperationem, et indi-
 cationem tempestivam, et umbrarum rationem,
 et proportionem magnitudinis, et mensuras
 integro aequabiliter respondentes, pictorum li-
 lii laudauerint, quorum opus est intelligere
 talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis lauda-
 re soleo, quod in vno eodemque argumen-
 to varie diuitias artis ostendit: qui virum
 quidem

- I. Γραφέων παῖδες ἐπαινούντων] Γραφέων
 παῖδες sunt discipuli pictorum, immo picto-
 res ipsi, vt Φιλοσόφων παῖδες Noster ali-
 bi dicere amat. Ceterum ne mirere structu-
 ram horum verborum, nec quaeras quod par-
 ticipium illud pertineat, neque ἰσότητι
 νοῖον mutandum suspicere. Est enim genui-
 nus Atticisus participii, pro imperatio
 ἐπαινεῖν. Recte.

ZEVXIS, VEL ANTIOCHVS 295

ἀνδρα ποιήσας πάντῃ Φοβερόν, καὶ κομιδῇ
 ἡρώεσσιν, σοβαρόν τῇ χάϊτι, λάσιον τὰ πολλά.
 ἀκατάπτον ἵππον αὐτῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ'
 ἡμέραν τῷ ἀνθρώπῳ· κατέξαρξ αὐτῷ τὸς ὤμους
 ἐπὶ πηδεῖον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θη-
 κῶδες ὅλον, καὶ ὀρεῖόν τι, καὶ ἀνήμερον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκείνου· τὴν θήλειαν δὲ, ἵππε-
 γε τῆς καλίστης, οἷα μάστιγα αἰ Θερταλά εἰ-
 σαν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· πρὸ δ' ἄνω ἡμί-
 στον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὠτων,
 ἐκείνα δὲ μόνα σατυρώδη ἐσὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μί-
 ξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμογὴ τῶν σωματίων, καθ' ὅσον συν-
 ἀπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικίῳ τὸ ἵπ-
 πικόν·

quidem fecerit vndique terribilem, et omnino
 ferum, crines superbe iactantem, hirsutum ma-
 iori ex parte, non qua equus est modo, sed et-
 iam altera parte humana, et *sub* humeris eius
 quantum potest elatis; vultum, ridentis licet;
 ferinum totum et montanum atque minime man-
 suetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae
 pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae,
 nondum domitae, et sessorem nondum passae.
 Superior autem pars dimidia mulieris vndique et
 ipsa pulcherrima praeter aures: illae enim solae
 satyrorum instar illi sunt. Commissio vero et
 commissura corporum, ubi coagmentatur ac de-
 vincitur muliebri corpori equinum, sensim, non subi-

πικόν, ἡρέμα, καὶ ἐκ ἀθρόως μεταβαίνασα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λαμβάνουσα τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγωγμένη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμοιον ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν, καὶ τὸ το θαυμαστόν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτε παιδί, κῶς μάλ' πρὸς τὸν σκύμνον τῷ λέοντος ἀναβήσῃ πασι, μεταξύ τῆς θηλῆς ἐκείνης ἐπελημμένον ἐν χερσὶ τῇ μητρὶ προσιζάμενοι.

Ταῦτα δ' ἐν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ὥστο ἐκπλήξῃν τὰς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίησεν καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῆνεν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ καὶ μὲ πρῶν ἐκεῖνοι τῆς ἐπινοίας.

subito transiens, et accessu qui vix sentiatu conuerfa, visum fallit, vbi ex altero in alterum subit. Quod autem recens vterque partus in prima infantia tamen ferus, et in tenero iam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, vt mihi videbatur; et quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arcte inhaerentes, et quam proxime matrem adfistentes.

7. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, vt artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, propter quae me nuper isti:

νοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν γνώμην τῆς γραφῆς ὡς
 νέαν, καὶ τοῖς ἐμπροσθεν ἠγνοημένην ἔσαν·
 ὥς ὁ Ζεῦξις συνεῖς, ὅτι αὐτὰς ἀσχολεῖ ἡ ὑπό-
 θεσις καινὴ ἔσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
 παρέρῳ τίθεσθαι τὴν ἀκριβειαν τῶν πραγμά-
 των, ἄγε δὲ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὴν μα-
 θητὴν, περιβάλε ἡδὴ τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι
 ἀποκομίζετε οἴκαδε· ἔτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν
 τῆς τέχνης ἐπαινᾷσι, τῶν δ', ἐφ' ὅτῳ 2), εἰ
 καλῶς

isti: inuentionis nouitatem, argumentum pictu-
 rae recens, et superioribus ignotum. Itaque in-
 telligens Zeuxis occupari illos ab argumento no-
 uo, et ab arte *contemplanda* abduci, vt obiter
 modo exquisitam rerum curam considerent, Age,
 inquit, ad suum discipulum, *Miccio*, *inuolue*
iam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti
 enim *lucum* artis nostrae laudant: eius autem, pro-
 pter quod debebat laudari, si bene et ex arte se
 T 5 habet,

2. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto, recte cohae-
 rere vulgatam lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ·
 sed respondere sibi debere τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ.
Graeuianae emendationis sententiam secu-
 tus sum; sed eam locum habere posse puta-
 bam, etsi illud *δεῖ* non inseramus, sed in-
 telligamus. Decet iratum et stomachantem
 abrupta oratio. *Gesner.*

Ἐφ' ὅτῳ] Deest verbum, ad quod referatur
 ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ *δεῖ*, id-
 que

καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, ἢ πολλὸν ἔχοντα λόγον, ἀλλὰ παρευδοκίμει τὴν ἀριστερίαν τῶν ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία.

Ὁ μὲν ἔν Ζεῦξις ἄτως, ὀργιλωτέρων ἑσθλῶν Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ἐπικληθεὶς, καθ' ἑαυτοῦ ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλλογράφου μάχῃ. εἰ βάλεσθε, διηγῆσομαι καὶ τὰ τοιαῦτα ποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τὰς γὰρ ἀλκίμας ἡμέρας, καὶ πλήθει παμπόλλας ὀρέων, καὶ τὴν φελαγγα καρτερῶς συναρραυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπῳ μὲν προασπίζοντας τὰς χαλκοθώρακας αὐτῶν βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἵκοσι τεταγμένους ὀπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὴν ἵππον αὐ-

habet, non multam habent rationem: sed exquisitè circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti nouitas.

8. Zeuxis igitur ita, iusto ille forte iracundius. Antiocho autem, Sateri cognominato, simile quiddam usu venisse dicitur in pugna aduersus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque, vt factum fit, enarrabo. Cum sciret enim hoc viros fortes esse, et numero plurimos esse videret, et phalangem valide densam, et in fronte quidem tegentes primam aciem loricated aere, introrsus vero et inuersum stantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare vtrinque viginti millium

equi-
que absorptum esse a sequente vocula α.
Graeuus.

μείαν ἦσαν, ἐν δὲ τῇ μέσῃ, τὰ ἄριματτα ἐκ-
 πηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὃν δοῦκον-
 τε, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας
 τάδε ὄρων, πάνυ ποιηρᾶς εἶχε τὰς ἐλπίδας,
 ὡς ἀμύχων οἰτών ἐκείνων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι'
 ὀλίγῃ τῆς ξρατῆας ἐκείνης παρασκευασθείσης,
 ἀφ' ἑκείνης, εἶδεν κατ' ἀξίαν τῆς πολέμου ἀφίκε-
 τῶ, κομιδῇ ὀλίγας ἄγων, καὶ τέτων πελτασι-
 κὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνῆτες δὲ ὡ-
 πῆ ἡμισὺ τῆς ξρατῆας ἦσαν. ὥς εἶδεν αὐτῷ
 ἤδη σπένδεσθαι, καὶ τῆν εὐπρεπῆ διάλυσιν εὐ-
 ρίσκεσθαι τῆς πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ
 τακτικῶν ἐμπειρὸς, ἐν εἰς παρῶν ἀδύμειν. καὶ
 ἦσαν

equitatum; e media acie prorupturos currus fal-
 catos octoginta, et bigarum praeter hos alterum
 tantum: haec, inquam, videns, male sane de
 rebus suis speravit, qui inuicta ista sibi putaret.
 Ipse enim, breui tenipore comparato illo exer-
 citu, non magnifice, neque pro dignitate belli,
 enicbat, paucos oppido ducens, et in his pel-
 tastas plerosque et leuis armaturae homines: ve-
 lites autem ultra dimidiam exercitus partem erant.
 Itaque iam videbatur illi pacisci, et honestam belli
 dissoluendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis et
 ordinandae aciei peritus, cum adesset, non pas-
 sus

ἦσαν γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντίοχῳ·
 τῷ τας ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας τῶς μὲν ἔχειν
 ὡς οἷόν τε κατακρύψαντας, ὡς μὴ καταδύλαι
 εἶεν ὑπερφαινόμενοι· τῶ δὲ στρατῷ· ἐπειδὴν δὲ
 μὴν ὁ σαλπικτῆς, καὶ δὴ συμπλέκοντες, καὶ
 εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἢ ἵππος ἢ τῶν πολεμικῶν
 πελαύνηται, καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται, ἀφί-
 ξαντες τὴν Φάλαγγα, καὶ διασῆσαντες, ἐπα-
 Φῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων,
 ἀπαντῶν ἐφ' ἐκάτερα τοῖς ἵππευσι, τὰς ἀφί-
 δὲ ἀντεπαφείναι τοῖς ἄρμακτοῦσιν, καὶ οὐ
 ωρισταῖς, εἰ γὰρ τῷτο γένοιτο, Φοβηθήσονται
 αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τὰς Γαλάτας αὐτῶν
 ἐμπεσόντες· καὶ οὕτως ἐγένετο.

— Qui

sus est animum abiicere. Erant enim etiam sex-
 decim Antiocho elephantibus. Hos iussit Theodotus
 tum quidem, quantum eius fieri posset, occul-
 tos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum
 eminentes: ubi vero classicum cecinisset, et iam
 concurrendum esset, atque veniendum ad manus,
 inuehereturque iam hostium equitatus, curru-
 que suos Gallograeci aperta phalange et discede-
 tes emitterent: tum quaternos elephantibus, singu-
 lis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem
 alios contra immitti curruum et bigarum agita-
 toribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dice-
 bat, illorum equi, et retro in ipsos Gallograecos
 fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα ἔτε αὐ-
ταὶ Γαλάται, ἔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ἔτω πρὸς
τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥς
πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον τετρι-
γύτων ἦκασαν, καὶ τὰς ὀδόντας εἶδον ἀποσιλ-
βόντας ἐπισημότερον, ὥς ἂν ἐκ μέλανος τῷ παν-
τὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαιας, ὥς ἐς ἀρπα-
γὴν υπεραισχυμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖ-
σθαι, ἐκκλίναντες, σὺν ἔδενι κόσμῳ ἔφευγον·
οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς
δορατίοις, καὶ συμπατέμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων,
ὥς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτὰς, τὰ ἄρματα
δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἐμπαλινεῖς τὰς οἰ-
κείας, ἐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ
τὸ τῷ Ὀμήρῳ,

Δίφροι

10. Cum enim nunquam elephantem neque
ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent:
adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt,
vt, cum longe adhuc abessent belluae, audito solo
illorum barritu et dentibus conspectis, tanto in-
signitius, vt e nigro vsquequaque corpore, ful-
gentibus, et rostris tanquam ad rapinam sublati;
ante teli iactum, inclinati sine more modoque
fugerent: vbi pedites quidem confixi mutuo suo-
rum iaculis, et ab equitibus conculcati, qui toto
impetu in illos ruerent: currus autem, relati et
ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos
differebantur, sed, vt est apud Homerum,

Dede-

ΔίΦροι δ' ἀνεκυμβαλίσζον,
 Οἱ ἵπποι δ' ἐπέιπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθαλόφου
 ἀπετρέποντο, ἐν ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων
 τὰς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κείν' ὄχεα κροτάλ-
 ζον, τέμνοντές, νῆ Δία, καὶ διαιρῶντες τοῖς ἡρε-
 πάνοις, εἴ τινας τῶν Φίλων καταβάλοιεν. πολ-
 λοι δ' ὡς ἐν ταράχῃ τσέετω κατεβάλλοντα
 ποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατῆντες, καὶ
 συναναρρίπταντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ
 συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὀδῶσι περιπεύροντες, καὶ
 τέλος, ἔτοι κατὰ κράτος παραδιδόασιν τῶν
 τίσχῳ τὴν νίκην.

Οἱ Γαλάται δέ, οἱ μὲν ἐτεθνήκεσαν, πολλὰ
 τῷ Φόνι γενόμενα, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο,

πλιν

Dederunt sonitumque ruiamque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi,
 cum ferre elephantos non possent, deiectis auri-
 gis, currus cum strepitu vacuos raprant, secantes,
 per Iouem, et lacerantes falcibus, si quos ami-
 corum deiecissent; multi vero, ut in tanto tu-
 multu, deiciebantur. Insequebantur vero ele-
 phanti etiam, qui conculcarent, et rostris in al-
 tum iactarent corpora, et curriperent, et confo-
 derent dentibus: et tandem hi suis viribus tra-
 dunt Antiocho victoriam.

11. Gallograci autem partim in proelio ceci-
 derunt, magna caede facta, partim viui capti
 sunt,

πλὴν πάνυ ὀλίγοι, ὅποιοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον· καὶ προσιόντες ἄλλος ἀλλασχόμεν, ἀνέθεν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς Φασιν, Αἰσχυρῶμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἐκκλίδεκα τέτοισι θηρίοις ἐγένετο, ὥς εἰ μὴ τὸ κακὸν τοῦ θαύματος ἐξέπληξε τὰς πόλεμους, τί ἂν ἡμεῖς ἤμεν πρὸς αὐτούς; ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

Ὡρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τῶν ὁμοίων ἢ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, ἐν ἁξία μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τὰς

funt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Pacanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, et alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrymis, *Pudeat nos*, inquit, *milites, quorum salus in sexdecim his belluis posita fuerit. Itaque nisi perculisset hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem iussit aliud nihil quam solum elephantem insculpi.

12. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, Antiochi proelio sit simile. Reliqua quidem proelii indigna visa sunt attentione: elephantum autem quidam sunt; et peregrina spectantibus

τὰς ὀρῶντας, καὶ θαυμαστοποιῖα, ἄλλως ἐπαι-
 γέν ἐπαινῶσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποίθην, ἡ
 πάντ' ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐσιν· ἀλλ' ὅτι
 μὲν θήλεια Ἴπποκένταυρος γεγραμμένη, τὴν
 μόνον ἐκπλήττονται. καὶ, ὥσπερ ἐστὶ, καὶ
 καὶ τεράσιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα· μάλιστα
 ἀρχὴ τῷ Ζεῦξιδι πεποιήται; ἀλλ' ἡ μάτην· γε-
 Φικοί γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἔκαστα ὁρᾶτε,
 εἴη μόνον ἄξια τῆς θεάτρης δεικνύειν.

tibus terriculamenta, et praestigiae: temere qui-
 dem illa laudant omnes. Ast quibus ego con-
 fisus fueram, horum nulla apud illos habetur
 ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam
 hic esse Centaurum feminam, idque, ut est, no-
 uum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur
 frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero fru-
 stra: vos enim pictoriae rationis periti, et cum
 arte inspicitis omnia. Vtinam modo digna sint
 theatro quae ostendantur.

Ἀρμονίδης.

Ἀρμονίδης ὁ αὐλητῆς ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτῶντα· εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιῶντα, εἰσενταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἥδη ἀρεόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβές, καὶ ἐμπνέειν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι, καὶ ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τὰς δακτύλους εὐκφῶς ὑπὸ πυκτῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἀρεμονίας ἐκάστης διαφυλάττεσθαι τὸ ἴδιον, τῆς Φρύγικ τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίας τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρικής τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα

Harmonides.

Harmonides tibicen interrogavit olim magistrum suum Timotheum: *Dis mibi, inquit, Timothee, quomodo celebris in arte fieri possim? et quo facto meum Graeci omnes cognoscent? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate tibiam temperare, et inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, et admodum comode digitos sublatumque crebra ac posicione, et accedere ad numeros, et ut cautius consentiat choro, et modi quiviscuiusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum afflatum, Lydii Baccicum furorem, honestam grauitatem; Dorii, et Ionii denique*

ταῦτα μὲν ἔν πάντα ἐμμεμάθηκα πάλαι, σὺ δὲ
 μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἔνεκα ἐπεθύμησα, καὶ ἔτι
 κῆς, ἔχ' ὁρῶ, πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι εὐνοήσῃ
 ἢ δόξα, ἢ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ εὐδοκίᾳ
 εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δεικνυσθῇ ἡμῶν
 καὶ ἦν περ Φανῶ, εὐθύς ἐπιστρέφουσιν, καὶ
 ἐμὲ, καὶ λέγειν τένομα. ΟΤΤΟΣ ΕΚΕ-
 ΝΟΣ Ἀρμονίδης ἐστίν, ὁ ἄριστος αὐλητής
 περ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, πομπῶντος
 εἰκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῷ Παννύκῳ
 καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἰάντι τῷ ἑμμενέῳ
 νῦν μοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ἔδοξεν
 γνῶσι τένομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. ἀλλ' ἔτι
 ἂν καὶ νῦν Φανῆς, συνδέασιν ἐπὶ σέ πάντες,

que tenuitatem. Haec igitur didici. Maxima vero, et propter quae concupiscimus
 nendi tibiis, nondum video quomodo ab eis contingant, gloria apud populum, et ut conspiciam
 in multitudine hominum, et monstrer diuinitatem
 et, sicubi appaream, statim conuersantur omnes,
 omnes, et nomen meum dicant: Hic est ille Timonides,
 monides, tibicen optimus! quemadmodum etiam
 in etiam, Timothee, primum domo, et postea
 niens succinxisti Pandionidi, vicisti quoque in Aegypto
 rioso, modulos faciente tuo illo cognomine; nemo
 qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum
 tibiicumque nunc etiam conspiciendum te praebes.

πὲρ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρεα· ταῦτ' ἐς, δι' ἃ
 πὲρ ᾗζάμην αὐλήτης γειέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν
 πεπνήκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐ-
 λεῖν αὐτὸ, ἀνευ τῶ ἐνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, ἔκ
 ἐν δεξαίμην, ἀγνώσω μοι προσγεγόμενον, εἰ
 Μαρσύας, ἢ Ὀλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λαν-
 θάνων. εἰδὲν γὰρ ὄφελος ἀπορρήτη, Φασί, καὶ
 Φανῆς τῆς μεσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦ-
 τα πείθευσόν με, ὅπως μοι χρησέον κάμαυτῷ,
 καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἰσcoma τὴν χάριν,
 καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ τῇ
 δόξῃ αὐτῆς.

Ἀποκρίνεται ἐν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος· ἀλλ', ὦ
 Ἀρμονίδη, ἔρως μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, ἔ μικροῦ
 πράγμα-

cuntyte ad te omnes, ut ad noctuam aues. Haec
 sunt, propter quae tibi fieri optavi, et pro qui-
 bus laborem illum multum suscepi. Ipsam quando-
 quidem canendi facultatem, a celebritate nominis
 separatam, non receperim, si inglorio et ignoto con-
 tingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa ob-
 scuritate futurus sim. Occultae enim, aiunt, nullus
 est respectus Musicae. Verum tu, inquit, et haec
 doce me, quomodo et me ipso et arte utendum sit:
 et duplicem tibi habebō gratiam, et de canendi fa-
 cultate, et quod maximum, gloriae etiam, quae inde
 convinget ipsius nomine.

2. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero,
 inquit, Harmonide, amare te noris rem non par-
 uam,

πράγματος, ἐπαίνα, καὶ δόξης, καὶ ἰσχύος
 εἶναι, καὶ γινώσκεισθαι πρὸς τῶν πολλῶν
 το δέ, εἰ μὲν ἔτι πῶς ἐς τὰ πλεονεκτήματα
 ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορίζεσθαι, ἵνα
 γένοιτο, καὶ ἔδὲ ἔτι πάντες ἀκούοντες
 πᾶ γὰρ ἂν εὖρεθείη ἡ θέατρον, ἡ δὲ
 μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἕλλησι
 ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ περὶ
 ξη τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τῶν ὑποθησόμενων
 σὺ γὰρ αὐλεῖ μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα, καὶ
 ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δὲ
 τομος καὶ ῥᾶσα ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγασα, ἥδε
 εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι
 σης καὶ ὀλίγης αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ
 ναμφι-

nam, laudem et gloriam, et ut insignis fias, et cognos-
 scaris a plurimis. Huc vero si sis in publicum pro-
 dicens, tuique audiendi copiam faciens, praesens
 tibi velis; longum fuerit, et ne sic quidem
 te nouerint. Vbi enim aut theatrum illud
 aut circus ita magnus, in quo tibia canas
 cis omnibus? Quo vero facto innotescas illis,
 ad finem voti tui peruenias, id ipsum quoque
 tibi subiciam. Cane tu quidem etiam theatri non
 nunquam; sed parum cura vulgus. Compendiarie
 vero, et facillime ducens ad gloriam via ista
 si nempe elegeris Graecorum optimos, et paucos
 rum, qui capita sunt, et extra controuersiam ad-
 mirabi-

ταυφλόγως θαυμάστοι, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρω πι-
 ραῖ τῇ τέτταϊς (Φημί) ἐπαδείξιο τὰ αὐλήμα-
 τας καὶ ἔτσι ἐπαινέσονται σε, ἅπασιν Ἑλλήσι
 ἡμεῖς δὲ γέννησθαι γνῶριμος ἐν ἔτῳ βραχεῖ,
 καὶ τὰ προῖμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ ἔς
 ἀκρότης ἴσθαι, καὶ ἔς θαυμάζουσιν, ἔτσι δὲ εἴ-
 ρονται σε, αὐλητὴν εὐδόκιμον ἔντα, τί σοι δεῖ
 τῶν πολλῶν, οἳ γε πάντως ἀκολαθῆσθαι τοῖς
 ἡμετέροις κρύβαι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς ἔτος
 κείως, αὐτοὶ μὲν ἀγνοῶσι τὰ βελτίω, βάνηυσοι
 ἔχτες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὄντινα δ' ἂν οἱ πρῶ-
 χοντες ἐπαινέσωσι, πιτεύσῃ μὴ ἂν ἀλόγως ἐ-
 παινέθῃναι τῶτον· ὥς ἐπαινέσθαι καὶ αὐτοί.
 καὶ γὰρ ἐν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἳ μὲν πολλοὶ θε-
 αταί

*mirabiles, et quibus fides in utramque partem ha-
 beat: (siue vituperent siue laudent) his, in-
 quam, si ostenderis cantus tuos, atque hi te lauda-
 verint; Graecis omnibus breui adeo tempore inno-
 tuisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrum.
 Etenim quos omnes norunt, et quos admirantur, hi
 notius, te probatum tibicinem esse, quid vulgo tibi
 opus est, qui omnino sequetur bos, qui melius iudi-
 care possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem igno-
 rant meliora, sellularii maiorem partem opifices:
 quem vero principes laudauerint, illum non sine ra-
 tione laudari arbitrantur, itaque laudant ipsi quo-
 que. Etenim in certaminibus quoque, multitudo
 V 3 quidem*

αταὶ ἴσασι κροτῆσαι ποτε, καὶ συρίσαι. κροτῆσαι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ. ταῦτα ὁ μὲν ἁρμονίδης ἐκ ἔφθη ποιῆσαι. μετὰ τὴν γὰρ μάχην Φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, Φασιν, ὅτε τὸν ἁρμονίον ἐμφυσῶν, ἐκπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ τὸν Φάνωτος ἐν τῇ σιγῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ τὸν ἁρμονίον καὶ ὕψακτον αὐλῆσας ἐν Διονυσίοις.

Ὁ μέντοι τῷ Τιμοθέῳ λόγος, ἐκ αὐτῆς αὐτῆς, ἔδ' Ἀρμονίδῃ μόνον εἰρησθαι μοι δοκεῖ, καὶ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιον τι τὸ δεικνύμενοι, τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινε δεικνύμενοι. ἔγωγ' ἔν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνεόσεν τῷ Τιμοθέῳ περὶ τῶν ἐμαυτῷ, καὶ ἐζήτην, ὅπως αὐτῷ.

χρῆμα

quidem spectatores sunt eatenus, ut plaudant aut quando vel sibilent: iudicant vero aut septem, aut quinque, aut quocumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter ceterum enim, narrant, cum primum in certamine descenderet, contentius prae honoris cupidum inflat, in ipsam quasi tibiā expirat, sine coronae honore in tabernaculo moritur.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibiā, bus, neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laudis opus habent. Ego igitur, cum et ipse cogitarem de mea ratione similiter, et quomodo celerissime

ἤματι γνωσθεῖν πᾶσι, τῷ Τιμοθέῳ λόγῳ ἐπό-
 μνος, ἐσκοπέμην, ὅστις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ
 πόλει, καὶ ὅταν πισεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὅς ἀντί-
 ὁπότερον ἀρετῆς εἴη ἀν. ἔτος δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες I)
 ἐμὴν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κε-
 ραλαῖον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γινώμων, Φασί, καὶ
 ὁ θεὸς κανὼν τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαμι
 ταῦτα, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ, (εἴη γὰρ ἔτι
 φαίνεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλ-
 λενίας, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα. ἢ
 τίνα γὰρ ἂν πρὸ σὲ ἐλόμενος, ἔχῃ παραπαίειν
 ἐν εὐνομίᾳ νομισθεῖν; ὥς λόγῳ μὲν ἐφ' ἐνός
 ἀνδρός

ne possem innotescere omnibus, quaererem:
 Timothei sermonem secutus, dispiciebam, quis
 in hac vrbe esset praestantissimus, cui fidem re-
 liqui habeant, quique vnus sit instar omnium.
 Ille igitur tu nobis videri vir debebas iure meri-
 toque, virtutis omnis, quod quidem caput est,
 norma, aiunt, et recta talium regula. Si vero
 tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (atque
 vnam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me
 spei venire *putabam*, in vno qui suffragio ferrem
 vniuersa. Aut quis est, quem tibi si praeferam,
 non merito insanire videar? Igitur verbo qui-

V 4

dem

I. [Εμελλες] Verbi μέλλειν vis apud nostrum
 interdum haec est, vt verisimilitudinem
 quandam eo fere modo indicet, vt Latinorum
 debet, oportet, et similia. Gesner.

ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, καὶ ὡς
 ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταρχοῦσι ἀνδράσι
 δεικνύμην τὰς λόγους. δῆλον γὰρ ὅτι
 τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων συνεσθῆναι
 αὐτὸς ἀμείνων ἂν ἦσθα. οἱ μὲν γὰρ
 δαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκαστοῦ
 Φον Φερόντων, ἐκείνοι μόνον ἐκάστη
 δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς πέντε
 τὰς τῶν γερόντων προσέτι καὶ ὅλως
 ὁ πολυψηφύτατος ἐν παιδείᾳ. σὺ γὰρ
 λίσσῃ ὅσω τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ σώζῃς
 καὶ θαρρύνει με τῷ παρόντι ποιεῖς,
 μέγας τῷ τολμήματι, καὶ πάντι
 φοβηθέντα. καὶ κῆνο δὲ, νῆ Δία, πρὸς

dem in vno homine iacimus aleam;
 vera idem est, quasi omnibus undecumque
 minibus vim dicendi ostenderem. Ad hoc
 est, te et singulis, et collectis in vniuersis
 bus, esse praestantiorum. Laocoön
 Reges, calculos reliquis singulos habebant
 habebant binos. Tu vero et ephororum
 num insuper, calculos; et omnino omnium
 trina amplissimum suffragandi ius habes, ex
 xima de causa. quod candidum semper, et
 tarem fers calculum: quae res etiam mihi in
 senti facit fiduciam, qui propter rei quae
 magnitudinem merito perterrear. Ad haec, aliud

μὲν θαρσύνει ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλό-
 τριον τὰ μὲν 2) εἶναι σοι· ὃς πόλεως τῆς ἐκείνης
 ἦν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον,
 ἰδίᾳ, τὰ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς τοῦ
 ἔθνους ὥστε ἤν πε καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέ-
 πωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττω ὥσιν
 ἡμεῖνες, σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς προστιθείς,
 ἀπέληξας τὸ ἐνδόν παρὰ σεαυτῆς, καὶ τὸ ἐπαν-
 ὄρθωμα 3) εἰκείον σοι δοκεῖτω.

Καὶ

nam profecto animum mihi addit, quod non
 mea aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea vrbe
 quae, quam saepe tu ornaſti, primo quidem pri-
 vatum ipsam, iterum vero publice cum gente
 praerſa. Itaque ſi forte nunc etiam in ſequio-
 rem partem inclinent, dum loquor, calculi, pau-
 ioresque ſint meliores, tu adiecto illo Mineruae,
 te te, quae deſiciunt, exple: ac domesticum tibi
 familiare videatur praua *hic etiam* corrigere.

V. 5

4. Et-

Ἀλλότριον τὰ μὲν] Eſt mirum nonnullis
 videbitur ſingularem ita adiungi plurali,
 tamen eſt Graeciſmus verus, qui exponi
 poteſt per ellipſin χρῆμα, vel τι, vt ſigni-
 ficet: *meas res tibi eſſe alienum quid.* Reſp.

3. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophiſtam:
 cum ſoleas, vt praefes, et rector prouinciae,
 quaecumque deprauata ſunt corrigere et re-
 ſtituere: tui munieris partem eſſe putato,
 peccata etiam mea emendare. *Gefner.*

Καὶ γὰρ εἰδὲ ἐκεῖνά μοι ἰκνῶν, εἰ ποτε καὶ ἡ
 μάσαν ἡρότερον, εἰ ἐνδοξος ἤδη ἐγὼ, ἐνδοξοῦ
 νῦνται πρὸς τῶν ἀκασάντων οἱ λόγοι. —
 ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνειράτα. Φαίνεται ὅτι
 σκια. τὸ δ' ἀληθές ἐν τῷ παρόντι
 σεται. ἔτος ἀκριβοῦς ὅρος 4) τῶν
 ἀμφίδοξον ἐτι, εἰδ' ὡς ἂν τις ἐνδοξοῦ
 ἢ ἀριзон κατὰ παιδείαν δέσει νεμῶν
 γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . οὐφάντι
 πρὸς ἔτω μέγαν ἀγῶνα χωρῶντα. δόξαν
 ὦ θεοί, λόγοι ἀξιοί, καὶ βεβαιώσαντα

4. Etenim neque illud mibi satis est, si
 ante me admirati sunt, si nobilis iam ego
 dantur ab his, qui audierunt, orationes, quae
 illa *sonantia*, quod aiunt, *venio concepta*, et in
umbræ verborum: verum autem iam
 Hic accuratus meorum finis. Nihil in
 partem amplius accipietur, aut finis
 quis possit; sed oportebit aut optime
 etrinam me putari, si quidem nobis
 aut omnium — — — Sed bene
 ad tantum certamen euntem. Videntur
 o Dii, digni hodie, quorum ratio

4. "Ορος] "Ορος sine finis hic est. dicitur
 dicio viri, cui blanditur, vult
 definiri, quid de se sentire debeat
 σοί γε δέξαν absolute positum.
 Gesner.

παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θάρ-
 ρυντας ἐς τὰς πολλὰς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη
 μέδιον ἤττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγά-
 λησικηκότι.

ate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reli-
 o tempore cum fiducia in multitudinem proce-
 possumus. Stadium enim omne minus fomi-
 le ei, magna qui Olympia vicerit.

Σκυθῆς, ἢ πρόξενος.

Οἱ πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας
 Ἀθήναζε, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνι-
 ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτῆ σοφὸς μὲν, καὶ
 ἥλικος ἀνὴρ, καὶ ἐπιτηδευμάτων φιλομα-
 τῶν ἀρίστων· οἱκοι δὲ, ἐ τοῦ βασιλεῖς γένους
 τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν
 πολλῶν

Scytha, seu conciliator hospitii.

Non primus e Scythia Athenas venit Anachar-
 sis Graecae disciplinae causa: sed Toxaris
 iam ante ipsum, sapiens vir et pulchrarum re-
 um anans, optimorumque institutorum studio-
 us. Domi vero non regii generis erat, neque
 pileatorum, sed Scytharum de multis vnus et
 plebe-

πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι καὶ οἱ
 οὐτ' ἀποδὲς καλούμενοι· τὴν δὲ ἐξί
 δεσπότην εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς ἐπὶ
 χεῖρς ἔδ' ἀπῆλθεν ἐτι ὀπίσω ἐς Σαμόλιν
 Ἀθήνησιν ἀπέθανε· καὶ μετ' ἐπεὶ
 ἔδοξε, καὶ ἐντέμνασιν αὐτῷ ἑρῶες
 θηναῖοι· τὴν γὰρ τένομα, ἥρωες
 πεκτήσαστο· τὴν δ' αἰτίαν τῆς θανάτου
 ἀνθ' ὅτε ἐς τὰς ἡρώας κατέλεγη, καὶ τὴν
 παιδῶν εἰς ἔδοξεν, ἐ χειρὸν ἴσως διηλθεῖν
 ὡς μάθητε ἐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον
 θανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολιν

plebeiorum, quales apud illos sunt
 des vocantur: hoc autem significat
 rum dominum esse; et vnus plaustrum
 xaris neque rursus ad Scythas rediit
 mortuus est. Neque ita multo post
 est habitus, sacrificantque illi, ut
MEDICO Athenienses. hoc enim
 cum Heros esse iuberetur, accepit
 cognominis, et cur in Heros relatus
 Aesculapii posterorum vno habitus
 haud abs re forte fuerit, ut Aescaris
 modo patrium esse immortalitatem
 legare nuntios ad Zamoliam; sed

- I. Παρὰ τὸν Ζάμολιν] Puto ἐρο-
 sumtum ab Herod. IV. 94. atque
 dum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν

ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίους ἐξέσθαι θεοποιεῖν τὰς Σκύ-
θας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχι-
τέλης γυνὴ, Ἀρεοπαγίτε ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ
τὸν Σκύθην κελεύσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι
παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τὰς σενωπὰς
οἶνω

sibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia
Scythas.

2. In magna illa pestilentia visa sibi per quie-
tem est videre Architelis Areopagitae vxor, ad-
stantem sibi Scytham, qui iuberet dicere Athe-
nienſibus, a pestilentia ipsos vexari desituros, si
vicos

Ζάμολξιν. Nominauerat Γέτας τὰς ἀθα-
νατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθα-
νατίζεσσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ἄτε ἀπε-
θνήσκουσιν αὐτὰς νομίζεσσι, ἵνα τε τὸν ἀ-
πολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα.
Deinde narrat, quæm ridicula crudelitate quin-
quenniis interiectis forte aliquem delectum
mittant ad Zamolxin, πέμπεσσι vel ἀναπέμ-
πασσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμενα τῶν
ἀν' ἑκάστοτε δέωνται. Hoc itaque in versio-
ne secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλ-
λάδος omnino præcedentibus iungo. Quid
enim? discerene debebant homines, Areo-
pagum et Athenas esse in Graecia? an illud,
barbarum hominem et Scytham pro Heroë,
pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia
agnitam? Gesner.

οἶνω πολλῷ ῥάνωσι. τὸτο συνέταξε·
 ἔ γάρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκύνετον
 σε μηκέτι λοιμώττειν αὐτὰς· οἷτε
 πονηρὸς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁδοῇ.
 πλέον εἰδὼς ὁ ἥρως· ὁ Τόξαρις, ἀποκρίσας
 συνεβέλευσεν. ὁ δ' ἔν μισθὸς τῆς
 καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λαμψὸς ἵππος
 θυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ἔθεν ἔδεξεν
 μηχανέτη προσελθόντα αὐτόν, ἐντείλατο
 να τὰ περὶ τῶ οἶνου. καὶ εὗρέθη· κείθεν
 ρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνήσιος
 καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλα
 ἐπὶ τῇ σήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκυβόλας, τῇ
 μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ, βέλος.

vicos urbis vino multo conspergant. Hoc saepe
 factum (neque enim neglexerunt qui audierunt
 Athenienses) finem pestilentiae apud illos im-
 fuit, seu vapores quosdam malos odore vitium
 vino, seu aliud quid amplius videns. Scythia-
 ros, quippe Medicinae peritus, confisus
 ces igitur curationis hodieque illi
 equus albus in ipsius monumento immolatus
 ipso loco, vnde ostendit Dimaenete prope
 ipsum, illa de vino praecepisse: et invenit
 fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione
 et si ea non omnibus iam apparebat; et in
 quod in columella insculptus erat Scythia-
 fra quidem arcum intentum habens, dextram

βλέπον, ὡς εἶδεν· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτὲ ὑ-
πὲρ ἡμῶν, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον.
τὰ δ' ἄλλα τῆς σήλης, καὶ τὸ πρῶτον, ὃ
χρῆτος ἤδη ἐλυμήνατό πε. ἔστι δὲ ἔτι πολὺ ἀπὸ
τῆς Διπύλου, ἐν ἄριστον εἰς Ἀκαδημίαν ἀπὸ
των, ἔμμεγα τὸ χωμα, καὶ ἡ σήλη χαμαὶ, πλὴν
ἀλλ' ἐξεπτὰ γὰρ αἰεὶ, καὶ Φασί, πυρεταίνοντάς
τινας ἤδη πεπαῦσθαι ὑπ' αὐτῆς, καὶ, μὰ τὸν
Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὅς ἑλη ποτὲ ἰάσατο τὴν
πόλιν.

Ἀλλὰ γὰρ ἔπερ ἔνεκα ἐμνήσθην αὐτῆς, ἔζη μὲν
ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπε-
πλευκὼς, ἀνγεί ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὲ ξένος, καὶ
ἐχέβαν.

vt videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra
dimidiam eius partem, arcum autem integram
atque librum: reliqua vero columellae, et ipsam
faciem, tempus olim iam aboleuit. Est autem
non multum a Dipylo siue Iano, ad sinistram in
Academiam euntium, tumulus non magnus, et
humini iacens columella. Veruntamen coronata
semper est, et aiunt febris laborantes quosdam
illius ope esse liberatos: neque profecto incredi-
bile, qui totam olim urbem sanauerit.

3. Verum enim vero, cuius rei causa mentio-
nem illius inieci, superstes erat Toxaris, cum
Anacharsis, nauigatione modo finita, a Piraeo ad-
scendit, tanquam peregrinus et barbarus non
medio-

ὁ βάρβαρος, ἑμετρίως τεταραγμένος ἵππῳ
 μὴν, πάντα ἀγνοῶν, ψοφοδής περὶ τοῦ
 λαοῦ, ἐκ ἔχων ὅ, τι χρῆσαιτο ἑαυτοῦ, καὶ
 συνίει καταγελωμένος παρὰ τῶν ὁρῶντων· τὴν
 σκευὴν, καὶ ὁμόγλωσσον ἑσένα ἔφευγε, καὶ ἐπὶ
 μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδάσκατο, καὶ
 τα μόνον τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐδύς ἀνα-
 χωρεῖν· καὶ πλοῖα ἐπιβάντα, πλεῖν αὐτῷ ἐν
 Βοσπόρῳ, ὅθεν ἔ πολλὴ ἑδὸς ἐμελλεν αὐτῷ
 σθαῖν εἰσαδε εἰς Σκύθας. ἄτως ἔχοντι τῷ
 χάρισδι ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός,
 ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμειῳ· καὶ
 τὸ μὲν πρῶτον, ἡ ψολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πα-
 τριῶτις ἔσα· εἴτα μέντοι ἔ χαλεπῶς ἐμελλε καὶ
 αὐτὸν

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus o-
 mnium, strepitum saepe quatuor exhorrescens,
 de se quid faceret, nescius: sentiebat enim de-
 deri se ob habitum et arma; et linguae fore pe-
 ritum inueniebat neminem: et in universum viam
 ipsum iam poenitentia subibat, decretumque in-
 erat, visis modo Athenis, retro legere vestigia
 conscensoque nauigio, nauigare rursus in Bolpo-
 rum, unde via sibi non longa domum ad Scythas
 suos futura esset. Ita affecto Anacharidis ob-
 uiam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, reuer-
 gens, Toxaris. Ac primo quidem habitus il-
 lum inuitabat, patrius qui esset: deinde non dissi-
 culte

αὐτὸν γνῶσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους
τῷ δοκιμωτάτῃ ὄντᾳ, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυ-
θῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω
ὁμοεθνῇ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσαλμένον, ὑποξυρημέ-
νον τὸ γένειον, ἄζωσον, ἀσίδηρον, ἤδη σωμαύλον;
αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἓνα τῶν αὐτοχθένων; ἔ-
τω μετεπεποιήτο ὑπὸ τῷ χρόνῳ.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ
σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις, ὁ Δαυκέ-
της; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι
καὶ ὁμόφωνον εὐρήκει τινὰ, καὶ τῷτον εἰδότα,
ὅστις ἦν ἐν Σκύθαις, καὶ ἤρετο· σὺ δὲ πόθεν οἶ-
σθα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν
εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τένομαι, ἔ τῶν ἐπι-
Φανῶν,

culter debebat ipsum quoque nosse Anacharsin,
generis nobilissimi virum, et Scytharum e prin-
cipibus. Anacharsis autem vnde illum agnosce-
ret popularem suum esse, Graece vestitum, ra-
sum genas, non cinctum, sine ferro, iam affa-
bilem, indigenarum iam vnum Atticorum? adeo
ab ipso iam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipsum allocutus Toxaris. *Non
tu, inquit, Anacharsis es, Dauketi filius?* Lacry-
mari prae gaudio, Anacharsis, quod et linguae
suae peritum inuenisset aliquem, eumque gna-
rum, quis ipse esset inter Scythas; atque roga-
re: *Tu vero, hospes, vnde nosti nos? Et ipse, in-
quit, inde sum; e vobis, Toxaris mihi nomen, non*
Luc. Op. T. III. X e'no-

Φανῶν, ὥς·ε καὶ ἐγνώσθαι ἂν σοι κατ' αὐτὰ
 μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ ᾧ ἐγὼ ἤκουσα, ὥς
 τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ
 γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο
 ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβοι καὶ θι, τιμώμενος
 ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ
 τις καμῶ λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν. ἀκῶν, ἦδ' ὅς ὁ
 Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σε ἴσθι με γεγενημένον,
 καὶ ζηλωτὴν τῷ ἔρωτος, ἐν ἡράσθης, ἰδεῖν τὴν
 Ἑλλάδα, καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀ-
 ποδημήσας, ἤκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς δια-
 μέσσει ἔθνεσι. καὶ εἶγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἐγνώ-
 σο ἤδη πρὶν ἥλιον δύναι, ὀπίσω αὐθις ἐπὶ ναῦν
 κατιέναι, ἅτως ἐπεταράγμην, ξένα καὶ ἄγνωστα
 πάντα

*e nobilibus, ut eo tibi notus sim. Numquid, in-
 quit, ille tu Toxaris es, de quo audiui ego, Toxa-
 rin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scy-
 thia et parvis pueris, Athenas abiisse, et nunc ibi
 vivere, et in honore esse apud optimos quosque? Ille
 ipse, inquit, ego sum, si quis de me adhuc sermo
 apud vos est. Tum, Noris ergo, inquit Anachar-
 sis, discipulum me tuum factum esse, et aemulum
 amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Huius
 negotii studio profectus venio tibi sexcenta perpe-
 ssus mala ab interiectis gentibus. Ac nisi in te inci-
 dissem, decretum iam erat, ante solis occasum retro
 rursus descendere ad navim, adeo perturbatus sum,
 cum peregrina et ignota mihi viderem omnia. Sed
 per*

πάντα ἐρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκῃ, καὶ Ζαμόλξι-
δος, τῶν πατέρων ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τό-
ξαρι, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλ-
ιστα τῶν Ἀθηνῆσιν, εἴτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ
Ἑλλάδι, νόμων τε τὰς ἀρίστες, καὶ ἀνδρῶν τὰς
βελτίστες, καὶ ἥθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον
αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἧς ἄπερ σύ τε, καὶ γὰρ
μετὰ σέ, τοσαύτην ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιί-
δης ἀθέατον αὐτῶν ἀνασρέψοντα.

Τῷτο μὲν, εἶφη ὁ Τόξαρις, ἦμισα ἐρωτικὸν
εἶρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἷχε-
σθαί ἀπιόντα· πλὴν ἀλλὰ θάρρει· ἔ γάρ ἂν,
ὡς Φῆς, ἀπέλθης, ἔδ' ἂν ἀφίῃ σε ῥαδίως ἢ
πόλις, ἧς ἔτις ἐλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς
τὰς

*per ego te acinacem, et Zamolxin, patria numina,
obsecro, tu me, Toxari, adsumtum tanquam pere-
grinum circumducito, et ea, quae Athenis pulcherri-
ma sunt, ostendito, tum et reliqua in Grae-
cia, leges optimas, viros praestantissimos, mo-
res, celebritates, vivendi rationem et administran-
dae reipublicae, propter quae et tu, et post te ego,
tantum itineris fecimus; neque patere me bis non
visis domum redire.*

5. Illud quidem, inquit Toxaris, minime pro
amatore dicebas, te, ad ipsas cum ianuas venisses,
abitu parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut
aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimi-
serit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delini-

τὰς ξένας, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεται σε, ὡς μήτε
 γυναικὸς ἔτι, μήτε παιδῶν, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνη-
 σθαι· ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἰδοῖς τῆς πέλειν τῶν
 Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλ-
 λήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαι σοι. Ἐξισοφὸς ἀνὴρ
 ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα
 πολλὰ ἐς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς
 ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλ-
 λα ἔκ τῶν πλεσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης·
 ὄψει γέροντα ἔτῳ δημοτικῶς ἐσαλμένον· πλήν
 διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, κά-
 νυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥς τε καὶ νομοθέτῃ ἔχρῳνται
 πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιῶσι κατὰ τὰ ἐκεῖνα
 προστάγματα βίην. εἰ τῆτον φίλον κτήσαιο,
 καὶ

menta: sed valide te complectetur, adeo ut neque
 uxoris iam, neque liberorum, si qui tibi iam sint,
 memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerrime
 omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam po-
 tius totam, et bona Graecorum ac pulchra, ego tibi
 subiticiam. Est hic vir sapiens, indigena ille qui-
 dem, sed multum per Asiam et Aegyptum pereгри-
 natus, et versatus cum hominibus praestantissimis,
 caeterum non diuitum unus, sed oppido pauper;
 videbis senem ita, ut me, plebeium in morem ve-
 stitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam,
 maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore et
 iam illo ad constituendam civitatem usantur, et se-
 cundum illius praecepta vivere velint. Hunc si ami-

καὶ μάθοις, οἷος ἀνὴρ ἐστὶ, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη αὖ εἰδέναι τῶν τῇδε ἀγαθῶν, ὡς ἔκ ἐστὶν ὁ, τι αὖ μείζον σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, εἴ Ἀνάχαρσις, ἀλλὰ με λαβὼν, ἄγε παρὰ αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδισα, μὴ δυσπρόσοδος, καὶ ἐν παρῳ θῆται σὺ τὴν ἐντευξίν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμει, ἦ δ' ὅς, ἐκείνῳ καὶ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἀνδρα εὐποιίας· ἔπα μόνον, εἴσῃ γάρ, ὅση περὶ τὰς ξένους ἡ αἰδώς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονά ἔτος αὐτὸς ἡμῶν πρόσεσιν.

ὁ ἐπὶ

cum tibi conciliaueris, et quantus vir sis didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, et summam iam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non est quod maius tibi donare bouum possim, quam illi si te commendem.

6. Ne igitur cunctemur, Taxari, inquit Anacharsis. sed prehensum me ad ipsum deduc. verum illud timeo, ne difficilis accessus habeas, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba! inquit, quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo, scies enim, quantus sis illius circa peregrinos pudor, et reliqua aequitas, et benignitas. Quin diuinitus ille ipse ad nos accedit, co-

ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσ-
επὼν τὸν Σόλωνα, τῆτό σοι, ἔφη, δῶρον μέ-
γιστον ἤκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, Φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δέ ἐστι τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ
ὁμῶς τὰ κεῖ πάντα ἀφείς, ἡκεισινεσόμενος ὑμῖν,
καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ
ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶ-
ς ἂ καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένει-
το τοῖς ἄριστοις· τῆτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐ-
τόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, ἔτω πείθ-
σεις, καὶ προξενήσεις αὐτῷ, καὶ πολίτην γνήσιον
ἀπεφανεῖς τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφη
μικρὸν ἐμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἐώρα-
κας

*gitabundus ille, ille secum ipse loquens, et simul
Solonem allocutus, Huc tibi, inquit, donum, ma-
ximum adduco, peregrinum hominem, indigentem
amicitiæ.*

7. Scythia autem est, generosus apud nos, et ta-
men relictis, quæ ibi sunt, omnibus, huc venit, et
nobiscum versetur, ut ea, quæ pulcherrima sunt in
Graecia, videat, ego autem compendariam hanc illi
viam repere, ut facile et ipse discat omnia, et inno-
tescat præstantissimis; hæc vero in eo inerat, ut
ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi,
ita facies, et tanquam publico illum hospitio accipies,
et germanum Graeciae ciuem efficies. Et, Quod
tibi paullo ante dicebam, Anacbarfi, omnia vidisti,
vifo

κας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τῆτα αἱ Ἀθῆναι· τῆτο
 ἡ Ἑλλάς, ἐν ἔτι ζῆνος, σύμπαντες σε ἴσασι,
 πάντες σε φιλεῖσι· τυχεύοντες τὸ κατὰ τὸν
 πρεσβύτερον τῆτον· ἀπάντων ἐπιλήση τῶν ἐν
 Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ
 ἄλλα, τὸν αὐτὸς τὸ τέλος. ἔτός σοι ὁ Ἑλλη-
 νικὸς καὶ τῆτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς
 Ἀττικῆς. ἔτω τοῖνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέ-
 ζατος ὢς, ὃς συνέση Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ
 αὐτῷ.

Μακρόν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθῃ
 ὁ Σόλων τῷ δαίρῳ, οἷα δὲ εἶπεν ὡς δὲ τὸ λοι-
 πὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ
 κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν
 Ἄνα-

*viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non
 iam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant.
 Tantum est in hoc fene. Omnium quae sunt in Scy-
 thia obliuionem capies, cum hoc si fueris. Habes
 praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris.
 Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philoso-
 phiae specimen. Ita igitur iudica, te esse felicissi-
 mum, qui cum Solone futurus sis, et amico illo sis,
 usurus.*

8. Longum fuerit iam commemorare, quam
 delectatus sit munere Solon, et quae dixerit, et
 quomodo ab eo inde tempore vna vixerint, cum
 alter quidem, Solon, institueret et doceret pul-
 cherrima quaeque, et amicum omnibus concilia-

Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἡδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθνηπῶς τὴν σοφίαν αὐτῷ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι 2) ἀπολειπόμενος. ὡς γὰρ ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις, εἰ ἐνὸς ἀνδρός, τῷ Σόλῳν ἅπαντα ἔγνω, ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριον, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. καὶ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαύων, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τῷτο, ὡς νομοθέτη ἐπείδοντο, ἐφίλῃεν ἕς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίη-
τοῖς

ret Anacharsin, et bonis eum Graecorum admo-
 ueret, omni ratione cūrans, vti quam suauissime
 in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anachar-
 sis, sapientiam huius admiraretur, nec latum pe-
 dem ab illo sua voluntate discederet. Vt enim
 promiserat illi Toxaris, ex vno viro Solone, bre-
 uissimo tempore cognoscebat omnia, et innotesce-
 bat omnibus, et in honore apud omnes erat.
 Neque enim paruum quiddam erat laudans So-
 lon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam
 legislatori, oblequebantur, amabantque quos ille
 probaret, et viros optimos esse credebant. De-
 nique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis,
 solus

2. Εἶναι] Legendum puto ἐκείνῳ. Certe ita
 interpretatus sum. Gesner.

τος γεγόμενος, εἰ χρη Θεοξένω πιστεύειν καὶ τῷ
τοῖς ἰσορᾶντι περὶ αὐτῷ. καὶ ἔκ ἄν ἔδὲ ἀνέστρε-
ψεν, οἶμα, εἰς Σκυθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βέλεσθε ἔν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος,
ὡς μὴ ἀνέφαλος περινοσοίη; ὥρα γὰρ εἰδέναι, ἔ-
τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀναχάρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ
Τόξαρις τανῶν εἰς Μακεδονίαν ἦκετον, ἔτι καὶ
Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένῳ Ἀθήνηθεν.
Φημὶ δὴ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρ-
σιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι
τῆς εἰκόνης, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἰκασα.
Βάρβαρος μὲν γὰρ κλέϊνος, καὶ ἔδέν τι Φαίης
ἂν τὰς Σύρας ἡμᾶς Φαυλοτέρως εἶναι τῶν Σκυ-
θῶν.

solus barbarorum, ciuitatis ante iure donatus, si
fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo
narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam,
nisi Solon esset mortuus.

9. Vultin' igitur iam inducam etiam finem *ex
coronidem* fabulae, ne sine capite oberret. Iam
enim sciendum est, cuius mihi rei causa Anachar-
sis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedo-
niam venerint, adducentes insuper Solonem, se-
nem virum, Athenis. Aio nimirum simile mihi
quiddam Anacharsidi vsu venisse. Et, per *ego
vos*. Gratiarum *numen rogo*, nolite irasci mihi ob
istam imaginem, si regii generis viro me assimi-
lavi. Barbarus enim et ille; neque Syros nos
Scythis vlla in re deteriores temere dixeris. Ego

Θῶν. ἀτὰρ, εἰδὲ κατὰ τὸ βασιλικὸν εἰσπαῖς
 τὰ μὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δέ· ὅτε γὰρ
 πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην
 μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ
 τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἀλ-
 λην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πάσαν ὥς ἐπι-
 πολὺ ἐτεδήκεν πρὸς ταῦτα, καὶ ἐκ ἐξήρην τῷ
 θυμῷ, οἷόν τι καὶ ὀνησιώτης ἐκεῖνος νεκνίσκος
 ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τῷ Μενελάῳ οἰκίαν. καὶ ἐμε-
 λον ἔτι διατεδήσεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν
 ἀκμάζουσαν ἀκμῇ ἰοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐ-
 κείνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις.

Οὕτω δ' ἔχων, ἐσποπήμεν ἤδη περὶ τῶν
 πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν,
 πάλα

vero non quantum ad regiam nobilitatem, simili-
 tudinem illam affecto, sed quantum ad illa *priota*.
 Cum enim primum peregrinus vestram in urbem
 veni, statim quidem perculsus sum conspecta ma-
 gnitudine, et pulchritudine, et civium numero,
 et reliqua omni facultate ac splendore. Itaque
 diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi,
 quale quid illi de insula adolescenti accidit ad
 Menelai domum. Et debebam ita animo affici,
 qui viderem, urbem in eo culmine constitutam,
 et secundum poetam, bonis omnibus florentem,
 queis vigere vrbes solent.

10. Ita nempe habens, quid agendum esset,
 iam considerabam. Et facultatis quidem dicendi
 speci-

πάσαι δίδδοκτο. τίσι γάρ ἂν ἄλλοις ἐδειξας
σιωπῇ παρεδύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐζήτουν
γάρ (ἐδ' ἀποκρίνομαι τὰληθές,) οἵτινες οἱ
πρῶχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις προσελθὼν, καὶ
συγγραφάμενος προσάτας, συναγωνισαῖς χρῶ-
το πρὸς τὰ ἔλλα. ἐνταῦθα μοι ἔχ, εἷς, ὥσπερ
τῷ Ἀναχάρσιδι καὶ ἄτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις,
ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μό-
νον ἐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον· ὧ ἔσνε, πολ-
λοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρησοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πό-
λιν, καὶ ἐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσέτας εὐροις ἄνδρας
ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἐσὺν ἡμῖν ἄνδρες ἀρίστω,
γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ πρῶχοντες ἀ-
πάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀτ-
τικῇ

specimen vobis praebere, decretum olim fuerat.
Quibus enim praeberem aliis, si silentio talem vr-
bem praeterirem? Quaerebam enim, (neque ve-
rum celabo) qui essent principes, et quibus quis
applicans se, et patronis sibi adscitis, deinde au-
xiliatoribus vti ad vniuersa posset? Hic mihi non
vnus aliquis, vt Anacharfidi, isque barbarus, To-
xaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum
non iisdem syllabis, dixere: *Multi quidem, ho-
spes, et alii boni dextrique in vrbe viri, nec alias
tot honos viros inuenias. Duo autem maxime sunt
nobis viri optimi, genere quidem et dignitate multum
superiores omnibus, doctrina autem et eloquentia*
Atti-

τησὶ δεκάδι παραβάλλοις ἂν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ
 δήμου εὐνοία, πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτάς· καὶ τε-
 τὶ γίγνεται, ὅ, τι ἂν ἔτοι ἐθέλωσιν· ἐθέλῃσι γὰρ
 ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρησότη-
 τα, καὶ τὴν πρὸς τὰς ξένους Φιλανθρωπίαν, καὶ
 τὸ ἐν μεγέθει τοσάτω ἀνσπίφθανον, καὶ τὸ
 μετ' εὐνοίας αἰδεσίμῳ, καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ
 εὐπρόσδοτον, αὐτὸς ἂν ἄλλος διηγῆσαι, πειρα-
 θεὶς μικρὸν ὕψεραν.

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μιᾶς καὶ τῆς αὐ-
 τῆς οἰκίας ἐσὼν, υἱὸς καὶ πατήρ, ὁ μὲν, εἴ τινα
 Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστίδην ἐπινοεῖς, ὁ
 δὲ υἱὸς, καὶ ὁφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάγεται σε,
 ἔτω

*Atticae illos decadi comparaueris. Tantum autem
 populari gratia florent, ut plane amentur: idque
 ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fit
 que quidquid hi volunt: volunt enim quidquid opti-
 mum est. Benignitatem enim, et in hospites humani-
 tatem, et quod in tanta magnitudine nullum inui-
 diae locum relinquunt, et quod in illa se beneuolen-
 tia venerabiles tamen praestant, et quam sine placidi,
 quam faciles accessus habeant; tute aliis enarrare
 poteris, periculo paullo post facto.*

11. *Usque magis mireris, ex una eademque domo
 sunt, filius et pater. Hic quidem, si Solonem ali-
 quem, aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius
 verq, ubi primum videris, statim te amicum sibi ab-
 ducet,*

ἔτω μίγας ἐσί, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν
 εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ Φθέγγαιτο μόνον, οἰχί-
 σεται 3) σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναστήσάμενος· τοσ-
 αύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος
 ἔχει. ἢ γέ τει πόλις ἅπασα κεχηνότες ἀνέχσιν,
 ὅπῃτ' ἂν δημηγορήσων παρέλθοι· ὅποῖόν Φαει-
 τὰς τότε Ἀθηναίαις πρὸς τὸν τῷ Κλεινίᾳ πε-
 πονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν ἐν εἰς μακρὰν
 μέτεμέλησε τῷ ἔρωτος, ὃν ἡράσθησαν τῷ Ἀλ-
 κивиτιάδῃ· τῷτον δὲ ἡ πόλις ἐφίλει μόνον, ἀλ-
 λά

*duces, ita procerus est, et virili quadam formosi-
 tate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet au-
 ribus te deuincto abibit: tantam in lingua Venerem
 habet iuuenis. Urbs quidem vniuersa hianzes au-
 diunt, quozies in concionem prodierit, id quod aīunt
 Atheniensibus, qui tum erant, in Cliniae filio acci-
 disse: nisi quod illos quidem non ita multo pōst amo-
 ris illius, quo persecuti Alcibiadem fuerant, poeni-
 tuit; hunc vero non amat modo ciuitas, sed reueren-
 tia*

3. Οἰχίσεται] Respicit ad Ogmium illum
 Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo
 ad aures audientium pertinentibus non pro-
 fecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed
 abducit, trahit, rapit, quocumque ipsi ire
 placeat. Haec vis verbi οἰχίσεται· hanc
 nos verbis *ilicet* et *abibit* exprimere studui-
 mus. Gesner.

λὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἔν τῷτο
 ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ὁ-
 πασιν, ἀνὴρ ἄλλος. εἰ δὲ αὐτός τε καὶ ὁ πατήρ
 αὐτῷ δέξαιντό σε, καὶ Φίλον ποιήσαιντε, πᾶ-
 σαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖ-
 ρα, τῷτο μόνον, καὶ ἐκ ἑτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά.
 ταῦτα νῆ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ
 ὄρεον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι ἤδη πειρωμέ-
 νῳ, τὸ πολλοσὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδε-
 ξαν· ἐχ' ἔδρας τοίνυν, ἐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ
 Κεῖος Φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν,
 πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς Φίλοι ἡμῖν
 τοιᾶτοι γένοιτο· ἦν γὰρ τῷτ' ὑπάρξει, εὖδ' αὖ
 πάντα,

*zia iam dignatur. Denique unum hoc publicum no-
 strum bonum est, et maxima omnibus utilitas, hic
 vir! Si igitur et ipse et ipsius pater recipiant te, et
 amicam sibi faciant, civitatem habes universam:
 et hoc solum opus est, ut manu significationem vo-
 luntatis edant, neque amplius de tuis fortune dubi-
 zare licebit. Haec ita me Iupiter, (si iusiurandum
 adiacere orationi fas est) dixerunt universi: et
 mihi iam experiēti, vix aliquam de multis par-
 tem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non
 igitur desidendi, aut differendi, ut Caeus poeta
 ait, iam tempus est, sed funem omnem mouere
 oportet, facereque et dicere omnia, hi ut amici
 nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena o-
 mnis,*

πάντα, καὶ πλεῖς ἔριος, καὶ λαοκτόμων ἡ θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

omnia, et secunda nauigatio, et molli fluctu leniter motum mare, et portus in proximo.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.

Αβδηρίταις, Φασί, Λυσιμάχῃ ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ᾧ καλὲ Φίλων, τοιῷτο· πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεῖ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ φινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ ἔτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν. ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περιῖση 1) τὰς γνώμας

Quomodo historia conscribenda sit.

Abderitas dicitur Lyfimacho iam regnante morbus inuasisse, mi iucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, et febris continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis copiosus naribus fluens, aliis sudor superueniens largus et ipse, febrim soluit. At illa febris in ridiculam quandam

1. Περιῖση]. Significat hic περιῖσημι redigo, eodem-

γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν πα-
ρεκινῶντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα
ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδα Ἀνδρομέδαν ἐ-
μονώδην, καὶ τὴν τῷ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξ-
ήσαν· καὶ μεσῇ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάντων
καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως,
καὶ τᾶλλα μεγάλη τῇ Φωτῇ ἀναβοώντων, καὶ
τᾶτο· ἐπιπολὺ, ἄχρει δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ
μέγα γενόμενον, ἔπαυσε ληρῶντας αὐτάς. αἰ-
τίαν δέ μοι δοκεῖ τῷ τοιαύτῳ παρασχεῖν, Ἄρ-
χέλαος

dam affectionem mentes illorum coniecit. Omnes
ad tragoediam vitioso motu impellebantur, et
iambica proferebant, et clamabant valide, ma-
xime vero Euripidis Andromedam solitario cantu
pronuntiabant, et illam Persei orationem modu-
late persequiebantur. Plena igitur vrbs pallidis
omnibus et extenuatis septiduanis illis tragoedis:

Taque o Deorum hominumque factae rex, Amor,
Et reliqua voce magna proclamantibus, idque
inultum diuque, donec hiems, et frigus magnum
ingruens, delirio illorum finem imposuit. Cau-
sam mihi vero videtur huiusmodi *cuentus* prae-
buisse

eodemque significatu et constructione utitur
*Herodian. VII. 3. 12. ὁ Μαξιμίνος τὰς πλεί-
στας τῶν ἐνδόξων οἰκῶν ἐς πένιν περιήσας.*
Nominatiuus autem verbi, hoc Luciani lo-
co, est τὸ νόσημα. *Reitz.*

χέλαιος ὁ τραγωδός, εὐδοκίμων τότε, μετᾴτης
 θέρας ἐν πολλῷ τῷ Φλογμῷ τραγωδήσας αὐ-
 τοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρεῖται τε ἀπὸ τοῦ
 θεάτρου τὰς πολλὰς, καὶ ἀναστάντας ὕπερον ἐς
 τὴν τραγωδίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφι-
 λοχωρέσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν,
 καὶ τῇ Περσέως ἐτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, τὴν ἐκείνη
 γνώστην περιπετομένην.

Ὡς ἔν ἐν, Φασὶν, ἐν παραβαλεῖν, τὸ Ἀβ-
 δεριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τὰς πολλὰς τῶν
 πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· ἔχ' ὥς τε τραγω-
 δεῖν, ἔλαττον γὰρ αὖν τὲτο παρέπαιον, ἄλλο-
 τρείσις ἰαμβείοις, ἔ Φαύλοις κατεσχημένοι· ἀλλ'
 ἀφ' ἧ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κενήνηται, ὁ πόλε-
 μος

buisse Archelaus, Tragoedus ea aetate fauore
 hominum florens, qui media aestate, multo ae-
 stu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso
 theatro multi febricitarent, et surgentes deinde
 in tragoediam delaberentur, cum suauitate qua-
 dam obuersante memoriae ipsorum Andromeda,
 et Perseo cum sua Medusa circa sensus uniuscuius-
 que adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod aiant, alteri compa-
 rare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quo-
 que eruditorum multos comprehendit: non illos
 quidem uti tragoedias agant: minus enim sic de-
 litarent, si iambis alienis nec malis occupati essent.
 Sed ex quo praesens hic motus existit, bellum,

μος ὁ πρὸς τὰς βερβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ
τῷ αἵματι, καὶ αἱ συνεχεῖς νῆμαι, ἔδδεις, ὅστις ἐκ
ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ
Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ
εἰς εὐκλειαν, ἀληθὲς ἂν ᾔδειναι, τὸ, Πόλεμος
ἁπάντων πατήρ 2]· εἴ γε καὶ συγγραφέας ποσὲ
παρῆνεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρεμῇ.

Ταῦτα τοῖνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἄ-
νυστά με, τὸ τῷ Σινωπέως ἐκείνῳ εἰσέλθει·
ὅποτε

inquam, contra barbaros, et vulnus in Armenia
acceptum, et victoriae perpetuae; nemo est, quin
conscribat historiam, potius vero Thucydides
nobis, et Herodoti, et Xenophontes sunt omnes.
Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum o-*
mnium esse patrem, si una tot historicos plaga
genuit.

3. Haec igitur, amice, videntem me et au-
dientem Sinopenfis illud subiit. Cum enim iam
ducere

2. Πόλεμος ἁπάντων πατήρ] Respicit ad il-
lam Heracliteorum veterum philosophorum
ἐνχρητιστικὴν, per quam ἡρμόσθαι τὰ ὄν-
τα, ipse ait apud *Diogenem Laertium* IX, 7.
Heraclitus. Nemo forte explicauit eam ἐν-
αντιοτροπὴν, et rerum omnium ex pugna
quadam elementorum originem copiosius
quam Hippocrates de *diaceta* I, 1. sq. VII, 6.
sq. in primis c. 12 — 17. *Gesner.*

ἐπέσπε. γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλάσσετο ἤδη ἐπὶ τὸ αὐτὸν,
οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ
ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους
παράφρων, ὁ δὲ, ὑποκοδομῶν τῶν τείχεσ, ὁ
δὲ, ἐπαλξίν ὑποσηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι
τῶν χρησίμων ὑπεργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὄρων
ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πρᾶττοι, ἔ-
δειξεν γὰρ αὐτῷ ἐς ἑδρὴν ἐχρήτο, διαζωσάμενος τὸν
τριβώνιον, σπαδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκάλιστον
πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγγαεν ὀκνῶν, ἄνω καὶ κάτω
τῶν Κρανεῖν· καὶ τινος τῶν συνήθων ἐρωμένη, τί
ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίῳ, ἔφη, καὶ γὰρ
τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσού-
τοις ἐργαζομένοις.

Καὶ-

ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus,
perturbari omnes et trepidare, atque parare alius,
alius adferre lapides, alius murorum partem sub-
struere, loricae moenium firmare alius, alius
vero aliud eorum, quae usus essent, ministrare.
Diogenes vero videns ista, cum quid ageret non
haberet, neque enim quisquam illo ad ullam
rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose
admodum et ipse dolium, in quo degebat, voluere
sursum deorsum in Cranio: et familiarium in-
terrogante uno, quorsum haec facis, Diogenes?
respondere, Voluo et ipse dolium, ne otiosus solus
inter eos occupatos videar.

Καὺτ' ἔν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφρωνος
 εἶην ἐν ἔτῳ πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ
 κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνῶς σιωπῇ παραφε-
 ροίμην, καλῶς ἔχεν ὑπέλαβον, ὡς δυνατὸν μοι,
 κυλίσαι τὸν πῖθον, ἔχ' ὡς ἰσορρίαν συγγράφειν,
 ἔδ' ἐπράξεις αὐτὰς διεξιέναι· ἔχ' ἔτῳ μεγαλό-
 τολμος ἐγὼ, μηδὲ τᾶτο δαίσεως περὶ ἐμᾶ· οἶ-
 δ' ἄν γάρ, ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν
 κυλίσαι τις, καὶ μάλιστα, οἷον τᾶμόν τᾶτο πιδά-
 κκιον, ἔδ' ἐπ' ἅνυ καρτερώς κτεραμευμένον· δαί-
 σει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρὸν τι λιθίδιον
 προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄσρακα. τί ἔν
 ἔγνωσά μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τᾶ πο-
 λέμης, αὐτὸς ἔξω βέλγης ἐσῶς, ἐγὼ σοι Φράσω.

τᾶτα

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus
 solus essem in vocali adeo tempore, neque co-
 mici satellitii instar hiantem ore praeterueherer, de-
 cere arbitratus sum, pro virili me quoque do-
 lium voluere, non ut historiam scriberem, neque
 ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque
 hoc de me metueris. Noui enim, quantum sit
 periculum, si per saxa voluat aliquis, in primis,
 doliolum, quale meum est, non valide admo-
 dum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad
 paruum lapillum offendam, testas colligere.
 Quid igitur decretum mihi sit, et quomodo tu-
 tus in partem belli venturus sim, extra teli is-
 tum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum

a fu-

HISTORIA CONSCRIBENDA SIT 341

τέττε μὲν καπνῆ, καὶ κύματος 3), καὶ Φροντί-
δων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεσιν, ἀνέξω ἐμαυ-
τὸν, εὖ ποιῶν. παραίνεσιν δέ τινα μικρὰν, καὶ
ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσασθαι τοῖς συγ-
γράφεσιν, ὡς κοινωνήσασθαι αὐτοῖς τῆς οἰκοδο-
μίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρω γε τῷ δε-
κτύλῳ τῆ πηλῆ προσαιψόμενος.

Καίτοι ἄδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶονταί
σφίσι ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, ἢ μᾶλλον ἢ τέχνης τι-
νὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλ-
λα

a fumo, et fluctu, et curis, quae scribendo ad-
iunctae sunt, abstinere me, sapienti consilio.
Admonitionem autem parvam quandam, et pau-
ca haec praecepta subiiciam scribentibus, ut in
aedificandi aliquam partem veniam, licet in in-
scriptione nulla mei mentio futura sit, qui ex-
tremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique
opus sibi esse putant ad hoc negotium, non ma-
gis quam arte quadam ad incedendum, aut vi-
dendum, aut edendum: sed facillimum omnino,

Υ 3

et

3. Καπνῆ καὶ κύματος] Locum hunc, qui
me diu torserat, aperuit tandem Iac. Vro-
nus, ostensio, ad quem alludit, *Homeri* lo-
co; qui inspectus rem totam statim pulchre
expediet. Scyllam ut effugeret, gubernato-
ri mandat Vlysses: τέττε μὲν καπνῆ καὶ κύ-
ματος ἐκτὸς ἔεργε Νῆα etc. du Soul.

λὰ πάντα ῥᾶσον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντας εἶ-
 ναι ἰσορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἐρμηνεύσαι τὸ ἐ-
 πελθεὶν δύνηται· τὸ δὲ, οἶσθ' αὖτε καὶ αὐτὸς
 ὧ ἐταῖρε, ὡς ἂ τῶν εὐμεταχειρίζων, εἰδὲ ῥα-
 θυμῶς συντεθῆναι δυναμένων τέτ' ἐσὶν, ἀλλὰ εἴ
 τι ἐν λόγοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς Φροντίδος
 δεόμενον, ἣν τις, ὡς ὁ Θεκυδίδης Φησὶν, ἐς αἰ-
 κτῆμα συντιθεῖη. οἶδα μὲν ἂν ἂ πάντῃ πολλοὺς
 αὐτῶν ἐπιγρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάντα ἐπαχθῆς
 δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσαις ἀποτετέλεσαι ἤδη,
 καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἰσορία. εἰ δὲ καὶ
 ἐπῆνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία,
 εἶγε ἐλπίς 4), ὡς οἱ τοιαῦτοι μεταποιήσασιν ἡ

μετα-

et promptum, et vniuscuiusque esse, scribere hi-
 storiam, modo quis eloqui, quae in mentem
 veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quo-
 que, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque
 ex iis, quae negligenter componi possint, sed
 hoc esse, si quid est in studiis literarum aliud,
 quod multa cura indigeat; si quidem aliquis,
 tanquam possessionem in perpetuum obtinendam,
 ut ait Thucydides, componere velit. Noui equi-
 dem fore, ut non admodum multos aduertam,
 quin omnino, ut odiosus etiam quibusdam videar,
 illis praesertim, quibus iam perfecta est, et osten-
 sa in publico historia. Si vero etiam laudata sit
 ab audientibus, insania fuerit sperare, retracta-
 turos

4. Μανία, εἶ γε ἐλπίς] Locus turpiter cor-
 ruptus.

μεταγράψαι τι τῶν ἀπαξ κεκυρωμένων, καὶ
 ὥσπερ ἐς τὰς βασιλεῖς αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅ-
 μως δὲ ἔχειρον καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας εἰρη-
 σθαί. ἢ, εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ, ἢ Κελ-
 τοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίας. (αὐ-
 γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε πολήσεται ἂν τις, ἀπάντων
 ἢ δὴ κεκυρωμένων) ἔχουσιν ἀμυναι συντιθέσθαι,
 τὸν κανόνα τῶτον προσάγοντες, ἥνπερ γε δόξῃ
 αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τῶ-
 τε τῷ αὐτῷ πῆχαι, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρεν-
 των τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ ἔτι πάνυ ἀνιάσε-
 ται.

turos aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae
 semel firmata auctoritatibus et quasi in aulas regias
 reposita sunt. Veruntamen non pessimum fuerit
 etiam ad illos ipsos dicta haec esse, ut, si quando
 bellum confletur aliud, aut Celtarum aduersus
 Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque
 enim contra nos quisquam ausit *ipsc quid*, per-
 domitis iam omnibus) habeant, quomodo com-
 ponere melius possint, applicanda hac norma,
 si quidem recta iis videatur esse. Sin minus,
 ipsi quidem tum eadem vlna, ut nunquetiam, rem-
 metiantur: medicus vero non valde angetur, si

Y 4

Abde-

ruptus. Pro *μανία*, εἴγε ἐλπίς sine dubio
 legendum *μανία* εἴη γε ἐλπίς. Videtur
 huic vlceri cum interpretatione succurrisse
 etiam Interpres: *lenfiter*.

ται, ἣν πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν
τραγωδῶσι.

Διττῷ δὲ ὄντος τῷ τῆς συμβελλῆς ἔργῳ, τὸ
μὲν γὰρ αἰεῖσθαι, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει, Φέ-
ρε πρῶτα εἰπώμεν, ἅτινα Φευκτέον τῷ ἰσθρίῳ
συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρυντέον· ἔ-
πειτα, οἷς χρωόμενος ἐκ ἂν ἀμάρτοι τῆς ὁρθῆς
καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγέσης, ἀρχὴν τε οἷαν αὐτῷ ἀφ-
κτέον, καὶ τάξιν ἥντινα τοῖς ἔργοις ἐΦαρμοσέσθαι,
καὶ μέτρον ἐκάσθαι, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐν-
διατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἀμεινον, καὶ
ὅπως ἐρμηνεύσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα
μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κα-
κίας

Abderitani omnes sua voluntate agant Andro-
medam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod
alia eligere docet, fugere vero alia: age primum
dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam,
et a quibus purum esse oporteat: deinde quibus
rebus vltus non aberrat a vera *via*, quaeque recto
itinere ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis
ordo sit accommodandus rebus, quae vnus cuius-
que mensura, quae praetereunda silentio, quibus
inmorandum sit, quae melius breuiter percur-
rere, quomodo verbis explicanda omnia, et inter
se committenda, atque deuincienda. Atque
haec quidem, et similia his, deinde. Iam nunc
vero

κίας ἤδη εἶπωμεν, ὅποσα τοῖς Φυλῶς συγ-
γράψῃσι παρακληθῆσιν. ἃ μὲν ἐν κοινὰ πάν-
των λόγων ἐσὶν ἁμαρτήματα, ἐν τε Φωνῇ, καὶ
ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ,
μακρόν τε ἂν εἰητέλεσθαι, καὶ τῆς παρέσης ὑ-
ποθέσεως ἐκ ἰδίων. κοινὰ γάρ, ὡς ἔφην, ἀπάν-
των λόγων ἐσὶν ἁμαρτήματα ἐν τε Φωνῇ, καὶ
ἁρμονίᾳ.

Ἄ δὲ ἐν ἰσορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιούτα
ἂν εὗροις ἐπιτηρῶν, οἷα καὶ μοὶ πολλάκις ἀκροω-
μένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἣν ἅπασιν αὐτοῖς ἀνα-
πετάσης τὰ ὧτα. ἐκ ἀκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ
ἐπομνημονεύσαι ἓνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν
ἤδη

vero vitia dicamus, quae malos scriptores comi-
tantur. Quae quidem igitur in oratione omni
communia insunt vitia, in lingua, in compo-
sitione, et sententia, in ruditate reliqua, longum
fuerit persequi, et huius argumenti minime pro-
prium est. Communia enim, quod modo dixi,
omnis orationis vitia sunt in lingua et compo-
sitione.

7. Quae vero in historia peccant, ea, si obser-
uare velis, talia inuenias, qualia mihi etiam, qui
saepius audiui, videbantur, et maxime si omni-
bus illis patulas aures praeberis. Neque vero
intempestivum, interea etiam speciminis causa
quaedam commemorare eorum, quae iam ita scri-

ἤδη ἔτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖ-
 νο, ἡλίκον ἀμειψάμεσθαι, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμα-
 λήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ ἰσορεῖν τὰ γέ-
 γνημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν
 ἐνδιατρίβουσι· τὰς μὲν οἰκείας ἐς ὕψος ἐπαίρου-
 ντες, τὰς πολεμίας δὲ πέρα τῆς μετρίας καταρ-
 ρίπταντες· ὠνοῦντες, ὡς ἔ' σενῶ τῷ Ἰσθμῷ δι-
 ὠρισαι καὶ διατετείχισαι ἡ ἰσορία πρὸς τὸ ἐγ-
 κώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐ-
 τῶν, καὶ τῶν μασικῶν δὴ τῆτο, δις διὰ πασῶν,
 ἐστὶ πρὸς ἀλλήλα. εἰ γὰρ τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι,
 μόνον ἑνὸς μέλει, ὅπως ἐν ἐπαινεῖσαι καὶ εὐφρα-
 ναι τὸν ἐπαινέμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει
 τυχεῖν τῆς τέλης, ὀλίγον αὖ φροντίσειεν. ἡ δὲ

ἐκ

pta sunt. Et primum quidem illud quantum sit
 eorum peccatum inspiciamus, quod omittit vul-
 gus illorum docere, quae facta sunt, et in laudi-
 bus principum atque ducum immorantur, suos
 quidem tollentes in summum, hostes vero ultra
 modum deprimentes: ignari, quam non angusto
 intervallo determinata et separata sit ab encomio
 historia; sed magnum hisce murum esse interpo-
 situm; et, ut musicorum voce utamur, octava
 duplici, id est eo quod maximum est intervallo illa
 a se invicem distare: siquidem encomium scri-
 benti illa sola cura est, quomodo cumque laudare,
 et exhilarare eum, qui laudatur, et, si per men-
 dacia finem illum consequi debeat, parum curave-
 rit;

ἐκὼν τι ψεύδος εὐπιστὸν ἢ ἱστορίαν, εἰδ' ἀναρταῖον
ἀνάσχοιτο, ἢ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν
παῖδες Φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἂν
τι ἐξ αὐτὴν καταποθέν.

Ἐτι ἀγνοεῖν εἰσέκασιν οἱ τοιοῦτοι, αἷς ποιητι-
κῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἀλλὰ ὑποσχέσεις, καὶ
κανόνες ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ
ἀκρατῆς ἢ ἐλευθερίας, καὶ νόμος εἷς, τὸ δέξαν
τῷ ποιητῇ. ἐνθεος γὰρ καὶ κἀντοχος ἐν Μουσῶν,
καὶ ἐπὶ πτερόν ὑποπτέρων ἄρμα ζεύξασθαι θέλη,
καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλας, ἢ ἐπ' ἀνδρείων ἄκρων
θευσομένους ἀναβιβάσθαι, Φθόνους ἔδεις, εἰδ'
ὅπότεν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπά-
σας, αἰωρῇ ἐμᾶ γῆν καὶ θάλατταν, δεδιάσι, μὴ
ἀπορῇ.

rit; historia vero ne minimum quidem, quod
forte inciderit, mendacium ferat, non magis
quam asperam arteriam recipere quidquam in il-
lam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poeticae artis
et poematum aliud esse institutum, et sua quac-
dam praecepta; alia vero historiae. Illic enim
immoderata libertas, et lex una, quidquid visum
poetae fuerit. Cum enim diuino afflatu plenus,
et a Musis obsessus sit, etiamsi alatos curru equos
velit iungere, et si alios super aquas, aut per
tumunas aristas decursuros imponat, invidia nulla
est: neque, cum illorum Iupiter una catena tra-
ctum tollit cum terra mare, metuunt, ne, rupta
illa.

ἀπορῥαγείσης ἐκείνης, συντραβῆ τὰ πάντα κατ-
 ενεχθέντα. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι
 θέλωσιν, ἅδεις ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὁ-
 μοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸς ἑ-
 νον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ
 ζώνην τῷ Ἄρει· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάν-
 των θεῶν γένεσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερό-
 πης. ἔ γάρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, ἔδ' ὁ Ποσειδῶν, ἔδ'
 Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐ-
 τοῦ. ἡ ἰσορρομία δέ, ἣν τινὰ κολακείαν τοιαύτην
 προσλάβη, τί ἄλλο, ἢ περὶ τις ποιητικὴ, γί-
 γνεται, τῆς μεγαλοφρονίας μὲν ἐκείνης ἐξερημέ-
 νη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέ-
 τρων, καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνεσθαι;

μέγα

illa, conterantur delapsa illa omnia. Verum et-
 iam si laudare Agamemnonem velint, nemo est
 qui intercedat, Ioui quidem illum similem ca-
 put et oculos, pectus vero fratri illius Neptuno,
 circa cingulum vero Marti, atque in vniuersum
 compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei et
 Aëropes filium. Neque enim par Iupiter, ne-
 que Neptunus, neque Mars, qui solus per se
 pulchritudinem illius expleat. Historia vero, si
 quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud
 quam pedestris quaedam poetica fiet, magnifico
 quidem illo dicendi genere priuata, sed portentosa
 commenta reliqua, nudata numeris, et ob id
 ipsum magis conspicua ob oculos ponens? Ma-
 gnum

μέγα τοίνυν, μάλλον δὲ ὑπέρμεγα τὸ κακόν,
εἰ μὴ εἰδείη τις χωρῆσαι τὰ ἰσορίας, καὶ τὰ ποι-
ητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἰσορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας
κοιμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ
τὰς ἐν τάτοις ὑπεβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθ-
λητὴν τῶν καρτερῶν τάτων, καὶ ἀμιδῇ πρηνί-
νων, ἀλκουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἡρώδεϊ κόσμῳ
τῷ ἐταιριῶ, καὶ Φύκιον ἐντρίβει, καὶ ψιμμύ-
θιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλα-
σον αὐτὸν ἀπεργάσαιοτο, αἰσχύνας τῷ ἡδσμῷ
ἐκείνῳ.

Καὶ ἔ τὸ Φημι, ὡς ἔχει καὶ ἐπαινετέον ἐν
ἰσορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐ-
παινετέον, καὶ μέτρον ἐπαντέον τῷ πράγματι,
τὸ

gnum igitur, quin plus- quam magnum illud vi-
tium, si quis separare quae historiae sunt, et
quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alte-
rius artis inducat, fabulam puro et encomium,
et qui sunt in utroque excessus. Velut si quis
athletam de robustorum horum numero vnum,
et plane ilicis instar durorum, purpura induat,
alioque cultu meretricio, et fucum affricet cerus-
samque faciei: quam, Hercules! videndum il-
lum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non et laudandum
sit non nunquam in historia: sed tempore oppor-
tuno laudandum, et modus negotio adhibendus.

τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕπερ ἀναγνωστέοις αὐ-
 τὰ, καὶ ὁλως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονισέον τὰ
 τοιαῦτα, ἅπερ μικρὸν ὕπερ ἐπιδειξομεν. ὅσοι
 δὲ οἶοντα καλῶς δικιεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν,
 εἰς τὸ τερπνόν, καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ διὰ τῆτο
 εἰσποιῶσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὥς τε-
 ρπνόν, καὶ αἰνον τὰς ἐντυγχάνοντας, ὅρῃς
 ὅσον τᾷ ἀληθὲς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κισθῇ
 λω τῇ διακρίσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας
 καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον, ἔπερ ἐν τῇ ἀληθὲς
 μόνον συνάγεται· τὸ τερπνόν δὲ, ἁμεινον μὲν, εἰ
 καὶ αὐτὸ παρακολαθῇ, ὥσπερ καὶ καλλὲς
 ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, ἐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους
 γενέσθαι Νικοστράτον τὸν Ἰσιδότε, γενναῖον ἦ-
 τα,

in quantum ea laus non molesta sit futuris lecto-
 ribus, et omnino ad futuri temporis regulam di-
 rigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-
 mus. Quotquot vero putant bene se historiam
 in duo tribuere, suauitatem atque utilitatem, ob
 eamque rem etiam encomium in eam inferunt,
 ut iucundum quiddam, et lectores exhilarans,
 vides quantum aberrant a vero: primo quidem di-
 uisione quod utuntur fallaci; vnum enim opus
 historiae et finis, utilitas, quae ex vero solo col-
 ligitur. Iucunditas vero, melius quidem est, si
 et ipsa consequatur, ut atletam pulchritudo: sin
 minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule
 numeretur. Nicostratus Isidoti, generosus vir et
 vtroque

τα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν ἀσχις ὁφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρωμένος, ὥς Φασι, τῷ Νικοστράτῳ. καὶ τοῖνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιο, πολλὰς ἂν τοὺς ἐρασὰς ἐπισπᾶσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὁλόγον τῷ κάλλει Φροντισί.

Ἔτι καμεινοῖ εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι ἐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομδὴ μυθώδες, καὶ τὰ τῶν ἐπαινῶν μάλιστα πρόσαντες 5) παρ' ἐκάτερον τοῖς ἀνέχουσιν·

utroque colluctatorum suorum fortior, licet adspectu esset foedissimus; Alcacus autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut aiunt, Nicostрати. Historia igitur, si quidem iucunditatem corollarii cuiusdam instar, adiiciat utilitati, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque iucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; et laudare rem maxime aduersam in utram-

que

5. Πρὸσαντες.] Hoc παρ' ἐκάτερον ad πρόσαντες refertur commodissime. Virinque prae-raptum est et audientibus aduersum atque molestum, non minus quam asperum et prae-

ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπνο-
 ῆσαις, ἀλλὰ τὰς δαισιτικῶς, καὶ νῆ Δία, συνο-
 Φαντικῶς προσέτι γε ἀνρασσόμενας, ἕς ἐκ αὐ-
 τοῦ λάθοι παραδραμὸν ὀξύτερον μὲν τῷ Ἄργου
 ἐρῶντας, καὶ πανταχόθεν τῷ σώματος, ἀργυ-
 ραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἑκάς ἐξετάζον-
 τας, ὡς τὰ μὲν παρασκευασμένα εὐθύς ἀπορρί-
 πτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δίκαια, καὶ ἐννο-
 μα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς ἕς ἀποβλέ-
 ποντα χρηρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλί-
 γον φροντίζειν, καὶ διαρραγῶσιν ἐπανέντες. ἢ
 δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τῷ μετρίῳ τὴν
 ἰσορίαν

que partem esse audientibus, si non faecem po-
 puli, et plebem cogites, sed hos, qui iudicium
 more, quin calumniatorum insuper, audituri
 sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo,
 et ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione
 singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina
 abliciant protinus, proba autem, et legitima, et
 accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet in-
 ter scribendum oportet respicere, parum autem
 curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin
 his neglectis, condias ultra modum historiam fa-
 bulis

praeruptum iter viatoribus, laudare alios;
 difficile ergo scribenti, et in vtramque par-
 tem difficile, cum vel nimis videaris prodi-
 gus, vel parvus nimis. *Gesner.*

ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θω-
 πείᾳ, τάχιστα ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιτο τῷ
 ἐν Λυδία Ἡρακλεῖ. ἐωρακέναι γάρ περ σε εἰκὸς
 γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δελεούντα, πάντῃ
 ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένων, ἐκείνην μὲν,
 τὸν λέοντα αὐτῇ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον
 ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλῆα δῆθεν ἔσαν,
 αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια
 ξαίνοντα, καὶ παιδόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ
 σανδαλῷ· καὶ τὸ θέαμα αἰσχιζον, ἀφεςῶσα
 ἢ ἐσθῆς τῆς σώματος, καὶ μὴ προσίζαντα, καὶ
 τῆς θεᾶς τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καταθελυνό-
 μενον.

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἴσως καὶ ταῦτά σε ἐπαι-
 νέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκείνοι, ὧν σὺ κατα-
 Φρο-

bulis et laudibus, et lenocinio reliquo, facillime
 eam similem reddideris Herculi in Lydia: verifi-
 mile enim est alicubi eum te vidisse pictum, ut
 servit Omphalæ, habitu indutum plane alieno:
 illam quidem Leonina tectam, clavamque manu
 tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero
 in crocoto, et purpura, carpentem lanas, et san-
 dalio Omphales percussum. Turpissimum illud
 est spectaculum, quod recedit a corpore vestis;
 nec satis applicatur, et quidquid in deo virile est,
 indecore effeminatur.

¶ 11. Ac vulgus quidem hæc ipsa fortasse in te
 laudauerit: at illi pauci, quos tu contemnitis, sua-

Φρενεῖς, μάλα ἤδῦ, καὶ ἐς κόρον γελάσοντας
 ἔρῳντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοσον, καὶ δυσ-
 κόλλητον τῷ πράγματι. ἐκάστω γὰρ δὴ ἰδίῳ
 τι, κελόν ἐστιν. εἰ δὲ τῷτο ἐναλλάξαις, ἀκκλ-
 λές τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνεται. εἰδὼς
 γιν, ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν ἴσως τετρῆνοι, τῷ
 ἐπαινιζμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μά-
 λιστα ἦν ὑπερφρεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχων· οἷος
 αὐτὰς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν
 παρὰ τῶν ἐπαινιζμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιχτρ-
 βοντες, ἄχρι τῷ πᾶσι προφανῇ τὴν κολακείαν ἐξ-
 εργάσασθαι· εἰδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δεῖν ἴσ-
 σιν, εἰδὲ ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπροσ-
 τίς, ἀθρόα πάντα, καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνά διεξίστην.

᾽Ως

miter sane et ad satietatem ridebunt, videntes rem
 absurdam, incongruam et combinari nesciam.
 Singulorum enim propria quaedam pulchritudo
 est. Horum vero si vices permutes, deformae
 idem, quia extra usum suum, fuerit. Mitto di-
 cere, laudes vni quidem forte iucundas, illi nem-
 pe, qui laudatur, caeteris vero graues, in primis
 si immodicos excessus habeant, quales vulgus
scribentium facit, dum aucupantur eorum, quos
 laudant, benevolentiam, et in iis eo usque mo-
 rantur, donec manifestam omnibus adulationem
 efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec
 adulationem inumbrant. Sed facto impetu, confer-
 ta omnia, et improbabilia, et nuda persequuntur.

12. Ad-

Ὡς δὲ τυγχάνουσιν ἡ μάλισα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινέμενοι πρὸς αὐτῶν, μισῶσι μᾶλλον, καὶ ἀποσρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιῶντες, καὶ μάλισα ἦν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὥσιν. ὥσπερ Ἀριστοβέλης μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πύρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τὸτο μάλισα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ὥτο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ἰδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ ἄτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστίβηλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμῆ μονομαχῶντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκιν-
τίῳ

12. Adeo ut neque assequantur id, quod maxime concupiscunt. Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, et tanquam adulatores auersantur, bene illi quidem, maxime si virili et magno sint animo. Quemadmodum, cum solitariam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus, et illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat enim maximam se a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adstrueret, et opera fingeret vero maiora: arreptum ille librum, cum in Hydaspes fluvio nauigabant, praecipitem in aquam abiecit, addens, te quoque oportebat, *Aristobule*, ita tractari, qui istam pro me pugnam
Z 2 susce-

τίω 6) Φονεύοντα. καὶ ἔμελλε γε ἔτιω ἀγανακτῆσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε ἐδὲ τὴν τῷ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὴν Ἀθῶν εἰκόνα ποιῆσεν αὐτῷ, καὶ μετακοσμήσεν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τῷ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα

susceperis, et iaculo elephantos interficias. Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, se Athonem statuum ipsius facturum, et in Regis simulacrum transformaturum esse montem. Sed adulatorem statim

6. Ἐν ἀκοντίῳ Φονεύοντα.] Et si praepositio abundans pro ablatiuo instrumenti recte adesse potest, tamen hic aliquantum languet historia; itaque ἐν ἀκοντίῳ vnice verum esse statuo, et recepissem profecto, si numerum elephantorum, qui excidisse videntur, addere ex aliquo Codice vel Editione possem. Sensus enim postulat, vt duo iaculo plures elephantos (simul) transiisse dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, sese prodit, quae iam n vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri patet ira, quum ἀδύναται adeo, siue manifesto falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere videatur, et vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, nisi duos vel tres addideris. *Reitz.*

κα εὐθὺς ἐπιγνὰς τὸν ἄνθρωπον, ἐκ ἑτ' ἑδ' ἐς
τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Ποῦ τοίνυν τὸ τερατεῖον ἐν τέτοις, ἐκτός ἐι
μὴ τις κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοι-
αῦτα ἐπαινέμενος; ὣν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι·
ὥσπερ αἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα
γε τὰ γυναῖκα τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα
ὥς καλλίσας αὐτὰς γράφειν· οἶοντα γὰρ ἄμει-
νον ἔχειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθη-
μά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκατα-
μίξῃ πολὺ τῷ Φερμάκῳ. τοιῶτοι τῶν συγγρα-
φάντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον,
καὶ τὸ χρεῖωδες, ὃ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπί-
σωσι, θεραπεύοντες. ἕς μισεῖσθαι καλῶς εἴ-
χεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλας, καὶ

statim hominem intelligens, non amplius illo,
neque ad alia similiter *ut antea* usus est.

13. Vbi igitur in hisce iucunditas, nisi si quis
plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gau-
deat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit: ut
homines deformes, praesertim mulierculae, quae
pictoribus iniungunt, se ut quam pulcherrimas
pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si
plus floridi ruboris pictor adhibeat, et album
multum pigmento admisceat. Tale est vulgus
historicorum, qui praesenti tempori, et suae rei,
et utilitati, quam sperant ex historia, seruiant:
quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem

ἀτέχνως ὄντας· ἐς τὲπιὸν δέ, ὑποπτον ταῖς
ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνον-
τας. εἰ δέ τις πάντως ἀπὸ τερπνὸν ἡγεῖται κα-
ταμεμῖχθαι δεῖν τῇ ἰστορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ
σὺν ἀληθείᾳ τερπνὰ ἔσιν ἐν ποῖς ἄλλοις κάλλε-
σι τῷ λόγῳ· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοί, τὰ μὴ
δὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλᾷσιν.

Ἐγὼ δ' ἐν καὶ διηγῆσομαι, ὅποσα μέμνημαι
ἑναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νῆ
Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκέσας τὸν αὐτὸν τῷ-
τον πόλεμον διηγασμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων,
μηδεὶς ἀπίστησιν τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ
ἀληθὴ ἔσι καὶ ἐπωμοσάμην, εἰ ἀξείων ἦν ὅρκου
ἐντιθέσθαι συγγράμματι· εἰς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ

Μεσῶν

adulatores manifesti et inertes sint, in futurum
autem suis excessibus suspectam totam rem faciant.
Si quis verò putat, omnino iucunditatem admi-
ssam esse debere historiae, ille reliqua adspergat,
quae cum veritate iucunda sunt in aliis orationis
ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea,
quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque me-
mini nuper in Ionia ex historicis quibusdam, et
profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bel-
lum enarrantibus. Et per ego vos Gratias obsecro,
nemo his quae dicentur fidem deneget: vera enim
esse iurare etiam possim, si urbanum esset iusiuran-
dum scripto interponere. Unus quidem illorum
aliquis

Μισῶν εὐθύς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς
 συνεφάπασθαι τῷ συγγράμματι. ὁρῶς, ὡς ἐμ-
 μελὴς ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα 7) τῇ ἱστορίᾳ καὶ
 τῷ ποιῶντι εἶδει τῶν λόγων πρέπασα; εἶτα με-
 κρὸν ὑπεβὰς, Ἀχιλλεὺς μὲν τὸν ἑμμέτερον ἔρα-
 χοντα εἶκαζε, Θερσίτη δέ, τὸν τῶν Περσῶν
 βασιλέα, ἐκ εἰδῶς, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν
 αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει
 καὶ εἰ πρόσθεν μὴ Φευσεν ἐσθλός τις; εἰδὼς
 καὶ δὲ μιν μέγ' ἀμείνων. εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτῶν

7)

aliquis a Musis statim initium fecerat, precatus
 Deas, ut manum scriptioni secum admouerant.
 Vides, quam concinnum principium, et conue-
 niens historia, quaeque tale orationis genus de-
 ceret. Tum paulum ingressus Achilli quidem
 nostrum principem comparabat, Therisitae autem
 Regem Persarum, ignarus, tanto sibi praestan-
 tiorem futurum fuisse Achillem, si Hectorem po-
 tius quam Therситеm interemisset, et si ante qui-
 dem fugisset fortis aliquis, hunc autem exister
 multum praestantior alter. Deinde subiunxit de

B 4

se

7. Περὶ πόδα] Acumen in eo inest, quod
 narrat non historiae accommodatum genus
 dicendi, ipsumque adeo exordium, sed histo-
 riam ita institutam, ut ea poetikum et fa-
 bulosum exordium deceret. Exordium est
 velut pes, cui tanquam calceus accommo-
 detur reliqua inepti scriptoris historia. *Gesner.*

τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιός εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, ἔτω λαμπρὰς ἔσας. ἤδη δὲ κατιῶν, ἐπῆναι καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προσιδεῖς, ὡς ἄμεινον ποιοῖ τῶτα τῷ Ὀμήρῳ, μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ Φροσινίε ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν αἶρειν τὰ ἡμέτερα, τὰς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἰστορίας ἔτως, αἵτια ἅμα τῆς τῷ πολέμῳ ἀρχῆς διεξιὼν· ὁ γὰρ μιαιώτατος, καὶ κακὸς ἀπολέμενος Οὐολάγεστος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. ἔτος μὲν τριακῦτα.

Ἄλλος δὲ Θεκυδίδης ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν, ὡς

se encomium quoddam, quamque dignus scriptor tam clavis factis contigisset. Iam vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subiciens, melius hac in re facere se quam Homerum; qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis et dilucide, se elaturum in maius res nostras, barbaros autem bello, quantum posset, et ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo historiam, simul causas belli incepti persequens: *Impurissimus enim, quique pessime pereat! Vologesus, bellare coepit propter causam eiusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero summus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud suum compositus, etiam

ὡς ἐκεῖνος, εὖν τῷ ἑαυτῷ ὀνόματι ἤρξατο, χα-
 ριεύσασθαι ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θυμὸν τῷ Ἀττι-
 κῷ ἀποπνέεσαν· ὅρα γάρ, Κρεπέριος Καλπυρ-
 νιανὸς Πομπηϊαπολίτης, συνέγραψε τὸν πτε-
 λὸν τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπαλέ-
 μησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρχάμενος εὐδὺς ξυνισ-
 μένῃ· ὥστε μετὰ γε τοιαύτην ἀρχήν, τί ἂν σοι
 τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγό-
 ρησε, τὸν Κορυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παρασησά-
 μενός, ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὲν τὰ
 Ῥωμαίων αἰσθημένοις, ἐπήγαγε, παρὰ Θεκυδί-
 δεα χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνον τῷ Πε-
 λασγικῷ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς
 οἱ τότε λοιμώξαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ
 ἀπὸ

etiam initium ut ille a suo nomine fecerat, sua-
 uissimum omnium exordium, et quod thymum
 Atticum redoleat. Ecce enim, Creperius Calpur-
 nianus Pompeiopolitanus, descripsit bellum Partho-
 rum et Romanorum, ut inter se pugnarunt; initio
 factum ab eo inde tempore, quo conflatum est. Ut
 post tale initium, quid reliqua tibi dicam, quo-
 modo in Armenia concionatus sit, in medium
 producto ipso Corcyraeorum oratore? aut qualem
 Nisibenis, qui Romanas partes non essent secuti,
 pestilentiam immiserit, sumtam mutuo confertim
 totam a Thucydide, excepto solo Pelasgico, et
 longis munitionibus, in quibus habitabant qui tum
 laborauerant pestilentia. Caeterum etiam ince-

ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥς καὶ ἐς Αἴγυπτον
κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλείας γῆν τὴν πολλήν·
καὶ ἐν οὐσίῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' οὖν
θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τῆς ἀθλίου
Ἀθηναίης 8) ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς ἐι-
δὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος εἰεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ
αὐτὸ καὶ τῆτο ἐπισκῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἰσθαι
τῆτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδῃ εἰκότα λέγειν, εἰ ὁ-
λίγον ἐντρέφας, τὰ αὐτῶ ἐκεῖνα λέγοι τις, μι-
κρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς αὖ Φαίης, ἔειπεν αὐ-
τὴν, νῆ Δία, κἀκεῖνα οὐδέ γε δεῖν παραλίπον. ὁ
γὰρ

*perat ab Aethiopia, ita ut deinde in Aegyptum de-
scenderet, et in Regis terras multas, et bonum fa-
ctum, quod in illis mansit. Equidem sepelien-
tem illum in Nisibi miseros Athenienses relin-
quens discessi, cum accurate nossem, quae etiam
post meum discessum dicturus erat. Nam rursus
hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent
hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis pau-
cis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam mi-
nuta illa, Ut ipse quoque dicas, Non propter ean-
dem, profecto, Et illa parum aberat quae omitte-
re.*

8. Ἀθηναίης] Athenienses urbane admodum
vocat, qui reuera Romani erant, quia a
Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille,
apud quem Athenienses moriebantur. *de
Soul.*

γὰρ αὐτοὺς ἔτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὀπλῶν, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, ἔτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐνόησεν, ἡλίκαν τὸ ἀξίωμα τῆς ἰστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκείσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμεῖντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνάδοντα.

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγενημένων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζῶν, καὶ χαμαιπετέων, οἷον καὶ στρατιωτῆς ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφεύμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοσῶν τῇ στρα-
τιᾷ.

rem. Idem enim hic scriptor multa etiam armorum et machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *fossam* ut illi, et *pontem*, et similia *dixit*. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, et quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista interposita esse, quae purpureae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant.

16. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde et humilem, composuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, describens; aut caupo aliquis oberrans

τιῶν. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἰσορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονημένος. τῷτο μόνον ἡτιασάμην αὐτῷ, ὅτι ἔτις ἐπέγραψε τὰ βιβλία τρυγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην. Καλλιμόρφε ἰατρῷ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς ἰσοριῶν Παρθητικῶν. καὶ ὑπεγράπτο ἐκάστῃ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ Δία, καὶ τὸ προσήμιον ὑπέφυχρον ἐποίησεν, ἔτω συναγαγὼν οἰκῆτον εἶναι ἰατρῷ ἰσορίαν συγγράψεν, εἶγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μεσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἀρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδῃ γράψεν,

errans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, et tractandae historiae perito, laborem praeciperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi, medici sextae contrariorum, historiarum Parthicarum*, et subscriptus erat uniuscuiusque libri numerus. Etiam, me Iupiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiaresse medico scribere historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta et eruditionis omnis princeps*: et quod, cum incepisset

Ionica

αἱ οἷδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοι-
νὴν μετέλθεν, ἰητρείην μὲν λέγων, καὶ πείρην,
καὶ ὀκόσα, καὶ νῆσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ἑμο-
δαίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλείεα, οἷα ἐκ τριόδου.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῶς ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ
μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐ-
ρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα,
κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς
ἐν τῇ πρώτῃ τῶ προοίμῳ περιέδω, συνηρώτη-
σε τὴν ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖ-
ξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι
ἰσορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος
συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι
σχήμα-

*Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio
ad communem subito transiit: ἰατρείην* dicens, et
πείρην, et *ὀκόσα*, et *νῆσοι*· reliqua vero, quae
in usu multitudinis sunt, et pleraque, qualia
petuntur e triuio.

17. Si vero me oportet sapientis etiam viri men-
tionem facere, nomen quidem illius in obscuro
iaceat; dicam vero consilium, et libros nuper
Corinthy editos, spe omni praestantiores. In prin-
cipio enim, statim prima prooemii periodo, in-
terrogatione aggressus est lectores suos, studuit-
que sapientissimam rationem ostendere, *solum*
ueniēte sapientem decere historiam scribere. Deinde
paucis interiectis, syllogismus alius. Et in vni-
uersum

σχήματι συνηρώτητο πύτῳ τὸ προοίμιον τὸ τῆς
κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορτίνῃ,
καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· ἐν ἀπυλλόγιστα μέ-
τοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεί-
να. καὶ μὴν κἀκεῖνο Φορτίνην ἔδοξέ μοι, καὶ
ἤκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολὺ καὶ
βαθεῖ πρόπον, τὸ ἐν τῷ προοίμῳ εἰπεῖν, ὡς
ἐξαίρετον τῷτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ἔργετας
πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῖσι.
τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἶπερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καταλι-
πεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν εἰδ' ἐκείνῃ ὅσιον ἀμνημονεῦσαι, ὅς
τοιοῦνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ρω-
μαίων,

uersum omni genere argumentandi per quaestio-
nes compolitum ipsi fuerat prooemium. Adula-
tionis hic fuit ad satietatem, laudes importunae,
et plane parasiticae; neque illae tamen extra syl-
logismum, sed interrogatae et collectae ipsae et-
iam. Verum illud quoque importunum mihi vi-
debatur, et minime virum philosophum, et bar-
bam canam prolixamque decens, quod in prooe-
mio dixit, illud eximium habiturum nostrum prin-
cipem. cuius actiones etiam philosophi scribere iam
dignentur. Tale quid enim, si modo omnino veri
quid subest, nobis existimandum relinquere po-
tius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem prae-
mittere illius, qui hoc coepit exordio. Venio di-
cturus,

μαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕπερον· ἔδρα
 γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς· καὶ πάλιν, ἣν
 Ὀσρόης, τὸν αἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνομάσουσι·
 καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἔρας, ὅμοιος οὗτος
 ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, ἄτος δέ,
 Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐώκει.

Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λέγων δυνάμει, Θου-
 κυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐ-
 τῷ, πᾶσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία,
 καὶ ποταμὸς ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον,
 καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δέ, ἐς ἐχθρῶν
 κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκανος τρέψει· τοσαύτη ψυ-
 χρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὸν
 κρύσταλλον τὸν Κελτικόν· ἢ γὰρ ἀσπίς ἢ τῷ αὐ-
 τοκρά-

Eturus de Romanis et Persis. Et paullo post, debe-
bat enim Persis male euenire. Et rursus, erat O-
sroes, quem Graeci Oxyrboen appellant. Et alia
id genus multa. Vides, similis hic illi alteri,
nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Hero-
doto admodum erat similis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis,
 Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paul-
 lum illo melior, qui vrbes omnes, et omnes inon-
 tes, et campos et fluuios disertissime elocutus fue-
 rit, et vehementissimum, vt putabat, illud, *In*
hostium capita malorum depulsor vertat! Tantum
 frigus inerat supra Caspiae niues et glaciem Gal-
 licam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro
 ab

τοκράτορος, ὅλω βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐ-
τῷ, καὶ Γοργὼν ἐπὶ τῷ ὀμφαλῷ, καὶ οἱ ὀφθαλ-
μοὶ αὐτῆς ἐκ κυανῷ, καὶ λευκῷ, καὶ μέλανος,
καὶ ζώνη ἰρισειδῆς, καὶ δράκοντες ἑλικηδέν, καὶ
βοσρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ Οὐολογέσσα ἀναξυρίη,
ἡ ὁ χαλινὸς τῷ ἵππῳ, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες
ἐπ' ὧν ἔκασον τῶντων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρέος κόμη,
διανέοντες τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἶον ἀντρον κα-
τέφυγε κίττῳ, καὶ μυρρίνης, καὶ θάφνης, ἐς
ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκειν ἀκριβοῶς
ποιοούντων· αὐτὸ, σκέπει, ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἰσο-
ρίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἥδει
μὲν τι τῶν ἐκείνῳ πραχθέντων.

Ἰπὸ

ab illo descriptus est, et Gorgo in vmbone, et
oculi illius ex caeruleo et albo ac nigro, et balteus
colore iridis, et dracones flexi in capreolos, et in
cincinnos plexi. Vologesi quidem bracciae, aut
frenum equi, Hercules, quot millia versuum
singula horum occupant! et qualis caesaries Ofrois
fuerit, cum Tigrin transiret: et in quale an-
trum confugerit, hederæ et myrti et lauri, in-
genio sibi suo implexarum, et vmbrosum illud
vndique facientium. Vide, quam ista sint ne-
cessaria historiae, et quam sine istis nihil intelle-
xissemus eorum, quae ibi gesta sunt!

Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις,
 ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν
 χωρίων καὶ ἀντρων ἐκφράσεις τρέπονται. καὶ
 ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμ-
 πέσωσιν, εἰσάσιν οἰκίτη νεοπλάτῳ, ἄρτι τῷ
 δεσπότη κληρονομήσαντι, ὃς ἔτε τὴν ἐσθῆτα
 οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ἔτε δειπνῆσαι κα-
 τὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδῆσας πολλάκις, ὀρνίθων,
 καὶ συείων, καὶ λαγωῶν προσκειμένων, ὑπερεμ-
 πίπλεται ἔτνος τινός, ἢ ταρίχῃ, ἔς' αὖ διαρ-
 ραγῇ ἐσθίων· ἔτος ἔν, ὃν προεῖπον, καὶ θα-
 νάτῃ ἀλλοκότης· ὡς εἰς δάκτυλον τῷ ποδὶ
 τὸν μέγαν τρωθεὶς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε·
 καὶ

20. Prae imbecillitate enim in vtilibus recte
 versandi, aut ignorantia dicendorum, ad tales
 regionum et antrorum descriptiones confugiunt,
 et cum in multas magnasque res incidunt, simi-
 les sunt seruo diuitiarum insueto, creta nuper de-
 mum domini sui hereditate, qui neque vestis no-
 uit quemadmodum induenda sit, neque ex more
 cibum capere: sed irruens saepe, cum tamen
 aues, et suillae, et lepores appositi sint, in pul-
 mentum aliquod aut salsamentum vsque eo op-
 letur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur,
 quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit
 omnino improbabilia, et mortes absurdas, ut ali-
 quis in pollice pedis vulneratus statim exspiraue-
 rit;

καὶ ὡς ἐμβόησαντος μόνον Περσέως, καὶ ἑπτά καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀποθανόντων, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐψύσατο. ἐπὶ τῶν δὲ τῶν μὲν πολεμίων ἀποθανόντων καὶ τριάκοντα, καὶ ἑξήκοντα διαβημάτων καὶ μόνες δύο, καὶ τραυματισμένων ἐνέα· ταῦτα ἐκ οἷδα εἰς τὴν εὐφροσύνην νάσχοιτο.

Καὶ μὲν καμῖνον λαβὼν ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ τὰ κομιδῇ Ἀττικῶν γένει, καὶ ἑλθὼν δάσδα τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, σὲν ἔτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν νεκρῶν καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κερσίον

rit; et, vt inclamante solent, et viginti hostium mortuorum, et caesorum numero, idque, ut principum epistolia mentis, enim hostium quidem facies, praegies mille ducentos et sex. De solos duos, saucios autem facies, nescio an sanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticis accuratissimae circa linguam, talia etiam Romanorum notitia facere, et ferre in Graecum, vt pro, turnino, K.

μὲν Σατῦρον λέγειν, Φρόντιν δέ, τὸν Φρόν-
 τιανόν, Τίτιανον δέ, τὸν Τίτιανόν, καὶ τὰλλα
 πολλὰ γελοιοτέρα. ἐπὶ ὁ αὐτὸς ἔτος περὶ τῆς
 Σεβηριανῆς τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι
 πάντες ἐξηπάτηται αἰσμένοι ξίφει τεθνάναι
 αὐτὸν, ἀποθανοὶ δὲ αὐτῆς, σιτίων ἀποσπόμε-
 νος· τῶτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δέξαι τὴν
 ἐκείνου ἐκείνης, ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκείνο
 πάντων σφοδρὸν, οἷον, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι
 δέ, καὶ ἐπὶ διαρκῆσιν οἱ πολλοί· ἐντὸς εἰ μὴ
 σέθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰσῆκει περι-
 μένων ἐς' αὐτὴν Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ
 διὰ τῶτο ἐκ ἐπήγαγε 9) διὰ τῆς ἐβδόμης.

Τὰς

ceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum
 porro Τίτιανιον, et reliqua magis etiam ridicula.
 Ad haec idem hic de Seueriani exitu scripsit, de-
 ceptos esse alios omnes, qui ferro illum mor-
 tuum putent; perisse autem virum inedia, hoc
 enim molliissimum mortis genus illi visum, igno-
 rans, totum, quod ille passus est, trium, puto,
 diem fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam se-
 ptem dies durare multos; nisi quis hoc putet, ste-
 tisse Osroen expectantem, dum fame periret Se-
 uerianus, et ob id ipsum per septem dies non
 superuixisse.

A a 2

22. Eos

9. Ἐπήγαγε] Est, ἐπάγειν hic absolute posi-
 tum pro ἐπάγειν τὸν θίον, h. e. insuper a-
 gere

Τὰς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧ καλῶς Φίλων, ἐν ἰσορίᾳ χρωμένους, πᾶ ἂν τις θείῃ, τὰς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πρὸν, μεγάλως ἐδάπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἰσορίας· Ἐδεσσα μὲν δὴ ἔτῳ τοῖς ἔπλοις περισμαραγῆτο, καὶ ἔττοβος ἦν, καὶ κίναβος ἄπαιτα ἐκείνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἡμερμήριζεν, ὧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μετὰ τὸ ἔτῳ περὶ τελεῇ ὀνόματα, καὶ δημοτικά, καὶ πτωχικά πολλὰ παρετεβέβυσο, τὸ, ἐπέσειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἡγόραζον τὰ ἐγχερήζοντα,

22. Eos vero quo quis loco ponat, iucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis utuntur, deditque stridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehementer? Et rursus in alio libro praeclaræ historiae: *Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere et tumultus illa omnia.* Et *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, et plebeia et mendicorum propria multa inculcata erant, *Epistola-rit campiductor Domino, et, Milites mercabantur illa,*

gere vitam, producere vitam, quemadmodum ἀγεῖν et διαγεῖν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Bös.

τα, καὶ ἤδη λαλῆμένοι περὶ αὐτὰς ἐγίγνοντο.
καὶ τὰ τοιαῦτα· ὥς τὸ πρᾶγμα εἰκὸς εἶναι
τραγωδῶ, τὸν ἕτερον μὲν πόδα ἐπ' ἐμβάτε
ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ δὲ σάνδαλον
ὑποδεδεμένῳ.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλας ἰδοὺς ἂν, τὰ μὲν προοίμια
λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μα-
κρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλί-
κα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκέσσεσθαι, τὸ σῶ-
μα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς
ἐπάγοντας, ὡς καὶ τέττο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ
περ' ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους
πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περικείμενον· εὐθεὺς γὰρ
οἱ ἀκέσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, "Ωδι-
νεν·

*illa, quibus indigebant, et iam loti ad illos aderant,
et similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui
altero quidem pede alto cothurno nitatur, alte-
rum autem sandaliq̄ deuinctum gerat.*

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem
splendida et tragica et ad excessum usque longa
scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec
omnino auditurum: at ipsum corpus historiae
pusillum quoddam et ignauum subiungentes, ut
hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupi-
dinem vidisti sic ludentem, persona Herculis ma-
xima, aut Titanis, caput occultantem. Statim
igitur qui audiere, illud subiiciunt: *Parturiunt*

νεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ ἄτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πά-
 τα, καὶ ὁμόχρεα εἶναι, καὶ συνάδον τῇ κεφα-
 λῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὥς μὴ χρυσὲν μὲν τὸ κρέ-
 νος εἶναι, θώραξ δὲ πᾶν γελοῖος ἐκ ῥακῶν πο-
 θεν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συνηκαττυμέναις,
 καὶ ἡ ἀσπίς οἰσυνὴ, καὶ χοιρὶνὴ περὶ ταῖς κνή-
 μαϊς. ἴδοις γὰρ ἂν ἀφθόνως τοιάντας συγχε-
 φέας, τῶν Ῥοδίων Κολοσσαῖ τὴν κεφαλὴν νανώ-
 δει σῶματι ἐπιτιθέντας· ἄλλας αὖ ἐμπαλιν ἀ-
 κέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροσιμίᾳ,
 καὶ εὐθύς ἐπὶ τῶν περὶ γυμνάτων· οἳ καὶ προσε-
 ταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα ἄτως ἀρξάμενον·
 Δαρεῖε καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίνονται δύο·
 καὶ ἄλλας τῶν παλαιῶν· ἂν εἰδότες, ὥς δυνά-
 μεν

*montes. Oportet autem non ita esse, sed similia
 omnia, et eiusdem velut coloris, consentiensque
 capiti corpus reliquum, ne palea quidem sit au-
 rea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis
 alicunde, aut pellibus putridis confutus, et vi-
 mineus clypeus, porcina autem circa tibias. Vi-
 deas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii
 Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios
 contra ea, trunca suo capite corpora inducentes,
 et statim ad res ipsas aggressos: qui etiam suarum
 partium esse volunt Xenophontem, qui ita coe-
 perit: Darii et Parysatidis filii nascuntur duo;
 et alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quae-
 dam,*

μεν τινὰ προοίμιά ἐσι λεληθότα τὰς πολλὰς;
ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν.

Καίτοι ταῦτα πάντα Φορητά ἐσιν, ὅσα ἡ ἑρ-
μηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἀμαρτημάτων
ἐσι, τὸ δὲ καὶ περὶ τὰς τύπας αὐτὰς ψεύδε-
σθαι, ἢ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σκευὰς
ἄλλας, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γὰρ ἔτω ῥα-
θύμως συνήγαγε τὰ πρᾶγματα, ἔτε Σύρω τι-
νὶ ἐπιτυχῶν, ἔτε τὸ λεγόμενον δὴ τῆτο, τῶν
ἐπὶ καρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκέσας,
ὥς περὶ Εὐρώπης λέγων, ἔτως ἔφη Ἡ δὲ
Εὐρώπη κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοπερταμίᾳ, σκευ-
μὰς δύο τῇ Εὐφράτῃ ἀπέχεσθαι, ἀπώκισαν δ'
αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ ἔδὲ τῆτο ἀπέχεσθαι αὐ-
τῇ,

dam, quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi
intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt,
quaecumque aut elocutionis, aut constructionis
reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca,
non parafangis modo, sed integris mansionibus,
cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eo-
rum adeo stupine res congescit, qui neque cum
Syro unquam locutus videtur; neque, quod est
in proverbio, in tetrastichis talia fabulantes audisse,
ut de Europa verba faciens ita dicat: *Europa
vero sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Eu-
phrate remota: condiderunt illam Edesseni.* Neque;

τῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμίσα-
τα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γεν-
ναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέδη-
κεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρισθαι αὐ-
τὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρω-
θεν ἐν χερσὶ παραμειβομένων, καὶ μονοναχὶ τὰ
τείχους ψαύοντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι
εὖν, ὦ φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς ἔ Παρθυαίῳ,
ἔδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με Φέρων ὁ
θαυμαστὸς συγγραφεὺς ἀπώκησε.

Νὴ Δία, καὶ κενὸν νομιδῇ πιθανὸν περὶ τῆς Σε-
βηριανῆς ὁ αὐτὸς ἔτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἥ
μὴν ἀκῆσαί τινος τῶν ἐξ αὐτῆς τῆς ἔργου διαφυ-
γόντων.

fatis hoc illi fuit, verum etiam Samosata patriam
meam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam,
sua cum arce et munitionibus transtulit in Mes-
opotamiam, vt includatur inter ambo amnes, quam
proxime vtrinque praeterlabentes, et tantum non
ipsa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit,
si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non
ex Parthis me esse, neque Interamnnum hominem,
quibus me correptum scriptor admirabilis nouum
colonom adscripsit.

25. Illud etiam, Mehercule, vsquequaque
probabile de Seueriano idem ille, interposito iu-
reiurando, dixit, se profecto audisse quemdam
eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque
enim

γόντων. ἔτε γὰρ ξίφει ἐθελήσας αὐτὸν ἀποθανεῖν, ἔτε Φαρμάκῃ πιεῖν, ἔτε βρόχον ἄψασθαι, ἀλλὰ τινὰ θάνατον ἐπιναῆσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑάλῃ, τῆς καλλίστης ὑάλῃ. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἐγνωσο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐν τῶν θρῦσμάτων χρήσασθαι εἰς σΦαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμὸν. ἔτως ἔξιφίδον, ἔ λογχάριον εὔρεν, ὡς ἀνδρείος γε αὐτῷ· καὶ ἡρωϊκῶς ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θεκυδίδης ἐπιτάφιόν τινὰ εἶπε τοῖς πρώτοις τῶ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπείπειν τῷ Σεβηριανῷ.
ἅπασι

enim ferro illum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, et ipso consilio nouam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum et fragmentorum vno usum ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non inuenit, vt certe virilis illi et Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis, ipse quoque existimauit dicendum aliquid esse de

ἅπασιν γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν ἑδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κχιῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἄμιλλα θάψας ἐν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφρανίον τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήτορευσεν αὐτῷ, ὥςτε μὲν τὰς Χάριτας πολλὰ πάνυ δακρῦσαι ὑπὸ τῷ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὅποτε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τῆς λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελεῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντεσόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιος εἰκὸς ἦν, πάντων ὀρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ

Seueriano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armenia in malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Seuerianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum; qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrymarum risus mihi excusserit, et maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrymans cum eivulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Aiacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose sane, et ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum

ἐπὶ τῷ τάφῳ, καὶ ἀνάξιος ὢν, καὶ τὸν Ἐνυά-
λιον, πρὸ πολλῆς ὑποθνεῖν, εἰ ταιαῦτα ἐρρή-
τόρην· καὶ τῷτο ἔφη ἰδόντας τὰς παρόντας ἄ-
παντας, θαυμάσας, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀ-
φράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τὰλλα μὲν αὐτῷ κατεγί-
γνωσκον, μενονεχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεινη-
μένε, καὶ ἐπιδεικνύοντες τῇ τῶν πλακάντων
μῆνι· τῷτο δὲ μάλιστα ἠτίσασκην, ὅτι μὴ
τὸν συγγεφέα, καὶ διδάσκαλον τῆς δρᾶματος
προαποσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ὁμοίας τέτοις ἔχων σοί,
ὦ ἐταῖρα, καταριθμήσασθαι, δλίγων ὅμως ἐπι-
μνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετε-
λεύσομαι, τὴν συμβαλὴν, ὅπως ἂν ἀμεινον συγ-
γράφοι

crum se interemît, non indignus, ita me Mars
amict, qui multo ante moreretur, si quidem de-
clamauit talia. Et hoc, ait, cum viderent prae-
sentes, omnes admiratos esse, et supra modum
laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius
damnabam, qui tantum non iuscutorum et pati-
narum meminisset, illacrymareturque mentioni
placentarum; hoc vero nomine maxime illum in-
culabam, quod non interfecto antea scriptore,
qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum in multos etiam alios similes hisce,
cum enumerare tibi, sodalis, possum; tamen pau-
corum facta mentione ad alterum promissum meum
iam transibo, ad consilium, quomodo quis scri-
bat

γράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιοσημείονεα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικράτατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τῷ Διὸς τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ἔλκεν κάλλος, τοσούτον καὶ τοιούτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς ἕκ εἰδῶσιν ἐξηγοῖτο. τῷ ὑποποδίσῃ δὲ τὸ, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὐξέσον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξίη.

Ἐγὼ γ' ἐν ἡκιστά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν ἧδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος,

bat melius. Sunt enim, qui magna negotia et digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae incitia vero, et pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copiose admodum studiosaeque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Iouis totam quidem pulchritudinem talein, tamquam multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enaret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus et politus sit, admiretur, et baseos proportionem; eaque multa cum cura persequatur.

28. Ego igitur novialiquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percipere

τος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀνα-
 λωκίτος· εἰς ψυχρὰν καὶ ἔδὲν ἡμῖν προσήκεσαν
 διήγησιν· ὡς Μαῦρος τις ἵππευς, Μαυσάκας
 τῆνομα, ὑπὸ δόψης πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη,
 καταλάβοι Σύρας τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον
 παρατιθεμένης, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐπειτα
 φοβηθεῖεν αὐτὸν, οἷτα μὲντοι μαθόντες, ὡς
 τῶν Φίλων εἶη, κατεδέξαντο, καὶ εἰσιάσαντο·
 καὶ γὰρ τίνα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ
 αὐτὸν εἰς τὴν Μαύρων, ἀδελφεῖ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ
 στρατευομένῳ. μῦθοι τὸ μετὰ τῷτ' μακροί,
 καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυ-
 ρασίᾳ, καὶ ὡς ἶδαι τὰς ἐλέφαντας πολλὰς ἐν
 τῷ αὐτῷ συννεμομένας, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὁ-
 λίγῃ

curreret, viginti autem vel amplius mensuras
 aquae (clepsydras) impenderet in frigidam et ni-
 hil ad nos pertinentem narrationem, ut Maurus
 aliquis eques, Mausacas nomine, prae fixi per mon-
 tes uberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit,
 qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi
 vertissimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse,
 acceperint convitio: etenim forte quendam illorum
 et ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse,
 quod suus frater in ea regione militaret. Hinc
 tabulae longae, et narrationes, quomodo ipse in
 Mauritania venatus esset, et ut vidisset elephantas
 multos una pascentes, et ut parum absuerit, quin
 a leo-

λίγῃ δὲ καταβρωθεῖν, καὶ ἡλίους ἰχθῦς ἐπρία-
το ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς
ἀφείλ τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς το-
σαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπενδάς ἀναγκαίας,
καὶ Φύλακας, καὶ ἀντιΦύλακας, ἄχρι βαθείας
ἐσπέρας ἐφεισῆκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον
ἐν Καισαρείᾳ, σκάρης παμπρεγέθους ἀξίας ὡσε-
μενον. εἰ δὲ μὴ νύξ κατέλαβε, τάχα καὶ συν-
εδείπνει μετ' αὐτῷ, ἥδη τῶν σκάρων ἐσκευ-
σμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ
ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ
ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μανσάκας ὁ
Μαῦρος διψῶν, μὴ εὖρε πιεῖν, ἀλλ' ἀδειπνῶν
ἐπανήλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. κριτοὶ πόσι
ἄλλα

*a. leone deuoratus esset, et quantos Caesareae piscis
emerit. Et historicus admirabilis, omnis tantis
caedibus, quae circa Europum factae sunt, et
inuasiones, et inducias necessarias, et custodes
et his oppositos custodes alios, ad seram usque
vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum
Caesareae scaros ingentes vili pretio ementem:
nisi vero nox oppressisset, forte etiam coenaturus
cum illo erat, icaris iam paratis. Quae nisi cum
cura scripta essent in historia, magna nos igno-
rasset, et iactura Romanis intoleranda fuisset,
si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non
inuenisset, sed incoenatus in castra rediisset.*

Quam-

ἄλλα μακρῶ γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρήμι;
ὥς καὶ αὐλητοὶς ἦεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐ-
τοῖς, καὶ ὥς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδωκαν, ὁ Μαῦ-
ρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυ-
σάκῃ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς
ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια
τοιγάρτοι εἰκότως αὐτὸς τις εἴποι τὰς τοιαύτας,
τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀνάνθας δὲ
αὐτὰ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.

Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ ἔτος γελοιός,
ἔδὲ τὸν ἕτερον πύδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προ-
βεβηκώς, ἔδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, ἔ-
τι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε ἤρξατο
μémνημαί γάρ· ὧτα ὀφθαλμῶν ἀπισίτερα
γράφ-

Quamuis quot alia longe magis ridicula prudens
ego nunc praetermitto? ut tibicina etiam illis ex
proximo pago venerit, et uti dona alter alteri dede-
runt, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fi-
bulam Mausacae, multaque alia ex hoc genere,
ipsa nempe praelii ad Europum capita. Merito
ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non
videre, spinas vero illius, radici proximas, ac-
curate considerare.

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridicu-
lus, qui neque alterum Corintho pedem protu-
lisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset,
certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam;
ita, meministi enim, exortus est: Aurex minus fi-
deles

γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, ἔχ' ἃ ἤκουσα. καὶ ἔτι
 ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥς τε τὰς δράκοντας
 ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τῶν
 αὐτοῖς· χίλις γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶν-
 τας δράκοντας πᾶμμεγέθεις εἶναι γεινωμένους ἐν
 τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τάτους
 δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκδεδεμένους,
 ὑψηλὰς αἰωρεῖσθαι, καὶ πτόρωθεν ἐπελαυνόν-
 των, δέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπι-
 δὴν ὁμᾶ ἴωσι, λύσαντες αὐτὰς, ἐπαφιάσι ταῖς
 πολεμίοις· ἀμέλει πολλὰς τῶν ἡμετέρων ἔτι
 καταποδῆναι· καὶ ἄλλας, περισπειραθέντων αὐ-
 τοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλᾶσθῆναι· ταῦτα δὲ
 ἐφ' ἑσὺς ὁρᾶν αὐτὰς, ἐν ἀσφαλῇ μέντοι ἀπὸ δέ-
 δρε

*deles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae
 audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, ut di-
 ceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis nu-
 meri signum: mille enim, puto, milites draco
 ducit) viuos esse serpentes ingenti magnitudine, qui
 nascentur in Perside paullo supra Iberiam. Hos
 vero, initio quidem in conis magnis reuinctos celsos-
 que ferri, ac e longinquo dum inuadant, terrorem
 iniicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum con-
 curritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque
 multos nostrorum ita deuoratos, et alios cum spiris
 illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisor-
 que. Haec vero ex propinquo se vidisset ipsum, in*
 10.10

δε ὑψηλῆ ποιῶμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὖ γε ἐποίη-
 σι μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ ἔκ αὖ ἡμεῖς
 θαυμαστὸν ἔτῳ συγγραφεὶα νῦν εἶχομεν, καὶ ἀπὸ
 χερὸς αὐτῶν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ
 τῷ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσεν πολλὰ,
 καὶ ἐτρώθη περὶ Σῆραν, ἀπὸ τῆς Κρανείας δηλον-
 ὄντι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέσβον. καὶ ταῦτα Κοριν-
 θίων ἀκρόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδό-
 των, ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχῃ γεγραμμένον πόλεμον
 ἐώρακει, ἀλλ' ἐδὲ ὅπλα ἐκείνός γε ἦδει, ἐδὲ μη-
 χανήματα, οἷά ἐσιν, ἐδὲ τάξεων, ἢ καταλοχι-
 σμῶν ὀνόματα. πάντῃ γὰρ ἐμελεν αὐτῷ πλάγιον
 μὲν

loco tuto de altissima arbore specularum. Et bene
 sane fecit, quod non ex propinquo congressus est
 bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scri-
 ptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua
 magnifica quaedam et clarissima facinora hoc bello
 edidit. Multa etenim pericula subiit, et vulnera-
 tus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter
 a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corin-
 thiis audientibus recitavit, qui accurate scirent,
 illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse.
 Sed neque arma ille novit, neque machinas, qua-
 es sint; neque acierum aut ordinum struendo-
 rum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, dire-

μὲν τὴν ὀρθὴν Φάλαγγα 10), ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπῳ ἄγειν.

Εἰς δέ τις βέλτιστος ἔπαιντα ἐξ ἀρχῆς ἑκα-
 λας τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν
 Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τί-
 γρητι, τὰ ἐν Μηδίᾳ, πεντακοσίοις ἐδ' ἑλοῖς
 περὶ περιλαβῶν, συνέγραψε, καὶ τῶτο ποιῶν
 ἱστορίαν συγγεγραφέα Φησὶ τὴν μέντοι

*nam aciem vocat obliquum agmen: in cornu vero
 ducere dicit, quod est ducere in frontem.*

30. Vnus autem aliquis praeclarissimus, ab
 initio inde ad finem usque gestas omnes, quaecum-
 que in Armenia, quae in Syria, quae in Me-
 opotamia, quae ad Tigrim, quae in Mediae
 sunt, quingentis non totis versibus complexus
 descripsit. Idque ubi fecit, historiam ait scripsisse.

10. Πλαγίαν -- Φάλαγγα] *Obliqua sine trans-*
uersa acies siue agmen est, cum in frontem
ducuntur milites: recta, cum in cornu. Igitur
in transfuerso agmine plures longius a
uersis frontibus simul concurrere possunt,
sed parciore a tergo habent, qui in recto
acie pugnant: in recto agmine contra om-
nia: pauciores simul concurrunt, pauciores
sibi a tergo possunt succedere. Hic scilicet
quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia,
et transfuersum agmen dixit in cornu duci
(vnde rectum potius agmen oritur) pro eo
quod debebat dicere, in frontem. Gener.

γραφὴν ὀλίγη δεῖν μακροτέρην τῇ βιβλίᾳ ἐπέ-
 γραψεν, Ἀντιοχίαν τῇ Ἀπόλλωνος ἱερωνίκου
 (δόλιχον γάρ πε, οἶμα, ἐν παισὶ νενικήκει)
 τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μη-
 δίᾳ Ῥωμαίοις νῦν περὶ-θέντων ἀφ᾽ ἡγήσεις.

Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγρα-
 φότες ἤκιστα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐσκογιέσε, καὶ
 τὴν Ὀσρόε σφαγὴν, ὡς παραβληθήσεται τῷ
 λεοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόδητον ἡμῶν θρί-
 αμβον· εἶτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευ-
 δει ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ
 πόλιν· ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὤκισσε, μετέθε-
 τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐ-
 πισκο-

Titulum tamen, parum abest, quin maiorem libro,
 inscripsit eiusmodi, Antiochiani, in sacro Apol-
 linis certamine victoris (cursu, credo, aliquando,
 puer, vicerat) eorum, quae in Armenia, et Me-
 sopotamia, et Media a Romanis modo-gesta sunt,
 enarratio.

31. Iam vero audiui etiam qui futurarum re-
 rum historiam scripserat, et captiuitatem Vologesi,
 et Osrois caedem, ut leoni obiciendus sit, et su-
 per omnia desideratissimum nobis triumphum.
 Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem
 iam scriptionis properavit. Verum etiam urbem
 iam in Mesopotamia condidit, magnitudine maxi-
 mam, et pulchritudine pulcherrimam, illud vero ad-

πισκοπεῖ, καὶ διαβλεύεται, εἴτε τῆς
 τὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, ἢ
 νοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τὸτο μὲν ἔτι
 καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἢ καλῆτό τις, ὡς
 πολλὰ καὶ κορυζης συγγραφικῆς γέγραπται
 ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα ὑπέσχετο
 ψεν, καὶ τὸν περίπλαν τῆς ἐξω θαλάσσης
 ἔχ ὑπόσχεσις ταῦτα μάγον, ἀλλὰ καὶ
 μιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ
 τον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοί, καὶ Μακεδόνες
 ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἐπὶ τὸν
 τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν· ὃ, τι δὲ πραχθεὶς
 δεξόνται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασην.

huc considerat et consulit, vitum *Keltorum*
 iam appellare fas sit, an *Concordiam* *Indi-*
ram. Et ~~stud~~ quidem nondum iudicatum
 adhuc sine nomine nobis vros illa per
 deliriis multis, et pituita mala atque
 rico oppleta. Ea vero quae apud Indos
 gerentur, iam scripturum se recepit, et
 maris circuitum. Neque ista ~~hinc~~ pro
 subsistunt, sed prooemium *Indice* ~~hinc~~
 tum est: ac tertia legio, et Galli, et
 pars exigua duce Cassio, omnes iam
 men traiecerunt. Quid vero ~~faci~~ ~~hinc~~ ~~hinc~~ ~~hinc~~
 phantorum quomodo sint impetum excipiant.

μαίραν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μυ-
ζήριδος, καὶ ἀπ' Ὀξυδρακινῶν περὶ εἰλεῖ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀκαδευσίας ληρῶσι, τὰ
μὲν ἀξιοῦρατα εἶδ' ὁρῶντες, καὶ εἰ βλέποινεν, κατ'
ἐξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοῶντες δὲ, καὶ ἀνα-
κλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν,
Φασίν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων
εἰσεμνυόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγρα-
φαῖς· καὶ γὰρ αὐτὰ καὶ αὐταί, παγγέλριοι· τὰ
δὲ Περθικῶν νικῶν, τοσάδε. καὶ αὐτὰ Περ-
θίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλωό-
τι. ἄλλος ἀσειότερον παραπολύ. ἀνέγγων γὰρ
Δημητρίῳ Σαγαλασέως Περθονικῶν· καὶ ὡς ἐν
γέλῳτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἰσο-
ρίας

non ita multa post nobis admirabilis scriptor Mu-
zuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa prae inscitia delirant, qui di-
gna visu neque viderint, neque si viderint, ex-
plicare pro dignitate queant: excogitent vero et
confingant, quidquid in linguam illam importu-
ram, aiunt, venerit. Etiam in numero libro-
rum honestatem quandam affectant, maxime ipsis
in inscriptionibus: nam rursus hae quoque per-
quam ridiculae. Aliquis *Parthicarum victoria-
rum tot libri*: et rursus *Parthidis primus, secundus*,
nempe ut *Attidis*. Alius multo etiam urbanus.
Legi enim *Demetrii Sagalassensis Parthonica*.
Neque vero eo ista commemoro, ut ridiculo ha-

ρίας ἔτω κατὰς ἑσας, ἀλλὰ τῷ χρησίμῳ ἕνεκα, ὥς ὅσις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα Φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν ἔτος προσ-
εἴληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκείνῳ Φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὥς τῶν ἀμέ-
σων ἡ θατέρω ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεσ-
τάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι, Φαίη τις ἂν, ἀκριβῶς
ἀνακεκάρθαι, καὶ αἵ τε ἀκάνθαι, ἐπόσαι ἦ-
σαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμένα εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν
ἄλλων ἐρείπια ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴ τι τρυ-
χὺ δὴ, καὶ τῷ το λείον ἐσιν. ὥς οἰκοδομοῦν τι
δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξῃς, δὴ ἀνατρέψαι μό-
νον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὦν, ἀλλὰ τι καὶ αὐ-
τὸς

beam, et ludibrio traducam historias ita pulchras,
verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec
et horum similia fugerit, ille bonam iam partem
ad recte scribendum adeptus est; vel potius paucis
adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica prae-
cipit, *Eorum, inter quae nihil est medium, alterius
sublationem contra inducere alterum.*

33. Et sane arca tibi, dicat aliquis, accurate
purgata est, atque spinæ, quotquot erant, et
rubi, excisi sunt: rudera aliorum iam elata, et
si quid asperum fuerat, iam leue est. Itaque iam
ut aliquid aedifices opus est, utque te ipsum
ostendas, qui non euertere modo fortiter aliorum
res possis, sed aliquid ipse etiam aptum excogi-
tare,

τὸς ἐπινοῆσαι δεξιόν, καὶ ὁ ἄδεις ἄν, ἀλλ' ἔδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναιτο.

Φημί τοίνυν τὸν ἄριστα ἰσορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαίότατα οἰκοθεν ἔχοντα ἔχειν, σύνεσιν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἐριμνευτικὴν· τὴν μὲν, σὺν διδασκόντι τῇ φύσεως δῶρον· ἡ δὲ δύνამις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔσω· ταῦτα μὲν ἔν-ἄτεχνα, καὶ ἔ-δὲν ἐμῷ συμβέλλει δόξαμενα· ἔ γάρ συνετὰς καὶ ὀρεῖς ἀποφαίνειν τὰς μὴ πρὸς τῆς φύσεως τριτάτας Φησὶ τῆτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλὰ ἄν, μᾶλλον δὲ τὰ παντὸς ἦν ἄξιον, ἐμεταπλάσσει καὶ μετακοσμήσει τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο,

ἢ

tare, quodque nemo, ne ipse quidem Momus possit reprehendere.

34. Aio igitur, eum, qui optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime capitalia, domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem et vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, et perpetuo labore, et antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos, qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantius esset pretii, si refingere et instaurare talia

ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἀργυρὸν ἐκ κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλλὰ πᾶν τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; ἐκ ἐς ποιήσιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκεσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θεών, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς ἔχ' ὑπόσχοιντο ἂν σοι τῆτον Περδίκαν παραλαβόντες, εἰ δὴ ἔτος ἔστι ὃ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεῖς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκώς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῷ Σελεύου Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένη τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτεσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν
ὑπό-

posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

35. Sed ubi artis et consilii usus est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum illorum conuenientem. Sicut nempe etiam Iccus, et Herodicus, et Theon, et si quis alius exercitor, non promiserint tibi assumptum hunc Perdicam (si modo hic est ille, qui nouercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonice illam deperiens), Olympiae victorem reddere, et qui cum Thasio Theagene, aut Polydamante Scotussaeo comparari possit: verum *hoc promiseris*,
se

ὑπὲρθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς
 παραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης.
 ὥς ἀπέσω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπιφθονον τῷ τῆς ὑ-
 ποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμέν ἐφ' ἔτω μεγάλῃ
 καὶ χαλεπῇ τῷ πράγματι ἐφευρημέναι. ἔ γάρ
 ὄντιν' ἐν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα
 φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς
 λόγους ἡσυχασμένῳ ὑποδείξεν ὁδὸς τινὰς ὁρθὰς, εἰ
 δὴ τοιαῦτά φαίνονται, αἷς χρώμενος, θαύρων
 ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν II) ἄχρι καὶ πρὸς
 τὸν σκοπόν.

Kxi-

se datam sibi materiem aptam natam recipiendae
 illi exercitationum rationi, meliorem multo ope
 artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam
 inuidenda illa promissio, si artem nos dicamus rei
 ita magnae atque difficilis reperisse. Neque enim
 hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arre-
 ptum reddituros historicum: sed ei, qui natura
 prudens, et optime ad dicendum exercitatus fue-
 rit, ostensuros vias quasdam rectas: siquidem ta-
 les videantur eae, quas ingressus aliquis celerius
 faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad sco-
 pum pervenerit.

B b 5

36. Ne-

II. Τελέσειεν] Si quis me docuerit, quomo-
 do hic legitur, ita et alios esse locutos,
 et bene ea cum reliquis cohaerere, illi gra-
 tias agam merenti lubens. Interea inter-
 pretatus sum, ac si legatur, quomodo Lu-
 cia-

Καίτοι ἂν γὰρ ἂν Φαίης ἀπροσδεῇ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἄγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιδάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ἡϋλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίετο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, ἐκ ἀντι αὐτῶν χειρερῇσιν. ὑποδειξάντας δέ τινος, ῥᾶστα τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσκειτο ἐφ' αὐτῷ.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιῷτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδύσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννῆς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκώς, αἴος καὶ πρᾶγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπερίαν

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac disciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulsaret, et inflaret tibias, ac nosset omnia. Iam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Verum si quis illi ostendat; facileque discat, et bene deinde suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militareque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis

cianum dedisse suspicor, τελέσειεν ἂν καὶ καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν Φαίης κ. τ. λ. Gesner.

πειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νῆ Δία, καὶ ἐν
 στρατοπέδῳ γεγενηὺς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ
 ταττομένους στρατιώτας ἑωρακώς, καὶ ἔπλα εἰ-
 δώς, καὶ μηχανήματα ἑνία, καὶ τί ἐπὶ κέρως,
 καὶ τί ἐπὶ μετώπῃ, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἰπ-
 ποῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περι-
 λαύνειν· καὶ ὅλως, ἐ τῶν κατοικιδίων τις, εἴ
 οἷος πιθεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλεσι.

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος
 ἔσω τὴν γνώμην, καὶ μήτε Φοβείσθω μηδένα,
 μηδὲ ἐλπίζετω μηδέν· ἔπει ὅμοιος ἔσται τοῖς
 Φαύλοις δικασαῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέ-
 χθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω
 αὐτῷ φητε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλ-
 μόν

ducis prudentiam habere: porro qui in castris ali-
 quando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie
 milites viderit, armaque et machinas quasdam
 norit, quidque sit in cornu, quid in fronte,
 quomodo ordines, quomodo equites, et unde?
 et quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo,
deitur nobis non aliquis, qui domi desideat, quique
 credat solum narrantibus.

38. Maxime vero et ante omnia, liber sit ani-
 mo, neque metuat quemquam, neque quidquam
 speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad
 gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus.
 Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo priuatus
 ab

μόν ὑπὸ Ἀσέρος τῷ Ἀμφιπολίτῃ τῷ τοξότῃ ἐν
 Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιῦτος οἷος ἦν δειχθήσεται·
 μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου
 αὐγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ
 σαφῶς ἀναγράφαιτο. ἔδ᾽ ἔκλεων αὐτὸν φο-
 βήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κα-
 τέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν, ὅτι ὀλέθριος
 καὶ μανικὸς ἀνθρώπος ἔτος ἦν· ἔδ᾽ ἡ σύμπα-
 σα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κα-
 καῖς ἰσορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν
 Νικίαν τελευτήν, καὶ πῶς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ
 ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες αἱ
 πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δίκαιότατον) ὑπὲρ
 ἀδελφῶν τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὰς ἔξειν ἡναι-
 τίαν, ἣν τὰ δυσυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς
 ἐπρά-

ab Aftere Amphipolite fagittario ad Olynthum;
 verum qualis est, talis ostendetur: neque Ale-
 xander illum anget, de Clifi caede crudeliter in
 conuiuio facta, si dilucide scribatur: neque Cleon
 illum terrebit, multum in concione valens, et
 regnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum
 furiosumque esse hominem: neque vniuersa Athe-
 niensium ciuitas, si Siculas clades enarret, et De-
 mosthenis captiuitatem, et mortem Niciae, et vt
 sitierint, et qualem aquam biberint, et vt inter
 bibendum caesi sint multi. Existimabit enim,
 quod res est, a nemine sano vitio sibi datum in-
 si, quae infelicitèr aut parum prudenter facta sunt,

ἐκράχθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν,
ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥς, καὶ νηυσὶ καταναυμαχῶνται,
τότε οὐκ ἐκείνός οἱ καταδύων ἐστὶ, καὶ νηυσὶ
φύσσιν, ἐκ ἐκείνου οἱ δεινῶν· ἐκτός ἐῖ μὴ εὐξα-
σθαι δεῖν, μὴ τι παρέλπειν 12)· ἐπεὶ τοί γε εἰ
ἀποπῆσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τέναντίον εἰπὼν ἐπα-
νόρθωσασθαι ἐδύναντο, ῥᾶλλον ἦν ἐνὶ καλὰ μῶ
καρτῶ τὸν Θεκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς
Ἐπιπολαῖς παρατήχισμα, καταδύσασθαι δὲ τὴν
Ἑρμο-

ea quemadmodum contingere enarret. neque enim
ipse auctor illorum est, sed index. Itaque cum
navali praelio vincuntur, non ille est, qui sub-
mergit; et, si fugiant, non ille, qui tergis instat.
Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermi-
serit. Quandoquidem si tacendo illa, aut in con-
trarium narrando, corrigere potuisset, facillimum
erat Thucydidi, tenui vno calamo evertere mu-
nitionem in Epipolis impositam, et Hermocratis
trire-

12. Μὴ τι παρέλ.] Obscuriusculum reddit
hunc locum illa Atticismi affectatio, circa
negationem μὴ τι, quae, caeterorum ratio-
ni collata, abundat. Itaque idem hic valet
τι, quod alias in eadem constructione va-
let τὰτα. Sententia igitur haec erit, scri-
ptor rerum patriae suae aduersarum impu-
tari nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso
tempore, cum eae gererentur, vota facere
pro felicitate suorum intermiserit. Gesner.

Ἑρμῶν κρᾶτες τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον Γύλι-
πον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀπο-
ταφρεύοντα τὰς ὁδὰς· καὶ τέλος, Συρακυσίαις
μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τὰς δ' Ἀθη-
ναίαις περιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ
τῶν πρώτων τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἐλπίδων. ἀλλ',
οἶμαι, τὰ μὲν προχθέντα ἔδῃ Κλωθῇ ἂν ἔτι
ἀνακλωσείεν, ἔδ' Ἀτροπος μετατρέψειε.

Τῷ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη
εἰπεῖν. τῷτο δ' ἐκ ἂν δύναίτο, ἄχρις ἂν ἡ
Φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῷ ὦν, ἢ ἐλπί-
ζῃ κἀνδυν πορφυρεῖν, καὶ σρεπτόν χρυσεῖν, καὶ
ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν
τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ

ποιή-

triremem submergere, et execrabilem illum con-
fodere Gylipum, dum munitionibus vias et fossis
intercludit: et tandem Syracusanos quidem in
Lautumias coniecere, Atheniensibus vero hoc praes-
tare, vt Siciliam atque Italiam secundum primas
spes Alcibiadis nauigatione complecterentur. Ve-
rum quae facta sunt, ea, puto, neque Clotho re-
tro glomerare potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem vnum opus, vt gesta sunt
singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit,
quam diu Artaxerxen metuit, cuius sit Medicus,
aut purpuream togam sperabit, et torquem au-
ream, et equum Nisaeum accipere mercedem
suam in historia laudum. Verum Xenophon
hoc

ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, ἔδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινος, πολὺ ἀναγκαιοτέρου ἡγήσεται τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· καὶ Φιλῆ, ὅμως ἐν ἀφέξεται ἀμαρτάνοντος. ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τῷτο ἴδιον ἰσορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἰσορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τὰς νῦν ἀκρόντας, ἀλλ' εἰς τὰς μετὰ ταῦτα συνεσμένους τοῖς συγγράμμασιν.

Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κολακυσόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθεῖν,
 ἔς

hoc non fecerit, iustus scriptor, neque Thucydides; sed licet priuatim quosdam oderit, multo sibi magis necessariam iudicabit rempublicam, et veritatem pluris faciet, quam inimicitias, et, si quem amet, tamen non parcat peccanti. Vnum enim, vt dixi, hoc historiae proprium est, et soli litandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura abiicienda. Atque in vniuersum, norma vna et mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versabuntur.

40. Si quis verbò quod praesens est modo obseruet, adulatorum merito partibus adscribetur, quos

ες πάλαμ ἢ ἰσθρία εἰς ἀρχὴς ἐν δὲ τοῖς
 ἔμειον ἢ κωμωδικῶν ἢ γυμνασίων ἢ
 γέν καὶ τῶτο ἀπορρημονεύουσιν, ὡς
 εἴη πρὸς ὀλίγον ἀναβίαν, τὸ ἴδιον
 θανῶν, ὡς μάθοιμι, ὅτι τὰ
 τότε ἀναγιγνώσκουσιν. εἰ δὲ
 σι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ
 γὰρ ἔμικρὸν τι τῷ δασκάλῳ
 σιν ἐκχρὸς τὴν παρ' ἡμῶν
 γέν, καίτοι πρὸς τὸ μὴ δοῦναι
 γεγραφέτι ὑπὲρ τῶ Ἀχιλλεύου
 σεύειν τινὰς ἐπ' αὖγονται, μόνον
 δεῖξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον

quos olim historia ab initio inde non magis
 exercitatrix ars comitricem illam
 fata est. Alexandri quidem illam
 rabilem vocem referunt, qui,
 Onesicrite, vel ad paritatem
 mortem meam requiriscere
 modo ista lecturi sunt, qui
 Nunc vero ea si laudant et amplectuntur
 noli: putant enim ea se non parva
 scatuuros esse nostram quisque benevolentiam
 mero sane, licet fabulose plebsque
 Achille, iam ad credendum quidam
 solum illud ad veritatis demonstrationem
 gnum signum ponentes, quod non de viis
 scri-

ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφε. ἔ γὰρ εὐφρασκεῖν
ἕστινος ἔνεκα ἐψεύδεται ἄν.

Τοιοῦτος ἔν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος,
ἀδέκαστος 13), εὐεχέστερος, παρρησίας καὶ ἀλη-
θείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σὺνασῶ-
να, τὴν σκιάφην δὲ, σκιάφην ὀνομάζων, ἔ μί-
σσει, ἔδὲ Φιλίᾳ νέμωι, ἔδὲ Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν,
ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπόμενος· ἴσος, δικαστὴς
εὖνεκς ἅπασιν, ἄχρι τῆ μὴ θατέρῳ τι ἀπονεῖ-
μαι πλεῖον τῆ δέοντος· ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις,
καὶ ἀπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί
τῷδε,

scripsit: neque enim, cuius rei causa mentiretur,
inueniunt.

41. Talis igitur mihi sit historicus, metus ex-
pers, incorruptus, liber, fiduciae et veritatis
amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum,*
scapham dicat scapham: Non odio, neque ami-
citia tribuens *cuiquam quidquam*, non parcens, non
misericordia, aut pudore vel verecundia tactus,
iudex aequus, beneuolus omnibus eatenus, ne
quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris *suis*,
nullius ciuitatis, suis ipse legibus vivens, regem
agno-

13. Ἀδέκαστος] *Philostatus* in Polluce p. 593.
cum usurpasset hanc vocem, sic exponit;
ἀδεκάστας δὲ ἀκροατὰς καλῶ τὰς μήτε εὖ-
νεκς, μήτε δύσνεκς, qui verissimus etiam hic
est huius vocis sensus. *du Soul.*

Luc. Op. T. III.

Cc

τῷδε, ἢ τῷδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πᾶν
πρακτὰ λέγων.

Ὁ δ' ἐν Θεκυδίδῃς εὖ μάλα τὲτο ἐνομοθέ-
τησε, καὶ διακρίνειν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγρα-
φικὴν, ἐρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδο-
τον, ἄχρει τὰ καὶ Μύσας κληθῆναι αὐτῷ τὰ βι-
βλία· κτῆμά τε γὰρ Φησι μᾶλλον ἐς αἰεὶ συγ-
γράφειν, ἢ περ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα 14)· καὶ
μή

agnoscens nullum, non quid hanc vel ille existi-
maturus sit reputans, sed dicens, quid factum sit.

42. Non sine causa igitur hanc legem tulit
Thucydides, virtutemque et vitium historici di-
stinxit, cum maxime in admiratione videret esse
Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus
libri illius vocarentur. *Possessionem* enim *positus*
in perpetuum scribere se ait, *quam commissionem*,
quae in praesens tantum placeat: neque fabulosa-

14. Κτῆμά τε — καὶ ἀγώνισμα] Thucyd. I.

22. Κτῆμά τε ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα
ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκχεῖν σύγκειται. Ele-
gans est antithesis verborum, ut ἐς αἰεὶ, et
ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum et in prae-*
sens; sic κτῆμα et ἀγώνισμα. Κτῆμα est
res ipsa, quae servatur et possidetur, veritas,
historia vera. ἀγώνισμα vero certamen lu-
dicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis
adornata, quae auditoribus iucunda. Cita-
uit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter
exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, et
κτῆματα per τὴν ἀλήθειαν. *Reitz.*

μη τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ
 θείων τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον
 καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὁ τέλος ἂν τις εὖ
 φρονῶν ὑπόθοιτο ἰσορίμει, ὡς εἴ ποτε καὶ αὐ-
 τὸς τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, φησί, πρὸς
 τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
 τοῖς ἐν ποσὶ.

Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγρα-
 φεὺς ἡκέτω μοι· τὴν δὲ Φωνὴν, καὶ τὴν τῆς
 ἐρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφῶδρὰν ἐκείνην, καὶ
 κίερχαρον, καὶ συνεχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγ-
 κύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥη-
 τορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος, ἀρ-
 χέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακεῖ-
 μενος.

*rem sibi probare; sed verum de factis posteritati se
 relinquere; subiungitque utilitatem, quemque fi-
 nem, si quis recte sapiat, constituat historiae: ut
 si quando rursus similia ingruant, habeant, inquit,
 respicientes ad ea, quae olim scripta sunt, quomodo
 recte utantur praesentibus.*

43. Ac talem quidem habens animum histori-
 cae mihi detur. Quantum vero ad linguam, et
 eloquendi facultatem arxinet, vehementi quidem
 illa atque aspera, et periodis continua, et argu-
 mentis contorta, caeteraque vi oratoria, non ad-
 modum acutus et inhaerescens, sed placide magis
 affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae

καὶ οὐκ ἔστιν ὁ μὲν καὶ οὐκ ἔστιν ὁ αὐτοῦ τοῦ αὐτοῦ
 ἡ λαλῶν δὲ, ταφῆς καὶ πολιτικῆς, καὶ πολιτικῆς
 ταῦτα δηλῶν τὸ ὑποκείμενον.

Ὁ δὲ γὰρ τῇ γνώμῃ τῇ συγγραφῇ, καὶ τῇ
 ὑπερβολῇ, παρρησίᾳ καὶ ἀληθείᾳ, καὶ τῇ
 καὶ τῇ φωνῇ αὐτῇ, εἰς σκοπὸν δὲ τῆς
 φῶς δηλῶσαι, καὶ φανώτατα ἐμφανῶτα
 πράγματα, μήτε ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω, καὶ
 μασί, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τῶν καὶ
 κοῖς, ἀλλ' ὡς μὲν τὰς πολλὰς συνεκτικὰς
 πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι, καὶ οὐκ
 σι περὶ τῆς ἀπορρήτου, καὶ τῆς
 δευτέρου μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατὰ
 τῶν ζώων εἰκότας ἀποφαίνει τὰς κατὰ

quidem sint densae et crebrae: dictio autem
 cida et crullis, quae quam clarissime desin
 materiam.

44. Quemadmodum enim animo scribitur
 tas posuimus dicendi libertatem et veritatem
 et linguae illius, seu *dictioni*, scopus
 mus, dilucide explicare, et clarissime
 clarare, neque secretis, et remotis ab
 nibus, neque hisce de media turba
 na *sumis*, sed quae vulgus intelligat
 eruditi. Verum figuris quoque
 nimium turgidis, et quae minime
 fitae: alioqui offis per nimio condimento
 finilem orationem faciunt.

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινανθείτω, καὶ προσπατέ-
σθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήγορος,
καὶ διηρημένη καὶ εὐκρινής, καὶ μάλιστα ὅποταν πα-
ράλλεσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις, συμ-
πλέκῃται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικῇ τινος ἀ-
νάγκῃ ἐπεξιάσοντας τὰ ἀνάττα, καὶ συνδιοίσον-
τος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἀκρων τῶν κυμάτων τὴν
ταῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ
μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συν-
επαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ
ξενίζουσα δέ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα.
κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσασθαι,
κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυ-
βαντα;

45. Ac mens quidem *historici* participet aliquid,
adsciscatque sibi, poëtices, quatenus magnificis
ipsa quoque verbis utitur atque elata est, et ma-
xime cum aciebus, et pugnis, et navalibus prae-
liis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico
quodam spiritu, qui secundo flatu vela impleat,
cellamque per summos fluctus navim perferat.
Dicendo tamen humi incedat, quae cum pulchri-
tudine dicendorum et magnitudine attollatur, et
quantum eius licet, exaequetur, interim in per-
egrinitatem non exeat, neque ultra quam op-
portunum est, fanatico quodam spiritu efferatur.
Tum enim maximum periculum est, ne extra
numeros moueatur, et in poëticum furorem in-
cidat.

παντα, ὥς μάλιστα πεισέον τῆνικαῦτα τῷ
χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότες, ὡς ἵππο-
τυφία 15) τις, καὶ ἐν λόγῳ πάθος ἔμικρόν
γίγνεται. ἀμεινον ἔν ἐφ' ἵππων ὄχαιμένα τότε
τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν περὶ συμπαραθεῖν,
ἐχομένην τῷ ἐφιππίε, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς
Φορᾶς.

Καὶ

cidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt ha-
benae, et sobrietati studendum, cogitantes esse,
vt equorum, ita etiam orationis morbum non
paruum nimiam ferociam. Optimum igitur tum
fuerit, vti mentem velut equo vectam, pedestri
cursu comitetur elocutio, prehensa ephippio, ne
ab impetu equi destituatur.

46. Ve-

15. Ἴπποτυφία] Ἴπποτυφία est *fastus ille*
poëticus, sic enim vocavit grandia verba,
quibus poëtae vtuntur cum laude, sed quae
vitiant orationem prosam. ἵππος et βοῦς
apud Graecos in compositis augendi vim ha-
bent. βοῶπις, quae grandes oculos habet.
βῆπαις, catulaster in glossis et apud Orien-
tium, h. e. maior puer, qui incipit catullu-
re. sic ἵππαλεκτρύων est magnus gallus;
ἵππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate et
magnifice de se sentit. Sic ἵπποτυφία est
magnus fastus; et in oratione *nimius et ino-*
nis verborum tumor. Graevius.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτωρ καὶ μέση χρησέον, ἔτε ἄγαν ἀφισάντα, καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γάρ) ἔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὰ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὰ δ' ἀλῆδες ποιῆσκέεσσι.

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ ἔχ' ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαζώτερον ἐξηγεμένοις προσέχοντα, καὶ εἰκάσειεν ἂν τις, ἤκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι καὶ ταῦθα

46. Verum compositione etiam verborum temperata et media utendum, ut ea neque nimis distrahas et dimoveas, asperum enim; neque rhythmo paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res. autem ipsas non temere connectere oportet, sed cum labore et aerumnabili quadam diligentia, instituto saepius de iisdem iudicio. Et maxime quidem, quae quis ipse praesens inspexit, scriber; sin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, et quos coniiciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtrahere quidquam rebus gestis vel adiicere. Et hic iam

ταῦτα ἤδη καὶ σοχαστικός τις, καὶ συνθετικός
τῷ πιθανωτέρῳ ἔσω.

Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνοφαινέτω αὐτῶν,
καὶ σῶμα ποιεῖτω ἐκκαλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάφθω-
τον. εἶτα ἐπιθεῖς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλ-
λος, καὶ χρωννύτω τῇ λέξει, καὶ χρηματίζε-
τω 16), καὶ ῥυθμιζέτω.

Καὶ ὅλως, εἰσικέτω τότε τῷ τῷ Ὀμήρῳ Διί,
ἄρτι μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν γῆν ὁρῶντή,
ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ καὶ αὐ-
τὸς

ad coniecturam acutus fit, et qui argumentis eli-
cere, quid sit probabilius, queat.

48. Et cum collegerit omnia, aut pleraque, pri-
mo quidem commentarium quoddam illorum con-
textat, et corpus faciat informe adhuc, et artibus
suis nondum distinctum. Tum ordine adiecto
pulchritudinem inducat, et dictionis colorem
addat, et orationem rebus accommodet, et com-
positioni studeat.

49. Et omnino tum Homérico illi Ioui similis
fit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti
terram, nunc vero Myforum. Eadem enim ra-
tione

16. Χρηματίζέτω] Lege omnino σχηματι-
ζέτω, non χρημ—, quod tamen omnes li-
bri prae se ferunt. du Soul.

τὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ
 δηλᾶτω ἡμῖν, οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλῆς
 ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω,
 εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρεκτάξει μὴ
 πρὸς ἑνὶ μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἓνα ἱππέα, ἢ πε-
 ζὸν, εἰ μὴ Βρασιδάς τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημο-
 σθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν. ἐς τὰς στρα-
 τηγὰς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκλεύσαν-
 το, καὶ κεῖνο ἀκχέτω, καὶ ὅπως, καὶ ἥτινι γνώ-
 μη, καὶ ἐπινοίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀνχμυχθῶ-
 σι, κοινῇ ἔσω ἢ θείᾳ, καὶ ζυγοσταεῖτω τότε,
 ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ, τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέ-
 τω, καὶ συμφευγέτω.

Καὶ

tione ipse quoque iam res Romanorum singula-
 tim inspiciat, et, quales sibi visae sint ex alto
 contemplanti, enarret; iam vero Persarum: tum
 utrasque, si pugnent; et in ipsa adeo acie non
 ad vnam partem respiciat, neque ad vnum equi-
 tem vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis pro-
 filiar, aut Demosthenes exscensum prohibeat:
 ad duces quidem primum; et, si quid illi impe-
 rent, illud quoque audiat, et quomodo, et qua
 mente, et consilio iniunxerint. Postquam vero
 ad manus ventum, commune sit spectaculum, et
 quasi trutinā suspendat quaecunque geruntur, et
 persequentes comitetur, et fugientes.

Καὶ πᾶσι τῆτοις μέτρον ἐπέσω, μὴ ἐς κόρον,
 μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρώς, ἀλλὰ ῥαδίως
 ἀπολυέσθω· καὶ σήσας ἐνταῦθα πε ταῦτα,
 ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἣν ἡατεπείγη· εἴτα
 ἐπανίτω λυθεῖς, ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς
 πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ἐμοχρονεί-
 τω 17), καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν
 εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰβη-
 ρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιρῶ ἀπο-
 λείποιτο.

Μάλι-

50. Et modus adfit hisce omnibus, ne ad la-
 tietatem, neque imperite, neque iuueniliter *per-
 rex*; sed cum facilitate se quadam expediat, et
 certo quodam loco his constitutis, ad illa, si vi-
 geant, transeat: tum redeat exfolutus, vbi ista
 vocauerint, festinetque ad omnia, et quantum
 potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio pro-
 cedat, transuoletque ab Armenia quidem in Me-
 diam: inde vero stridentibus velut alis in Ibe-
 riam, inde in Italiam, vt nullum non tempus
 consequatur.

51. Ma-

17. Ὁμοχρονεῖτω] Musicorum est vocabulum,
 cum vox et cithara suos quaeque tonos ser-
 uantes concentum edunt, quem pro lubitu
 modos faciens edi voluit; quod fit, dum
 vtrinque tempus sedulo tono cuique assi-
 gnatur, quod a διδασκαλῶ imperatum est,
 sūt breue, aut longum, aut diuisum. *du Soul.*

HISTORIA CONSCRIBENDA SIT 411

Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ εὐκρινῶς παρασχέσθω
τὴν γνώμην, ἀδόλῳ, καὶ σιληπνῶ, καὶ ἀκριβεῖ
τὸ κέντρον 18)· καὶ ὅποιας ἂν δέξηται τὰς μορ-
φὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεκνύτω αὐτὰ,
διά-

91. Maxime vero speculo similem praebeat ani-
mum, nihil turbido, et splendido, et centri ex-
acti: qualesque acceperit operum species, tales
etiam illas ostendat: peruersum vero, aut alieni
coloris,

18. Τὸ κέντρον] Et si veterum specula fuerint
plerumque rotunda, nihil tamen accuratum
centrum facit ad imagines tales reddendas,
quales accipere; nam quae hoc praestant
specula, ea tantum oportet esse plana su-
perficie, nihilque tum refert, sintne rotun-
da, nec ne. In quibus autem speculis cen-
trum accuratum locum habet, ea sunt su-
perficie conuexae, aut concavae, quorum
priora reddunt imagines minores, postero-
ra maiores, immo inuersas, si obiectum ad
certam distantiam admoueatur, quod ho-
die satis notum. Si igitur eiusmodi specu-
la caustica intelligat Lucianus, (quod non
videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt in-
epta. An igitur per ignorantiam mathema-
ticam κέντρον dixit? an per κέντρον gene-
raliter tantum opificis ἀκριβεῶς intellexit,
ut ad amissim, ad normam, dicimus, pro
accurate, i. e. pro affabre facta planicie, quae
opponatur distortae? Reita.

διάστροφον δὲ, ἢ παρὰχραν, ἢ ἀναρρόσχημον, μηδέν· ἔγὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι 19) γράφεται, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθῆσόμενά ἐσι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ πᾶσαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά· ὥς, ἔ τί εἴπωσι ζητήτέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν· ὅλως δὲ νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγράφοντα, Φειδία ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἶναι, ἢ Ἀλκιμένη, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. ἔδδ' γὰρ ἔδ' ἐκείνοι χρυσόν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα,

coloris, aut figurae diuersae, nihil. Neque enim vt eloquentiae magistris scribunt *historici*: sed dicenda *praesto* sunt, et dicentur *omnino*; iam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed quomodo dicant. In vniuersum vero putandum est, historiae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam

19. Τοῖς ῥήτορ.] Τοῖς ῥήτορσι γράφειν est sub magistro eloquentiae siue rhetore exercitationis causa scribere, vti et ipsam speciem, et verba fingere non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφειν potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, historico agit. Gesner.

τα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίεν· ἀλλ' ἡ μὲν ὑπῆρ-
 χε, καὶ περποβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθηναίων,
 ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἔπλαττον μό-
 νον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλεφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ
 ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπὴνθιζον τῷ
 χρυσῷ. καὶ τὸτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς δέον
 οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὴ τοι καὶ
 τὸ τῷ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι
 τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα
 ἐπιδείξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκρωόμενος οἴη-
 ται, μετὰ ταῦτα ἔρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ με-
 τὰ τὸτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται,
 καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τῷ
 τῆς ἰστορίας Φειδία.

Πάν-

riam faciebant: verum illa quidem aderat, et subie-
 cta illis erat, Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Ar-
 giuis suppeditantibus: at ipsi formabant tantum, et
 scababant ebur, poliebantque, et conglutinabant, et
 concinnabant, et auri velut florem inducebant:
 eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout
 opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus
 historici, cum ornatu disponere res gestas, et
 quam potest lucidissime eas demonstrare. Et ubi,
 qui audit, postea putat se vidisse ea, quae dicun-
 tur, et postea laudat, tunc sane tunc elaboratum
 accurate, et propriam sibi laudem consecutum
 est opus historico nostro Phidiae.

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπρεσιμίαςον μὲν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρῶγμα, προδικιμήσθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε Φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφῶντι περὶ τῶν λεκτέων.

Ὅπότεν δὲ καὶ Φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνον ἄρξεται, ἕχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεῖς, προσοχὴν ἢ εὐμαθεῖαν εὐπορίσει τοῖς ἀκῶουσι. προσέξουσιν μὲν γὰρ αὐτῷ, ἣν δείξῃ, ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας

πρὸς

52. Omnibus autem iam paratis, et sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non valde postulabit praefstrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda sunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso illo, quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit, se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, et ea quae sequuntur dilucida reddet, exponendis ante causis, et

prae-

HISTORIA CONSCRIBENDA SET 415

προεκτιθέμενος, καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων.

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὥς μὴ τὰ γινόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλῶντα, καὶ ἥττας Βαρβαρικὰς· Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκείνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐα-
Φησ

praefiniendis rerum gestarum quibusdam capitibus.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso tempore evanescant; magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, et clades barbarorum; Thucydides autem, magnum et ipse futurum ratus et memoris dignissimum, et maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum, aut correptum. Con-
cinnus

Φῆς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ πῶν διήγησιν
 μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶ-
 μα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρὰ ἔστιν· ὥς τε ταῖς
 τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως
 τε καὶ ὁμαλῶς προϊῶσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥς τε
 μὴ προὔχεν, μήτε κοιλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ
 σαφές ἐκανθεῖτω τῇ λέξει, ὡς ἔφην, μεμη-
 χανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμά-
 των. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῇ πάντα ποιήσει,
 καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύ-
 τερον ἐχόμενον αὐτῇ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συν-
 ηρμοσμένον, ὥς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγῆ-
 σαις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ'
 αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γαστριᾶν μά-
 νον,

cinnus porro et sequax fit transitus ad narrationem.
 Nam omne prorsus reliquum corpus historiae
 narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis
 ornata sit, mollique et aequabili vestigio procedat,
 et vndique sibi similis similiter, ut neque emi-
 neat quidquam, neque recedat. Deinde perspi-
 cuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur et-
 iam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe
 absoluta omnia et consummata faciet, et primo
 perfecto secundum illi cohaerens inducet, et ca-
 tenae instar coagmentatum, ut nusquam inter-
 cidatur, neque multae sint narrationes altera al-
 teri adiectae, sed semper prius posteriori non vi-
 cinum

ρον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακηκεῖσθαι κατὰ τὰ ἀκρα.

Τάχος 20) ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τὸτο πρὸς ῥῆσθαι χρὴ μὴ τοσούτον ἀπὸ τῶν ἐνεμάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ, εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλείπτεον πλεονάζοντα. ἐδὲ γὰρ ἐν ἐσιᾷ τὰς Φίλας, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα, διὰ τῶ

το

cinum modo fit, sed continuum, et extremis suis permixtum.

56. Celeritas utilis in omnibus, et maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva et minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si, quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propter-

20. Τάχος] Micyllus *brevitas*. Cl. Gesn. *celeritas*, propius ad Græcum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, et verborum vim vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. Reitz.

Lac. Op. T. III.

D d

το ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωοῖς, καὶ ὑπογαστρίαις, καὶ σαπέρδην ἐνθάσθαι, καὶ ἔτνος, εἴ τι καὶ κείνο παρεσκεύασο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεσέων.

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρέων, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτῷ δρᾶν, παρεῖς τὴν ἰσορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψόμενος, τῷ χρησίμῳ καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβῆσθαι, ἐκφυγὼν τὴν ἐξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὢν, παραθεῖ

propterea inter media bellaria, et auiculas, et tot patinas, et apros, et lepores, et fumina, saperdam quoque appones, et fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac peruerse vim dicendi ostentare videaris, et omīssa historia, tuum negotium agere: sed ubi leuiter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transito, viscumque veluti illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum,

Θαῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίωνα, καὶ Τιτυὸν,
καὶ τὰς ἄλλας· εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων,
ἢ Καλλιμάχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἷσι ἔπεσι τὸ
ὔδωρ ἄχρη πρὸς τὸ χεῖλος τῷ Ταντάλῳ ἤγα-
γεν; εἴτα πόσοις ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ
ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιαύτῳ εἶδει τῷ
λόγῳ χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίστα-
ται, ἢ μηχανήμα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας
χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ
ἐτι πόλεων σχῆμα 21), ἢ Συρακουσίων λιμένα.
ὅταν

talum, et Ixionem, et Tityum, et reliquos. Si
vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus
dixisset, quot, putas, versibus aquam ad labra
vsque Tantali perduxisset? deinde quot *aliis* cir-
cumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides
ipse, parce hac orationis forma vsas, vide, quam
cōsuleriter desistat, vbi vel machinationem aliquam
declarauit, aut obsidionis formam explicauit, ne-
cessariam licet et vtilem, aut Epipolarum formam,
aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilen-
D d 2 tiam

21. Σχῆμα] Non offendit me repetitio no-
minis σχῆμα, sed illud, quod libros omnes
obsedit, ἐτι πόλεων σχῆμα, inconcinnum
profecto, vbi id, quod coniunctum est,
nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, trans-
ire iam ad ipsa singularia exempla auctorem.
Breuiter Ἐπιπολῶν σχῆμα legendum esse,
ac

ἄταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πρᾶγματα ἐννόησον· εἰς ἡ γὰρ ἔτω τὸ τάχος, καὶ ὡς Φεύγοντος ὁμῶς ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ἔντα.

Ἦν δέ ποτε καὶ λόγος ἑρῶντά τινα δέσῃ εἰσάγειν, μάλιθα μὲν εἰκότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πρᾶγματι, οἰκῆν λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖται σοι τότε

τε

tiam describit, et longus esse videtur, at tu res ipsas cogita. sic enim celeritatem intelliges, et ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem personae conuenientia, et propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque. Quintum

ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν σχῆμα *Πινυδ.* VI, 96. *ἠνκουσιν χωρεῖς ἀποκρήμιν τε καὶ ὑπὲρ τῆς πέλεως εὐθύς κειμέναι κ. τ. λ.* Nomen Epipolarum feruari tanto magis hic et supra debuit, cum etiam *Liuius* hanc Syracusarum partem patrio more appellarit 25, 24, 4. *Gesner.*

τε καὶ ῥητορεύσαι, καὶ ἐπαδείξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα.

Ἑπαικοὶ μὲν γάρ, ἢ ψάγοι, πάνυ πεφεισμένοι, καὶ περιεσπνευμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἀκαιροί, ἐπεὶ ἔξω τῆς δικαστηρίου 22) ἐκείνοι εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπω αἰτίαν ἔχεις, Φίλαπεχθιμόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείων, καὶ διατρίβῃν ποικιμένῳ τὸ πρῆγμα, ὥς κατηγορεῖν μᾶλλον, ἢ ἰσορεῖν, τὰ πεπραγμένα.

Καὶ

tum etiam permissum tibi est rhetoricari, et vim dicendi ostendere.

59. Laudes quidem, aut vituperationes, omnino moderatae, et circumspectae, et a calumnia remotae sunt, et cum demonstratione coniunctae, et celeres (*breues*), nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt, idemque quod Theopompus crimen sustinebis, qui inimicitiarum quodam studio plerosque accuset, in eoque negotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt enarret.

D d 3

60. Si

22. Ἐξω τῆς δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omissurus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiatur: quemadmodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla habetur a iudice bono ratio. *Gesner.*

Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρομπέτοι, λε-
κτέος μὲν, ἔ μὴν πισιωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν
μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάζει
περὶ αὐτῶ. σὺ δ' αἰνιδυνος, καὶ πρὸς ἑδέτερον
ἐπιρρέπεζες.

Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολλὰ μὲν
τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὀρῶν
γράφῃς, ὥς οἱ νῦν ἐπαινέσωντά σε, καὶ τιμῇ
σωσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντος αἰῶνος ἐσοχασμέ-
νος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ
παρ' ἐκείνων ἀπαιτεῖ τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς,
ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ· ἐκεῖνος μέντοι ἐλευ-
θερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μετὰ, οὐδὲν ἑδὲ
κολα-

60. Si etiam fabula ex transuerso incidat, di-
cenda quidem, non tamen omnino asseueranda,
sed relinquenda in medio, vt prout quisque vo-
luerit, de ea existimet: tu vero tutus, ac in neu-
tram partem propensus.

61. In vniuersum autem, illud mihi mement-
to, (saepius idem dicam) et non ad praefens
modo spectans scribito, vt qui nunc sunt homi-
nes te laudent, et in honore habeant, sed ad
omnis aevi memoriam quasi collineans, his po-
tius scribe, qui post erunt, et ab illis scriptionis
mercedem reposce, vt de te etiam dicatur: Ille
tamen liber fuit, et dicendi fiducia plenus. Nihil
neque

κολακευτικόν, οὐδὲ δόγλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια
ἐπὶ πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονοίη τις, ὑπὲρ πά-
σας τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖτο αὖν, οὕτως ἐλιγο-
χρονίους ἔσας.

Ὅραῖς τὸν Κνίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα, οἷον
ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρα
πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργων ἀπάντων,
ὥς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτῆς τοῖς ναυτιλλομένοις,
ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέρου-
το εἰς τὴν Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὡς φα-
σιν, οὔσαν, καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς
τὰ ἔρματα. οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδο-
θεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ ἔνομα ἐπέ-
γραψεν,

*neque adulatorium, neque servile, sed veritas in
omnibus.* Hoc, si quis sapiat, super omnes hu-
ius vitae spes, quae parvi adeo temporis sunt,
posuerit.

62. Videsne tu Cnidium illum architectum;
quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam
in Pharo turrim, maximum omnium operum
pulcherrimumque, ut inde signum igne accenso
tolleretur navigantibus longe in mari, ne in
Paraetoniā deferrentur, difficillimam, ut aiunt,
et vnde effugere non posset, si quis incidisset in
scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato,
intus quidem in ipsis saxis suum nomen inscripsit.

γραφεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνω, καὶ ἐπιμαλύνσας,
ἐπέγραψε τῆνομα τῷ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς
ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνν ἑλίγκ χρόνου συνεκπε-
σούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκ-
φανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙ-
ΦΑΝΟΤΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν
πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε
καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ἑλίγον ἐώρα·
ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρις ἂν ἐσῆκη ὁ
πύργος, καὶ μένη αὐτῷ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἰστορίαν οὕτω γράφεσθαι
σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλ-
πίδα,

Inducta vero calce cum texisset, *ipsi tectorio* in-
scripsit nomen Regis, qui tum erat; qui sciret,
quod etiam contigit, paruo admodum interiecto
tempore futurum, ut cum tectorio exciderent
literae, in conspectum vero prodiret *Sostratus*
Dexiphanis Cnidius; *Diis servatoribus pro his, qui*
huc iactantur. Ita neque ille ad tempus quod
tum erat, neque ad suam vitam, breuem illam
oppido, respexit; sed in hoc quod nunc est quod-
que futurum omni aevo, quam diu tarris stete-
rit, ipsiusque manserit artificium.

63. Oportet igitur historiam quoque eo modo
scribi cum veri studio potius ad spem futuram,
quam

πῶς, ἥπερ τὴν κολακίαν πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν
ἐπαινουμένοις. ἔτος σοι κανὼν καὶ σάθμη ἰσο-
ρίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σαθμήσονται τινες
αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται.
εἰ δὲ μὴ, καυλίσαι ὁ πῖθος ἐν Κρανείῳ.

quam cum adulatōre, ad Vanitatem ex prae-
fenti laude capiendam. Illa tibi regula et per-
pendiculum verae historiae, quo si qui dirigi se
patiantur, bene habuerit, et recte nobis pro-
cesserit scriptio: sin minus, at dolium volutum
est in Cratice.

De iis qui mercede conducti in diuitum fami-
liis viuunt 1

Apologia pro iis qui mercede conducti seruiunt 80

Pro eo quod inter salutandum verbo lapsus fue-
rat 105

Hermotimus, siue de Sectis 125

Herodotus, vel Aëtio 276

Zenxis, vel Antiochus 287

Harmonides 305

Scytha, seu Hospes 319

Quomodo historia scribenda sit 335

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA